

הקומדיה

של החקירה

המפוברקת

המשטרה

מחפיה

על דיון

זה השבוע הרביעי ברציפות שבמרכז גליון העולם הזה עומדת פרשת שוד העתיקות של שריהבטחון משה דיין. אין אנו דו"ק קישוטים. הנהגים ממלחמה בטחונות-ירוח. אין שום ענין בהעלאת גרה. אם חוזר העולם הזה ואיננו מפרשה דיין, הרי זה בעיקר בגלל התופעה המדהימה, שהתגלתה בשבועות האחרונים בעקבות גילוייו של דן בן-אמון בפרשה זו.

המדינה כולה נמצאת עתה בקלחת של גילויי שחיתות, כשבראש הגל רוכבת העתונות היומית. כמה עתונים, שלא הסתפקו בחקירות משלהם ובדיווחים על חקירות אחרים, מיהרו כבר להסיק מסקנות פוליטיות מרחיקות-לכת כשהם מניפים את דגל המוסר וטוהרה-מידות. והנה, כאשר השתרבבה לתוך מבול גילויי השחיתות פרשה הנוגעת לשרהבטחון משה דיין, הסתבר שהמצפון הציבורי של רשת התיקשורת הישראלית הוא סלקטיבי.

בי ביותר. קשר של שתיקה של העתונות הישראלית, דחה פרשה זו לקרן זווית. לולא תגובותיו ומהלכיו של משה דיין עצמו, ולולא קומץ עתונאים, שנאלצו ממש להיאבק במערך-כות עתונתם כדי להגיב על הפרשה, ספק אם הענין היה מוצא ביטוי כלשהו מעל דפי העתונות.

דוגמה מאלפת לכך ניתנה ביום השישי האחרון, כאשר דיווחה העתונות הישראלית ל"קוראיה כי המשטרה פתחה תיק נגד שריהבטחון, בעקבות תלור-נה שהגיש נגדו דן בן-אמון. או, כמובן, עוד לא היה ידוע כי המסקנות בתיק כבר הוסקו עוד לפני שהתלונה נגבתה באופן רשמי. שימו לב: משטרת ישראל פתחה תיק חקירות נגד שריהבטחון בענין פלילי. האין זו ידיעה מרעישת? האם איננה בעלת ענין ציבורי?

העתונות הישראלית לא יכלה שלא לפרסם את הידיעה. אבל מרבית העתונים, כולל אלה הידועים בתור "מהוגנים", הצניעו אותה בעמודים פנימיים, באותיות זעירות במדורי הכרוניקה. אותם עתונים, המרעישים שמיים וארץ כאשר המשטרה מתנכלת לכתביהם, לא מצאו לנכון אפילו להגיב בצורה מערכתית על זריזותה המופלגת של המשטרה שתוך 24 שעות סיימה את החקירה בתיק דיין.

לליל כלולותיהם

הרשו לעצמכם את הטוב ביותר!

הזמינו כבר היום חדר זוגי לליל כלולותיכם ובו יצפה לכם בקבוק שמפניה על הקרח, סל פירות לארוחת לילה וארוחת בוקר במיטה. כל זאת במחיר של 75 ל"י.

כתבו או צלצלו ל"דורית", טל. 445111 מלון שרתון - תל-אביב ותקבלו אשור בדואר חוזר.

* כל יום נוסף - 65 ל"י (כולל ארוחת בוקר)

מלון טורחון-תל אביב

★ ברכה גלויה לתאוותן

צביעותה של העתונות הישראלית בטיפול בפרשה זו בולטת במיוחד נוכח תגובותיה בפרשות אחרות. דבר, בטאון ההסתדרות וה"מערך", ששפך קיתונות שופכין על שריהחץ אבא אבן בגלל פליטת פה אומללה בראיון טלוויזיוני בארצות-הברית, בחר להתחיל לפרשה בזהירות. מבלי לנקוב בשמו של דיין, פירסם רשימה משפטנית על חוק העתיקות.

הארץ, המנסה ליצור לעצמו תדמית של חלוצ המאבק הציבורי לסוחר המידות, לא הטריח את עצמו לחקור ביומנתו את הפרשה, הצניע את הגילויים האחרים במידת האפשר. ידיעה על פרישת רמטכ"ל לשעבר מחוג שלא היה קיים עוד, פורסמה בהבלטה. הידיעה על תיק דיין הוצנעה והוחבאה. עתונים רבים אף לא מצאו לנכון לדווח לקוראיהם על עצומת הארכיאולוגים נגד שוד העתיקות של דיין.

לעומת זאת זכתה הפרשה לסיי-קור נרחב בחו"ל, ודווקא בעתונים רציניים וחשובים כמו הניו-יורק טיימס, ניוזוויק, הלה-מונד, ההרולד טריביון, ונובל אובזרוטר.

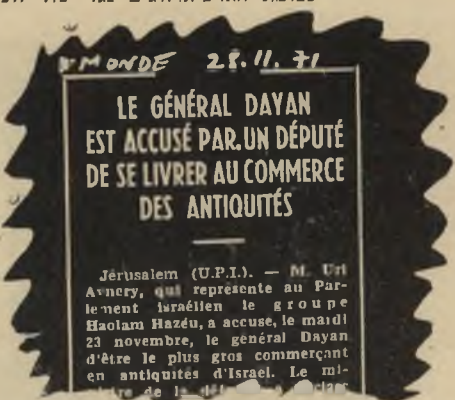
מה מקורה של תופעה זו? כיצד ניתן להסביר אותה? אין ספק שהלחץ הכבד שמפ-עילים מקורביו של שריהבטחון על מערכות העתונים, להצניע את הפרשה ככל האפשר ולא להגיב עליה, גושא פירות. אנשיו של דיין אינם מהססים להפעיל גם לחצים אישיים על עתונאים שכתבו או עמדו לכתוב על השערוריה.

מסייעת ללחצים אלה לא-ב-מעט, היא ההילה של שריהבטחון כנכס לאומי שאסור לפגוע בו, אפילו אם הוא עושה שטויות ועובר על החוק. לו - מותר.

איפיון התיחסות גלוית זו בגלוי, משורר החצר לשעבר של אבא חושי ז"ל, בנימין גלאי, שכתב השבוע בצהרון מעריב: "רצה אני לשלוח מכאן את ברכתי לשרהבטחון. את אבן השתייה שגנב ממסגד עומר לא ראיתי אומנם בחצרו, אך מסיר אני את כובעי בפני תאוותו - לא ליאכטות, לא לסוסי-מירוק, אלא לאבנים דוממות, שהוא קורא בהן כבספר הפתוח..."

גישת זו של איפה ואיפה, לפיה מותר למשה דיין מה שנאסר על אחרים, לפיה מוכזת הכאריזמה שלו את עבירותיו על החוק, היא גם שנתנה השראתה לחקירה הצינית של המשטרה בפרשה. יותר אולי מכל גילויי השחיתות שנחשפו לאחרונה, מסוכנת גישה צבועה זו למוסר הציבורי.

אם בגיורה זו של החזית נגזר על העולם הזה להתמודד לבדו, בסיוע של מספר עתונאים חופשיים והגונים במערכות עתונים אחרים, הוא ימשיך במערכה זו, שבוע אחר שבוע, עד שהכלל של דין-אחז-לכולם, יאומץ על ידי השלטונות ודעת-הקהל.

הידיעה על דיין ב"לה-מונד"

אני משתגעת אחרי הגבינות של סלטינה

סלטינה -

גבינה לבנה בתוספת ירקות. כשאני מורחת על טוסט היא ממש מטריפה את הדעת.

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134 • תאריך: 136 • מען מברקי: עולמפרס • "הדפוס החדש" בע"מ, ת"א. רח' בן-אביגדור • הפצה: גד בע"מ • גלוסות: צינקגרופיה • כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

ירמיה

הוראות שימוש

לקבלת קצפת אמיתית וטריה
בדיוק בכמות הרצויה לך,
ובזמן שאת
זקוקה לה.

1. לחצי הזיז למטה
2. נערי המיכל

3. הפכי אותו כלפי מטה, ולחצי את הפיה הצידה,
כפי שאת רואה בצילום הגדול במודעה זו.
ראי 1 לפניך קצפת טעימה ונהדרת.
זוהי קלצפת - המוצר החדש של
מחלבות יטבתה.

קלצפת - הינה קצפת אמיתית.
היא טריה תמיד, ללא כל הגבלה,
בתנאי פשוט: שתשמרי אותה
בקרור.

בארה"ב הקלצפת מפורסמת
בשם Reddi Wip. זהו מוצר
נהדר, את מנצלת רק את הכמות
לה את זקוקה, בדיוק בזמן
שאת רוצה אותה, אפילו אם
מתחשק לך לאכול רק תות אחד
עם קצפת. אין הדבר דומה כלל
להכנת קצפת משקיות. הכנה
משקיות לעיתים קרובות מאוד
אינה מצליחה, ואפילו אם כן
עלה הדבר בידך-עליך להשתמש
בכל הכמות שהכנת בבת
אחת. קשה להאמין כי מיכל
קטן זה בגובה 21 ס"מ בלבד -
מכיל ליטר אחד שלם של קצפת
טריה. כן, ליטר שלם. ובכל פעם,
מובטחת לך קצפת נהדרת -
באחריות ללא תנאי של מחלבות יטבתה.

**קלצפת - הציכוי
שציפית לו**

**קצפת טריה ואמיתית
לקישוט בזמן ההגשה**

קלצפת - מוצר איכות
של מחלבות יטבתה.

צבי גיל לראשות

מחלקת החדשות

בטלוויזיה

גברו הפיכויים, שצבי גיל, דובר רשות-השידור, ייענה לפנינו מצד עובדי החדשות ומצד הממונים עליו, ויקבל על עצמו את ניהול מחלקת החדשות של הטלוויזיה הישראלית. למרות שהוא לא ניגש למיכרו, הוא נחשב למועמד היחיד הנראה בעין, המסוגל להוציא את עגלת החדשות מן הבז.

נודע, כי אפילו דן שילון, שניהל בעבר את המחלקה רואה בגיל את המועמד המתאים ביותר לרשת אותו.

בגין נשאל על הטענה שיו"ר ועדת הכלכלה של הכנסת, ח"כ גח"ל אברהם שכטרמן, הפריע לחקירת אוטוקרט. בתשובה הגן בגין בלהט על שכטרמן, ואחר-כך הסביר את שיטות גח"ל. החלק הראשון של התשובה קוצץ, כנראה מחוסר זמן, ונתקבל הרור שם כאילו בגין מודה בנכונות הטענות נגד יו"ר הוועדה.

האם נפגש דיניץ

עם לואיס בארה"ב?

פירסומיו של העיתונאי הסובייטי ויקטור לואיס, על הקשרים ההולכים ומתהדקים בין ישראל לברית-המועצות, לפיהם ישרתו בעתיד פקידים ישראלים וסובייטים בשגרירויות המייצגות את מדינותיהם במוסקבה ובתל-אביב, אינם פרי מיקרה עיוור.

תשקיף

מינוי בכיר

לחתנו של דיין

בעדה של יעל דיין, דוב שיאון, עומד לקבל מינוי בכיר במנגנון השלטון, הכפוף לפיקודו של חותנו.

המינוי עורר הדים שליליים נרחבים בחוגי הצמרת, אך איש לא העז להתנגד לו בגלוי.

איחוד ימני

מתחרה לגח"ל?

מתחזקת האפשרות ששתי סיעות-הימין הקטנות — ע"מ והמרכז החופשי — יתאחדו.

שתי הסיעות, שהיו לאחרונה במצב מיואש, ושרוב הפרשנים סברו שאין להן סיכוי לעבור את אחוזה-החסימה בפעם נוספת, שאבו עידוד מן ההתפתחויות האחרונות, ובייחוד מאובדן יוקרת גח"ל בגלל פרשות השחיתות האחרונות.

הן מקוות שבמשותף יוכלו לכפות על חרות להסכים לצירוף לגח"ל, כשותף שלישי לגוש, או לפחות להציג בכחירות רשימה בעלת סיכויים.

במיקרה זה, יצטרך מאיר אביזוהר, יו"ר סיעת ע"מ, לפרוש ממנה, אחרי שכבר פרש ממפלגת ע"מ עצמה. אביזוהר סבור שעל ע"מ לחזור למפלגת העבודה.

במיקרה זה יאלץ אביזוהר לבחור, בעל כורחו, בין מעמד של ח"כ-לא-סיעה לבין שובת אישית למפלגת-העבודה. הוא הודיע שאין בכוונתו להקים סיעת-יחיד נוספת.

סיכסוך בין גח"ל

והטלוויזיה

בירור נרגז עומד להיערך בין ראשי חרות והטלוויזיה, על רקע הטענה שדבריו של ח"כ מנחם בגין ב"יומן השבוע" קוצצו, בצורה הפוגעת במפלגה.

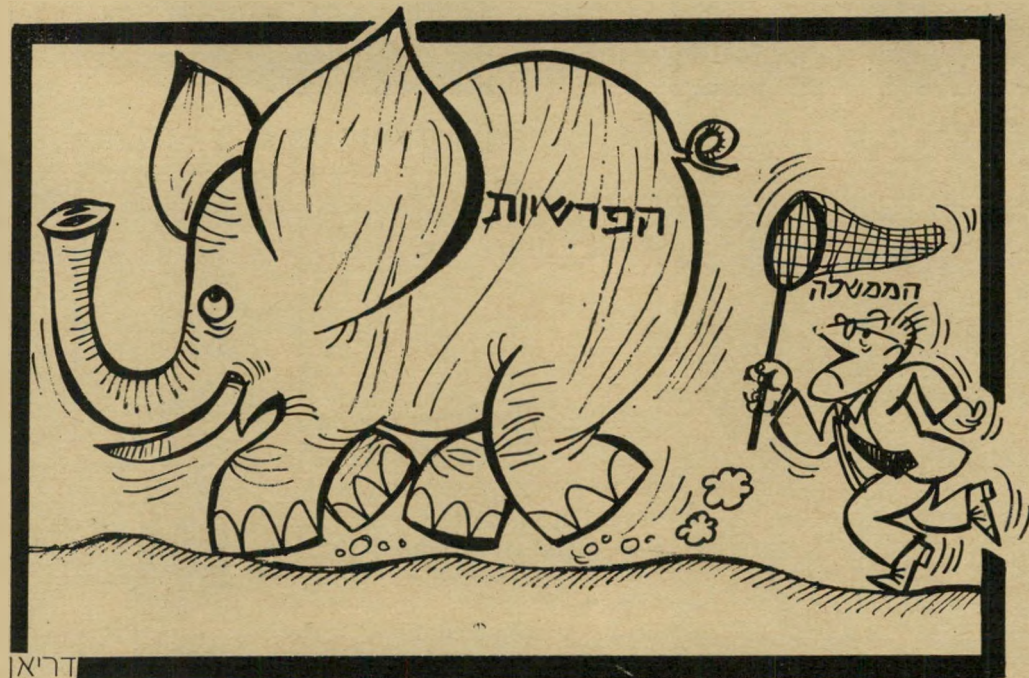
השערורייה הבאה -

"אגרסקו"

שערורייה כלכלית גדולה עומדת לפרוץ בקרוב סביב החברה החצי-ממשלתית לייצוא חקלאי, "אגרסקו".

החברה שקעה בהפסדי-ענק, בגלל ניהול כושל. בין השאר הובטחה לחקלאים מחיר קבוע לסחורתם, בלי קשר למחירים שנתקבלו בחו"ל.

עתה זקוקה החברה לתמיכה של מיליונים מצד הממשלה, ובשעת הדין על כך עיז העניין כוזה לחתי-גלות.

בוק ישראל ימכור

את "ברקליס"

הנהלת "בנק ברקליס" הכריזתית ביקר שזה מבנק ישראל לקנות את סניפו הישראלי. בנק ישראל עומד לטפל במכירה.

התוכנית למזג את ברקליס עם בנק דיסקונט נכשלה. אחרי שמשפחת רקנאטי, בעלת דיסקונט, הגיעה לכלל מסקנת שאינה יכולה להגשימה. בין השאר גרמו לכך עובדי בנק דיסקונט, שחששו מפני חדירת פקידים ברקליס למנגנון הבנק, ולשיבוש אפ-שרויות הקידום.

עדיין לא ברור מי יקנה את הסניפים השונים של ברקליס בישראל.

ביקורת על מסירת

הזכיון לאתר

התיירות בחרמון

מסירת הזכיון הבלעדי של הפעלת אתרי התיירות בחרמון, והשכרת ציוד סקי למחלקים בהר, לקבוצת רמת מגשימים, עוררה ביקורת בין אלה שהפעילו בעבר את מיתקני הספורט בחרמון.

אחד מווענים כי יש פגם אסתטי במסירת זכיון כזה עזידי שריהתיירות לקבוצה השייכת לתנועתו של השר, מה עוד שאנשי הקבוצה עצמם מפרו את הזכיון בחכירה ישראלית-יורדת הבאה רק לעונת החורף האזור.

יתכן שהפרשה תתגלגל בעתיד הקרוב לערכאות.

החלה עונת המכירות

בליגה הלאומית

בכדורגל

לפחות אחד המישחקים שנערכו בשני-שבת הפיכובים הראשונים של משחקי הליגה הלאומית בכדורגל, היה כנראה מישחק מכור. לקראת הפיכוב הרביעי של המישחקים, שנערך בשבת האחרונה, נעשה נסיון לקנות מישחק נוסף, אך הנסיון לא עשה יפה. למרות הסערה הציבורית שהתחוללה בעונה שעבר רה סביב מכירת המישחקים בליגה, ולמרות מסקנות ועדת עצינו, נראה שנגע המכירות לא חוסל. העובדה שאף קבוצה ואף כדורגלן בליגה הלאומית לא נעשו על מעשיהם בעונות הקודמות, מהווה תמריץ להמשך הנסיונות לקנות מישחקים.

אזא שהשנה מנסים כבר לקנות מישחקים בשלבים המוקדמים של המישחקים "המשפחתיים" בין האגודות, מתוך מגמה לרכוש נקודות בתקופה שתוצאות מפתיעות לא יעוררו חשד.

DIOLEN

פוטו סטיל

נשים אוהבות

את הגברים שלהן
ואת עצמן
בחולצות דיאלן.

Diolen[®]
cotton

אמריקאים

”רק הגענו וכבר הפרידו בינינו! ”

”גולדסטאר” - סיבה טובה למסיבה טובה

באותה ישיבה התפרץ יצחק שובינסקי כלפי אורי אבי-נרי: "אתה, פגעת בי יותר מכולם, מפירסמת בהעלום הזה את הסיפור על הסירה שניתנה לקיבוץ גינוסר!" לאחר מכן, שנרעע, סיפר שובינסקי ששני בניו הם קוראים נלהבים של העולם הזה, והם קוראים אותו

מכתבים

שמירה

מתמדת

אני מאחל לכם שתצליחו להתארגן מחר דש היטב כפי שהצלתם עד כה. מה שקרה הינו מצער, אך אני מקווה שבי עיקבות זאת תנקטו באמצעים מתאימים ובשמירה מתמדת על המערכת. ידוע לי ולכם בוודאי שבעיקבות היר שריפה במערכת, גברה האהדה אליכם וזה לפחות חיובי.

אריה איסטנר, חיפה

חוק

משה דיין

שלא כשרהחנינו, דעתי האישית שר משה דיין יודע מה מותר ומה אסור לעשות בעתירות וברכישת פרטית. איני יודע מה מוצע לתיקון פקודת (חוק) העתירות, אך מזה שנים (בעצם מאז שאני יודע על מעשי דיין עליי עצם לקיחת עתירות: הוא נבר גם עליי מקום מגורי לפני שנים מספר), אני סובר שי מוטב להציע תיקון שיהיה מותר לכולם לחפור.

התיקון ברוח המקובלת יוכל להיקרא: "חוק היתר - משה דיין - עתירות". איכפתן, מ. אחיטוב, רמת-גן

אבוי לעם

הרואה ושותק

כאם לשני בנים, הנני מצהירה בזאת, שאני מחנכת אותם שלא יתי גייסו לצה"ל בבוא הזמן. אינני מור כנה להקריב את בני על מזבח הרק בון והשחיתות, שבמדינה הזו. התר פעות המצחינות הללו אינן חדשות, הן כבר מעלות עובש שנים רבות. אבוי לעם הזה הרואה הכל בעיניו ושומע הכל באוזניו ומבליג. קבוצת שתלטנים עושה במדינה הזו ככבי תה הפרטי ומנהיגה את העם בעזרת הצהרות מזויפות ומפוצצות וה עם אוכל ושותק.

אילו קמו כל חללי מלחמות יש ראל וראו מה קורה במדינה אשר למענה הם הקריבו חייהם, הם היו אוחים שוב ברובה, אבל הפעם מול הממשלה אשר הביאה את המדינה למצב שכל אזרח בה הוא גנב. אי-לכך, לא אתן לבני לשרת בצה"ל בבוא הזמן.

אני מצהירה זאת לאחר אובדן אמונה באלהים ואדם והאשמה על כך מוטלת אך ורק על הממשלה. דינה כהן, חל-אביב

מדינת

חוק?

שערויה רודפת שערויה, פרשה רוי דפת פרשה: נתיבי נפט, אוטוקארס, חפיר רות וסחר בעתירות, המיסתורין של ת/נ שלוש-לביב, מפא"י-עבודה והפשע הי מאורגן, משרד-הבטחון-נכה-ל-סעדון, אלוף וחיללים-משרתים במסיבה ועוד ועוד.

הכל בסדר. אף שר לא התפטר. בכל מדינה דימוקרטית אחרי שערו ריות כנ"ל היו השרים האחראים מתי פטרים. בישראל אין שרים אחראים... אפי שר לגזול, לגנוב, לבזבז מאות מיליונים מדמי הציבור בתנאי שהגנבים הם מ"אנשי שלומנו". זאת היא מדינת-ישראל תחת השלטון הציני של עבודה-מפד"ל. האם ישראל היא מדינת חוק? מסופקני.

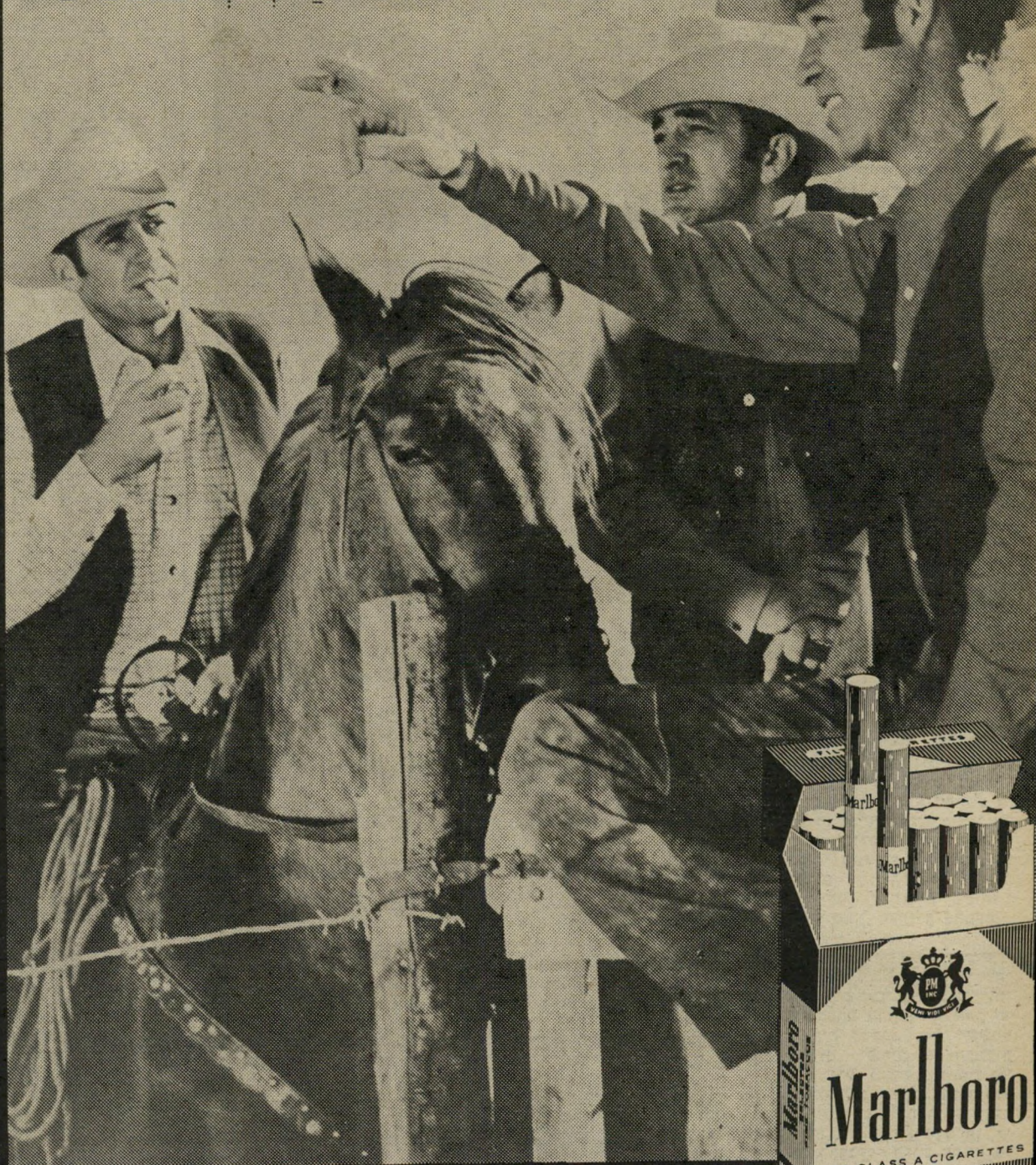
ד"ר מ. כראנדט, ירושלים

הגונב

מגנב פטור

לדעתי לא מוצדק הועם העצום כלפי גונבי הרכוש באבירודס. וכל יתר מעשי המירמה והגזול שבוצעו שם. נדמה לי שיש חוק דיי-הגיוני בתורה האומרת: הגונב מגנב פטור מעונש. והרי כל הרכוש שם ואצרות הנפט לא שייכים לגו. אנחנו שרדנו ושודדים אותם מעם אחר.

בואו אל הטעם. בואו אל מורלבורו

America's fastest-growing cigarette!

אני משתגעת אחרי הגבינות

של **געתון**

געתון - גבינה לבנה פיקנטית
לא 'אומן' איך היא מסתלכת עם ענביה. ממש משגעת את הנשמה

מי אתה?

מבחנים פסיכולוגיים יגלו זאת. מבחני אישיות. מבחני משכל (I.Q.) ומבחנים לבחירת מקצוע.

פנו לת. ד. ע. 852 ר"ג, ותזמונו לפסיכולוג מוסמך.

אולפן גרג (בריקמה)

פותח ב-27.12 קורס ל-

קצרות

עברית ו/או אנגלית

הצלה מובטחת! פרטים:
ת"א: גורדון 5, טל' 236209
או "ידעפון", טל' 252425

„שושנה אמרה
שחנה אמרה
שאת אמרת
שכדאי לי לנסות
את טמפוני טמפקס.
למה?”

„כן, אני יודעת שהם לשימוש
פנימי, אך מעולם לא
חשבתי על הרעיון שהם
„אינס-נראים”. הי, זאת
אומרת שאני יכולה
ללבוש את כל בגדי ללא חשש.
אפילו בגדיים.”

„את אומרת שאני יכולה
אפילו לשחות ממש?
ומה שאומרים שאסור
להרטיב את השיער
זה סתם מעשיה של סבתא,
אה?”

„רופא פיתח אותם? ובכן,
הוא ודאי בקיא בזה.
ברצון רב אפטר מהתחבושות
העבות האלה. בפעם הבאה
אנסה את טמפוני טמפקס.”

„אלף תודות, רותי,
שסיפרת לי איך זה בדיוק.”

פותחו ע"י רופא
עתה בשימוש סליוני ושים
הגנה סניטרית לשימוש פנימי

להשיג בבתי מרקחת ובחברות
מובחרות. הסנוניות בקבלת דוגמאות
וחומר הסברתי ישלחו 54 א"י בבוני
דואר אל היבואנים אינווסט-אימפקס
בני-סל-אריב, רחוב ירמיהו 38

האם נסכן חיי בנינו עם מטוסים בלתי-
יעילים אלה? אל תחשבו שאם לא מפר-
סמים ידעות כאלו בעיתונות אין הציבור
יודע על הבעיה ועל לה.
ישראל לנדאו, רחובות

הדחפור

משתולל

„העולם הזה” 1787, „הדחפור
המשתולל חרג שוב”, על הריסת
מבני „אוס-רשרש”.

קראתי בתדהמה ובכעס עצור את ה-
מאמר „הדחפור המשתולל חרג שוב”.
בשנת 1964, כאשר עלתה לראשונה
על הפרק השאלה האם להרוס את מבני
אוס-רשרש, פניתי לראש עיריית אילת
ובקשתי לדאוג לשמירת המקום.
צילום תשובתו מצורף.
אולי מחאה ציבורית תעזור לשמירת
מבנים ואתרים בעלי ערך היסטורי וסני-
טימנטלי.

איתן הורנר, חיפה

● תשובתו של ראש עיריית אילת ל-
איתן הורנר, הנושאת את התאריך 1.11.64:
„תודה על מכתבך בעניין הריסת „אוס
רשרש” — המיבנים הישנים על חוף אילת.
ההתעוררות בעניין זה גדולה ומעניינת
ואנו נוטים להשאיר חלק מהמבנים ולי-
הפכם למוזיאון.
על כן אל דאגה ותודה על התעניינותך.”

זכות

ראשונים

„העולם הזה” 1769, „בזעתך
תאכל סנדביץ” על אופנת חנוי-
יות הסנדביצים שפשטה בת”א.
בקשר לכתבתכם על חנויות הסנדביצים
בתל-אביב, היינו רוצים לתקן טעות חסר-
בה. חנות „סנדביץ” סיטי” היתה חנות
הסנדביצים הראשונה בתל-אביב, כשנפ-
תחה ב-2 ביולי 1971, חודשיים לפני שי
נפתחו שאר חנויות הסנדביצים.

גובה המיסים העירוני ודאי ישמח לאשר
עובדה זו. מאחר שאנו הפכנו מאז לתורמים
נדיבים לאוצר העירוני, הרבה יותר מאשר
שאר חנויות הסנדביצים.
אנו גאים בכך שאנו היינו אלה שהת-
חילו ב„מהפכת הסנדביצים” וקבע „את
האיכות שכה רבים אחרים מנסים עתה
לחקות.”

אנדריו נויורט, פיטר שגור,
סנדביץ סיטי, תל-אביב

מילון שימושי

רוצים סיפור מאגדות המזרח הפרוע? הנה: „בוועדת חקירה של פרשת
„נתיבי-נפט”, אמר בן-דוד: „העיסקה בין קונטיננטל למזרח — לא אסתטית”
(הארץ, 7.12.71). אם כן, מספר תיקונים למילון אבן-שושן:
שור — התנהגות שאינה ראויה להערצה.
רצח למטרת שוד — אי-כיבוד הנורמות החברתיות המקובלות.
הטיפה למטרת אינם ורצח הנאמס — א-רהתאפקות.
הנאצים, כתופעה היסטורית — הפרת הסטנדרד החברתי.
שיאה — מיקרה מצער.

קורא, ראשון-לציון

תקון

טעות

„העולם הזה” 1788, „ערבי מציל
יהודי — התנהגות רגילה”, איך
הציל פועל ערבי פועל יהודי.
בכתבה בקשר להצלת חייו של מר סייג
נעים על-ידי העוכד הערבי פרג' סרור אבי
רהם, פרסמתם שבמפעלנו מועסקים כ-200
ערבים.

נבקשתם לפרסם בגליון הבא שלכם
תקון טעות בקשר לגיל היות ומספר ה-
ערבים המועסקים אצלנו הוא כ-40 וסך
העובדים במפעל הוא כ-200.

א. ביקר,

מנהל יצור ומנגנון, פתח-תקווה

קוראים השוהים מכתבים
מתבקשים לנסח אותם בקצרה.
עריסות תינתן למצרים תמר
נות למכתביהם.

מייק ב„דיעות אחרונות”
אינדרה

התיקון של שניידמן
גולדה

הצביעות

הישראלית

אני חושב שהקאריקטורות המצורפות
מראות בבירור את הצביעות הישראלית.
בקאריקטורה המקורית שהופיעה השבוע
בידיעות אחרונות, רואים את ראש ממשלה
הודו הגברת אינדרה גאנדי סותמת אוזניה
לדרישות האו"ם.

אחרי התיקון שלי, גם ראש ממשלה

לפניך, עצם השוד הזה והתבססותו של
שפירשו המעשי היא החלטה סופית לא
לזוז משם. היא השערייה הגדולה ביותר,
המהווה תנאי מוקדם למלחמה נצחית ביננו
ובין העם הנגול על ידינו.
רבקה תל, קבוץ עמיר

אפוסרופוס

בעל בורח

„העולם הזה” 1788, „זהב שחור
— צמרת שחורה”, על הפגנת חצי
תריסר צעירים ליד בית שר-
המישפטים יעקב-שמעון שפירא.
העובדה ש„נראיתי” נפגש „לעיתים תכור
פות” עם האנשים המוכרים בכתבה, איננה
נכונה. מכיוון שהיא הופיעה בסמיכות ל-
הפגנה ליד בית שר-המישפטים, עשוי ל-
השתמע ממנה כאילו אני אחראי, במידה
זו או אחרת, להפגנה.

אילו הייתי תומך בהפגנה זו הייתי בא
לשם ומסגין בגלוי.
נפגשתי עם נציגי החברה האלה פעם
אחת, ולפי בקשתם.

אני מבקש שתמצאו מקום להכחשה, שי-
ממנה יהיה ברור שאין זו קבוצה „שלי”,
ולא עמדת מאחורי ההפגנה ליד בית שר-
המישפטים. (אמרת להם באותה פגישה
שלא אתמוך בהפגנה, לא במישרין ולא
בעקיפין, מטעמים השומרים עימי.) גם
לא ביקשתי את תמיכתם בוויכוחים שהת-
נהלו במסדות ע”מ.

ח”כ מאיר אביזורה,
הכנסת, ירושלים

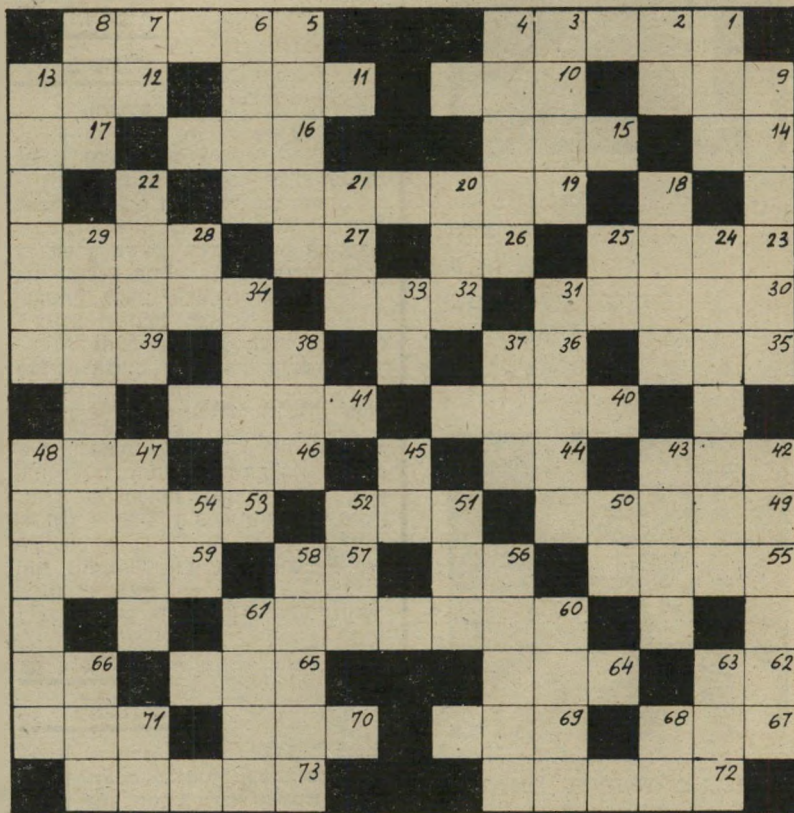
● בשיחה עם כתב העולם הזה טענו
מארגני ההפגנה שהם „אנשי ע”מ, מתומכי
אביזורה”. העולם הזה מצטער שהסתפק
בהודעה זו, ולא ביקש את אישור ח”כ
אביזורה מראש.

התבונה

במבחן

פרשת הודו המזועזעת והמשתמע ממנה
מחייבת את מנהיגי קהיר וירושלים להתי-
רחק מה שיותר מהר מכל הערלים, להתי-
שט יד איש לרעהו ולפתח בכוח משותף
את שטחי המדבר העצומים.
האסמים יתמלאו אז בר. שלום ושובע
ישור בכל המרחב לכל הדורות.
קומו אנשי הרוח מקהיר וירושלים. אל
תחשו.

מאיר בלומברג, ראשון-לציון

את סיתרון התשבץ יש לשלוח לת.ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: "תשבץ 1790". בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

מאזין: (1 מין מתמן 5) דמות ממגילת אסתר (9 סלנג 10) הסתירה את מרגלי יהושע (11) מעצמה אסיאתית (12) הנאה (14) חי במים (15) אחת המגילות (16) מכונת אריגה (17) דורון (19) מדינה דרום אמריקאית (23) נאסר (26) מיץ עצמות (27) מונח בתורת החשמל (28) כוכבת קולנוע צרפתייה (30) "אם אשכחך ירושלים, תישכח..." (32) מחצית היממה (34) עוף מים (35) מידת לחץ (36) מפלגה (38) פי החיה (39) עץ (40) חלק בעין (41) אבן קדושה למוסלמים (42) פנצ'ר (44) קולב (46) גומר ("רת" (47) חוט (49) בלוף (51) אבן קשה (53) חומר מק"ש, בשימוש במשק בית (55) אל מצרי, אותו עבד פרעה איחנאתון (56) בן נוח (57) ישן (59) מים מעורבים בגו דירתחמוצת הפחמו (60) קבוצת איים (62) קידומת שם הולנדית (64) תבלין (65) מחצית היממה (66) פקודה (67) משמש למאור (69) עיר במרכז הארץ (70) כינוי לחבר האנשים הסובבים

את המלך (71) מלאכה חקלאית (72) דג קטן צעידה. (73) **מאונך:** (1) מטוס סובייטי (2) איש דת (3) לא חלב ולא בשר (4) אינו מעיד על עיסתו (5) צריח מסגד (6) בריחה (7) בסס (8) ווחל (9) הכלה מקבלת אותה מאביה (13) שולי המגבעת (18) מלך חצור (20) מחילות צה"ל (21) רחוב מפורסם בניו יורק (22) איש רפואה, בעיקר צבאי (24) גנרל קרתני, אבי חניבעל (25) עצם בפה (28) אדון (29) משפחת פיננסיירים יהודית (31) תקופת החיים הבאה אחרי הניקות (33) צד מערב (34) משק הנוזלים ברתיתחם (37) מכר בכורתו בנזיר עדשים (38) קלס (42) דרגה בצה"ל (43) משבעת המינים (45) מספיק (47) גמר (48) מנהיג מרד ואדי סא"ל (50) מטבע יפני (51) דג, אותו מגדלים בארץ (58) סגנון דיבור ציורי (60) מילת שלילה (61) אותו נוהגים אנשים להאשים כשהם שוגים (63) גמד (66) ישימון (68) זועף (71) עצוב, עני.

אופרה

לומר על אופרה שהיא בסך הכל אוסף של רישומים מוקדמים לקראת יצירות מושלמות שבאו אחריה, זה לא מן הדברים המחמיאים ביותר. אולם כאשר המחבר הוא **וורפגאנג אמאדאוס מוצארט**, זה כבר עניין אחר. כי מוצארט היה מין גאון שכזה אשר כתב יצירות מופת גם בהיסח הדעת, דוגמת החטיפה **מההרמוני**.

המנצח **יוזף רודל**, אשר הביא את החטיפה להיכל התרבות, בביצוע התיזמורת הפילהרמונית הישראלית, צימצם את היצירות עד למינימום האפשרי, ובזאת יצא הקהל נשכר. הוא גם השכיל להביא רביעית זמרים, שני סטורים ושתי זמרות סופרן, השונים תכלית השינוי זה מזה. **בוורלי סילס** (הגבירה) היא סופרן בעלת גוון קול עשיר ומלא, שליטה מושלמת וטכניקה מעוררת התפעלות, אף כי נדמה לעתים שקולה אינו הולם לגמרי את מורצארט. היא מיטיבה להבליט את כל החן והיופי שבמוסיקה אותה היא שרה. **פטר** שרה וייז, לעומתה, בעלת קול צנוע יותר, צעירה, שובבה, נדמה כאילו תפקיד המשרת נכתב במיוחד עבורה, כה טוב מתלבש קולה על סלסוליה החוצפניים. **ג'ורג' שירלי**, טנור בעל עמוק והירואי במקצת, מתקשה לעתיד לגבור על כל הקרישונים שהכין עבורו מוצארט. ואילו **רוד** הוא טנור קומי בעל אפשרויות מוגבלות שם והתזמורת נוטה לכסות אותו לחלוטין.

אשר **לארה ברבריאן**, הבס שהוא תפקיד כמעט ראשי לכל האופרה, חזונו קומי בהחלט. שירתו ערבה לאוזן, אבל גם הוא אינו מסוגל להתגבר בקלות הדרושה על כל מה שכתב מוצארט (עליו מספיק רים שהיה מתנכל לא פעם לזמרים, ובמיוחד לזמרות).

מה שנוגע לרודל, אולי אינו אלגנטי מספיק, אבל הוא שולט היטב בתזמורת ובזמרים.

ומעל לכל עיקר: לאוהבי אופרה זו תמורה בריאה ונדירה בדייאטה המפוקפקת של הבית שעל הטיילת התל-אביבית.

תקליטים

לכל תקופה יש גאון תורן, ויש מי שהתקליט, מסיבות בלתי-מובנות לחלוטין, שהיה גאון התורן של החודשים האחרונים הוא

שלמה גרונץ

השונים נשארו שונים

שלמה גרונץ, בחר בעל קול דק ויומרות עצומות, המגיעות לביסויין המלא בארץ-נגן למה לא סיפרת לי (1919) דור 13008).

התקליט נשמע כמו שביימעבדה של מישו המנסה להידמות למישו אחר: גרונץ רוצה להיות "פרוקול הארם", והוא רוצה להיות קורט וייל, והוא רוצה להיות שופן, והוא רוצה להיות אלילמחתרת, והוא מאד רוצה להיות חיפושית, והוא רוצה להיות מודרניסט המשתולל עם מכשירי-הקלטה, והוא כל כך רוצה להיות חזן, עד שהוא הופך תפילה (אבינו מלכנו) לסארודיה צורמת.

למזל, נמצא מי שיממן את כל השגוערות הללו, ומאחר ולכל העסק הזה יש מין הילה, "אינטלקטואלית" (שבו בנפשכם-פזמונאי ששמע על באך!) נמצאו גם מי שראו חובה לעצמם להביע התפעלות בקול רם, מתוך חשש שמא לא הבינו משהו וייראו שוטים בעיני החכמים.

ובכן, הם עדיין נראים שוטים, ואשר לגרונץ הצעיר, אולי, כאשר יתחיל לעי שות דברים בשמו, ולא לחקות אחרים בצורה כה מופגנת וכאשר ימצא זמר בעל קול ערב משלו לביצוע "יצירותיו", אפשר יהיה לעמוד, באמת, על מה שיש — או אין — בו.

ריצ'י הייבנס, יחד עם חבורת-נגנים קטנה, אבל מגובשת להפליא, מוכיח בפעם אינסופית בשעין **אזעקה** (1919) דור 080 שמוסיקת פופ מתקדמת אינה חייבת להתבטא דווקא בכלים אלקטרוניים מתוחכמים, המוציאים לילות ארוכות-טווח.

ריצ'י הייבנס

הלילות אינן דרושות

בסיוע כלים שהם כמעט כולם אקוסטיים, מצליח הייבנס לנהל שיחה ישירה עם מאזיניו, דרך שיריו, אשר אם נכתבו על-ידו או לאו (השיר הפותח הנה השמש הוא של ג'ורג' האריסון, למשל), מהווים ביטוי אישי מאד של הייבנס עצמו.

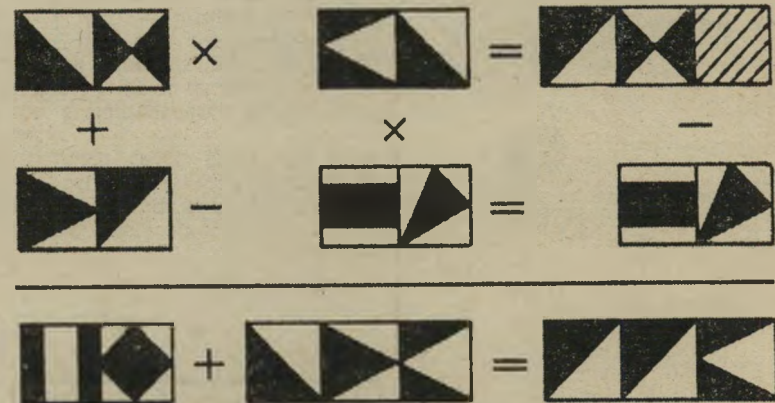
נגינת הגיטרה הנמרצת שלו, ושירתו המזכירה מטיף דתי בעל קול ניחר, יוצרים אווירה אמינה ובלתי-אמצעית, ואוהבי פיוז מוני-הנשמה, אוהבי הפולקלור ומוסיקת המחתרת, ואפילו חסדי שירי-המחאה (שעון אזעקה הוא בהחלט שיר-אזהרה, בעל משמעות סוציאלית), ייהנו מאד מן התוצאה.

אם דווקא רוצים להכתיר את **כדור אש** (Fireball) א.א.א.י. (793) בשם מסוים, אפשר, כנראה, לקרוא לזה מוסיקת-מחתרת, אלא שהחותרת באמת אינה חשוכה, כאשר מדובר בלהקה כמו **סגור כהה**, היוצרת מוסיקה כעולה על רוחה, ומצליחה אפילו לגרום לכך שהאלקטרוניים יתחילו לשיר במעגלי "פיד-בק" (הזנה חוזרת, באלקטרוניקה, הגורמת בדרך כלל לציפי צופים אופנתיים, כמו אקולוגיה (הכביסה משחירה והאוויר מידלדל / הגשם מורעל, ואיש אינו אשם?) שרים על מלחמות ומזמרים אפילו קינה לחיי-הרגע הקצרים והחולפים עד מהרה של אליל-סופ (איש לא בא). ואם ישנו מי שנבהל מן השליטה המושלמת של חמשת חברי-הלהקה בכלייהם, מן הקצבים הרועמים והסוחבים ומן הרעש הרב, הרי בפיומן אחד, בתו של כל אחד, מסתבר שיש להם גם חוש-הומור, והם גם יודעים להשתמש בכלים מוסיקליים בצורה קונבנציונלית לחלוטין, ובכל זאת בתוצאות משיעור-רצון, בקיצור, כדאי לשמוע, ולא במחתרת.

בין כל סידרת הלהיטים (במרכאות) שי הוציאה חברת א.ס.א.י. לאחרונה, מקטעי יצירות של מלחינים קלאסיים, המוצלח ביותר, לעת עתה, הוא התקליט המוקדש למוזיקה ראוול. **להיטי ראוול** (א.ר.ס.א.י. 5002) טוב מחבריו, קודם כל משום ש"המלחין, במיקרה זה, "התחשב" בדרישות (המשך בעמוד 12)

חשבץ 1790

והי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור וכפל יש למצוא איזו סיפרה מייצג כל סמל של ריבוע.

את התשובות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לת.ד. 136, ת"א, ולציין על-גבי הגלויה: "חשבץ 1790". הפתרון צריך להכיל את כל התרגיל במספרים. המועד האחרון למשלוח הפתרון — 28.12.1971.

בין הפותרים יוגרלו שלושה פרסי ספרים.

הקהל משתעמם

לפעמים, כשאני בוחן את תגובות הקהל לטיפול העיתונות בתופעות חברתיות שליליות, אני מגיע למסקנה שצרכניה הרפאיים של חרושת האינפורמציה מת-ייחסים לפרשות כאל מופעיבידור. עם עיתון ביד, וטראנזיסטור פתוח, הם יושבים לפני מכשיר הטלוויזיה ומצפים מממלכת התקשורת שתפתיע אותם, תר-תק אותם, תדהים אותם, תסעיר את רוחם ותוציא אותם לרגע מתוך שממון חיי היום-יום, מתוך הרוטינה המשעממת שאיתה הם שוכבים לישון מדי לילה, ואשר ל-תוכה הם מתעוררים מדי בוקר. המאבק התיקון פני החברה, המתנהל לעיניהם, מעניין אותם אך ורק כמופע תיאטרלי, המבוצע למענם.

התפקיד היחיד שהם מוכ-נים לטול על עצמם בדראי-מה הסוציאלית והפוליטית הוא תפקידו של צופה, ה-נאורים והערים שבין צר-כני האינפורמציה מתעקשים לתפוס מקום טוב בשורות הראשונות. אחרים מסתפ-קים בשורות האחוריות, ב-יציע ובמקומות עמידה. וה-רוב הגדול והדומם לא טורח כלל להיכנס לאולם. אותם בכלל לא מעניין מה יהיו תוצאות הדירקט, המתנהל על הבמה הציבורית, גם אם התוצאות קוב-עות את עתידם ועתיד ילדיהם. גם מבין יושבי השורות הראשונות מע-טים מאוד מוכנים לעשות מהות לקביעת תוצאות המאבק המתנהל לעיניהם. הם אפילו לא מוכנים להיוו את התחת מתוך המושב המרופד שלהם, כדי לכתוב מכתב מערכת. הם מסתפקים בתפקיד של צו-רים, הממלאים ציונים לנפשות הפועלות בדראמה.

זה לא בסדר, הם רוטנים, כאשר מצי-גים בפניהם איך גיבורי הפרשה נגבו כספים מתוך כיסם, "לא יפה", הם מסכ-מים, כאשר מגלים להם שנבחריהם הנער-צים רימו אותם, יצילו אותם ויילולו בי-תפקיד שהוטל עליהם. "אל הכבוד", הם קוראים לעבר שחקן, המתעקש להקיע בקול רם את ערשי העוול, "דון קישוט מיסכן", הם לוחשים, ומצביעים לעבר

אדם הנלחם יחידי נגד מנגנון אדיר. ל-מבקרים המתהלכים ביניהם, המפרשים להם את העלילה המסוכנת, המתרחשת לעיניהם, הם אומרים, "אתה צודק מאה אחוז! אל תשתוק! תן להם, תכניס להם!" אבל אפילו תפקיד של צופים פאסי-ביים אינו מספק אותם לאורך זמן. תחרי-לה, עם התפוצצות פצצת-הסירחון הרא-שונה, הם נדהמים, האקט של קריעת הר-מסכות מעל אישיציבור שסרחו מעורר בהם עדיין התרגשות אך כעבור זמן מה, כאשר העלילה אינה מתקדמת, כאשר הר-טקסט שבפי הקסיגורים מתחיל לחזור על עצמו, כאשר צעקות ה"בוו" של המקהלה המדברת חוזרות שוב ושוב — הם מת-חילים לאבד עניין בהצגה.

הכסאות מתחילים לחרוק, אחדים מתחילים לפקק, אחר-רים מתנמנמים, וחלק מה-קהל פשוט קם ועוזב את האולם. "די! מספיק! משר-עמם! נמאס! תנו משהו אחר!" נשמעות צעקות. מנהלי ההצגה, עורכי ה-עיתונים ושאר האקרו-בא-טים של קירקס התקשורת, המבקשים בכל מחיר לר-כוש את לב הקהל, ממחרים להחליף את תפאורת משאבות-הנפט שעל הבמה בתפ-אורת מיפעל להרכבת מכונות. גיבור האו-פרה החדשה, הטורד הנודע שובינסקי, יוצא לבמה ומתחיל לשיר את הקטע המפורסם שלו, "לא ידעתי", אך מיד, עוד לפני שהוא מסיים את הבית הראשון, מתחיל הקהל לאבד את סבלנותו ולצעוק, "מספיק! נמאס! את זה כבר שמענו! רוצים משהו חדש!" הקהל שלנו ברך, הוא מכיר בעל-פה את כל האופרות ואת כל הטקסטים של המלודרמות הציבוריות. הלהיטים משע-רים אותם. הוא רוצה כל יום פרשה אחר-רת, וכל פרשה חייבת להיות שטנית יותר מקודמתה. אחרת הוא נרדם. שגובים מכיסו הוא כבר שמע, שפרמים אותו הוא יודע. תנו לו משהו חדש, תנו לו איזה מלחמה קטנה עם הפשטות והפשוט עם הרגלים ופצעים, אחרת הוא יעזוב כאמ-ר, מבלי שהאחרון יטריח את עצמו לכבות את החשמל.

מילון למונחי צביעות והסוואה

כבר מזמן עלה בדעתי להתחיל באיסוף שיטתי של מונחי צביעות והסוואה, חזרו-רים בשפה הרשמית והציבורית שלנו. אתם יכולים לעזור, אם אין לכם מה לעשות, אם נמאס לכם לתפור תשבצים, אם אתם מוצאים את עצמכם משהקים מעל עיתונים או מול אישיציבור המתראיינים ברדיו ובטלוויזיה, עזרו לי ולעצמכם למיין את השפה העברית ולהוציא מתוכה את אוצר השקרים המוסכמים, שבלעדיהם לא יתכן היום להוציא מישפט "תרבותי" ו"פארלמנטרי" מהפה.

המקורות, מתוכם ניתן לדלות מונחי צביעות והסוואה, הם רבים ומגוונים. הטו און קשבת להודעות רשמיות של הממשלה, קראו בעיון הודעות מוסמכות של דוברי משרדים ממשלתיים ומסודרת-ציבור, עמדו על המשמר כאשר אתם שומעים את נאומיהם של שרים חברי-כנסת, וכמובן, אל תונוחו את מאמרי-המערכת בעיתונות, ואת דיכרי פרשינו הפוליטיים והחברתיים.

אם אתם רוצים פעם לראות את אוצר הצביעות מכונס במילון מסודר, שיעזור גם לכם להתקדם בחיים ולהגיד בפומבי דברים שאינם מתכוונים אליהם — שיגרו אלי את המילים והביטויים "התרבותיים" וה"הגונים", המשמשים תחליף לאמת בלתינעימה. אתם כלם מספר דוגמאות כדי שתדעו כמה בדיוק מדובר:

תקלה: (1) געורריה, כגון מעילה בכספי הציבור; גניבה של ציוד ממשל-תי; רשלנות שגרמה להפסדים כספיים במישרד או בחברה ממשלתית; מישגה שגרם לאיבוד חיי אדם; מעשה שלא ייע-שה, אשר נעשה על-ידי איש ציבור שי-מסרבים לגלות את זהותו.

(2) פליטת פה, הדלפה או גילוי המע-רים הגל, אותם ביקשה הרשות להסתיר מידעת הציבור.

פגם אסתטי: (1) טובת הגאה או שוחד הניתן לשר, פקיד ממשלתי בכיר או אישיציבור, בפי הממונים עליו או הנאמנים לו, כאשר אין כל אפשרות להס-תיר את העובדה מידעת הציבור, או לחי-פוט עליה בדרך כלשהיא. (2) גיצול מהתפקיד והמעמד לרעה. ל-דוגמה: שר-אוצר הממליך שמיפעל תע-שייתי התלוי בו יתן תרומה של 100,000 ל-לי לקיבוץ, שמוכרו עזר לו במלחמת-הבחיירות; פקיד במשרד-השיכון המוסר-עבודה גוצלה לארכיטקט שחיכנו את ביי-תו הפרטי ללא תמורה; פקיד משרד-הבטחון הנוסע לטיול בחו"ל על חשבון-קבלן עבודות-עפר שממנו הזמין עבודות בסכום של מ"100,000 ל-י ומעלה; מנהל בנק הלוקח הביתה דוגמאות מהסחורה עליה הוא מופקד; שר המוכר בשעות-הפנאי גופיות הנושאות את תחמת ידו, קציני-מישטרה השותף בחברה הגוררת

רכב החונה במקום שהתמרור אוסר זאת. **נפטר:** יהודי שהוציא את נשמתו. **מת:** ערבי, או כל אדם שאינו יהודי, שהוציא את נשמתו. **חבדן:** חייל צה"ל, שמקצועו הוא הפעלת חומרי-נפץ וחבלה. **מחבל:** ערבי, חבר באחד מאירגוני המחבלים, המפעיל חומרי-נפץ וחבלה נגד יהודים. **אירגוני טרור:** כל אירגון ערבי בלתי-סדיר הנלחם לשיחרור מולדתו מי-עול זרים. **אירגוני שיחרור:** כל אירגון יהודי בלתי-סדיר שנלחם לשיחרור מולדתו מי-עול זרים. **פלימת פה:** אמת לאנוחה או לא-נעימה, שנאמרה בהיסח-הדעת על-ידי קצין בכיר, בכיר או שר בממשלה. **ביטוי אומלל:** אמת שנאמרה על-

צוות המבקרים ברדיו

המנחה: ערב טוב, קהל נכבד. כמדי חודש בחודשו, זימנו לאולפן את צוות מבקרי הדראמה, אשר יעסוק הפעם באחת ההצלחות הקופתיות הגדולות ביותר של ההקת תיאטרון המחזרת, "ראשוני ציון". ההצגה "ידיים למעלה", או "השוד הגדול של סניף בל"ל בראשוני-לציון", אשר הכ-ניסה למכציעה למעלה מרבע מיליון ליר-ות עם פתיחת הקופה, היא הצגה דינא-מית, אשר לפי כל הסימנים תהפוך ללהיט העונה. בר-שותכם אמסור את רשות הדיבור לתלמי-ציב — ואי-נני מתכוונת להת-סטאטיס-תהיחלחהל! — ובכן תת-ניצב שמואלי ב"ת, בבק-שה:

שמואלי: כאיש טכני, לא אתייחס להצלחת המופע, מה גם שלא כל הצלחה קופתית מוכיחה על הישג אמנותי. מבחי-נה מיקצועית גרידא, נראה לי שהביצוע היה חובבני, התנועה בבנק היתה איטית, ההתחלה משעממת, גרבי הניילון על בדיקת הציד, האיפור, גרבי הניילון על הראש, הנסיעה הארוכה לידע, את מי זה מעניין? זה היה כל-יך בנאלי, כבר ראיי-נו דברים כאלה בכל הצגה של להקת חובבים.

המנחה: הסוציולוגית תלמה יגיל. **תלמה:** לדעתי, הביצוע היה מבריק ומשכנע מאוד. הבחור הזה שוכנס עם הר-עוזי ביד ואמר, "ידיים למעלה! זה שוד מזוין!" — זה היה יוצא מי הכלל. מאר-פק, לא מוגזם — ממש כמו בחיים. אני האמנתי לכל מילה שלו. "זה שוד מזוין!" הוא היה נהדר.

שמואלי: מה כל-יך נהדר? לדעתי הטכסט היה נדוש, הקטע הזה, שבו ה-גיבור אומר למנהל הסניף: "תפתח את הקופה, יה מלוכלך אחד, או שאתה פותח לך את הראש!" סתם וולגאריות!

שומרון: למה? אני חושבת שזו עב-רית מדוברת של יומ-יום.

המנחה: ד"ר עובדת שומרון, מרצה להתנהגות סביבתית בטכניון, תמשיך בי-שמואלי: אני הייתי רוצה להגיד משר-הו על הקהל בהצגה, אני לא יודעת איך להסביר את אדישות הקהל, נוכח העלי-לה המרתקת שהתרחשה לעיניו. הקהל בי-פירוש היה אדיש, לא היה איכפת לו ש-שודדים את הבנק — ששודדים בעצם את כספו. פה ושם ראינו אפילו שימחה לאיד, חיוכים של שביעות-רצון מצד הצופים. זה חמור מאוד! זה חלקה של המישטרה בהצגה הזאת היה מתחת לכל ביקורת. כניסת הר-שוטרים היתה מאוחרת. המישחק שלהם היה איטי, מתמשך ומיגע, כמו בכל ההור-פעות המישטרה.

שמואלי: זה לא נכון! דווקא קטעי המישטרה מצאו חן בעיני. ואני לא אומר

ידי מקור מוסמך, ואשר גרמה נזק לתד-מית המדינה בחו"ל או לתגובות נזמות של דעת-קהל בארץ. **שיקרי מוטעה:** החלטה בדרך בכיר, שגרמה למדינה להפסד של מיליון לירות ומעלה. **תופעה מראיאה:** שחיתות ציבורית, הסתאבות, שוחד, מעשי-מירמה וגניבות. **שערי-רזי:** ביטוי ממשלתי המתאר כל פירטוט עתונאי כן וגלוי-לב על תופ-עות שליליות שהמישטר אחראי להן. **מנעשה מחפיר:** ביטוי ממשלתי, הבא לתאר כל ביקורת נגד הממשלה, המתפרסמת או מושמעת על-ידי אוחז ישראלי בחוץ-לארץ. **תפסתם את הפרניציפ, רבותי?** בבקשה, גשו לעבודה, אם אתם רוצים שהמילון ייצא לאור לקראת חגיגות שנת ה-25 של המדינה.

את זה כקציני-מישטרה. שיחות האלחוט בין הגנידת למוקד היו דרמאטיות מאוד, לדעתי, הדרופה בכביש היתה יפה. ושמן-תם לב שהניידת נעצרה באור אדום, כמו שצריך? השיחה עם המפקח הכללי היתה ממש מאלפת. "המישטרה חוקרת..." "ה-משטרה עושה את כל המאמצים..." זה היה משכנע.

שומרון: טוב, הוא מכיר את הטכסט הזה בעל פה. הוא מכיר את הטכסט הזה 20 פעם ביום. **תלמה:** אני רוצה לי-התייחס להצגה מבחינת הר-בעיה החברתית שהיא מעוררת. אני ראיתי מופי-עים סוציאליים כאלה בלונד-ון, שיקאגו ולאס-ינגאס ו-

אני אומרת לכם שאין לנו מה להתבייש. לדעתי, מוכיחה ההצגה שאנשים צעירים, בעלי יוומה, יכולים גם היום להגיע בכוחות עצמם, וללא מתיקה ממשלתית, להשיגים אמנותיים וגם פינאנסיים, שהם בהחלט על רמה בינלאומית.

שמואלי: מה פתאום! את באמת מגי-זימה!

תלמה: אני לא אומרת שזו ההצגה הטובה ביותר בארץ. אני חושבת, למשל, שהמחזה "הלומים קורצים בנחלת-יחזק" היה הרבה יותר מלושט, והמערכון הקצר בסניף דיסקונט דיונגוף היה הרבה יותר דרמאטי. ומובן שאי-אפשר להשוות את "ידיים למעלה" עם מעשי-השוד הפאנ-טאסטיים בחברות הממשלתיות או אפילו בחברות הנתמכות על-ידי הממשלה.

שמואלי: אני מצטער מאד. בעיני

זה לא מצא חן. **המנחה:** רבותי הזמן שלנו מתקרב לסימום, ותרשו לי למסור את רשות-הדי-בור לאחד המשתתפים שיופיע בעילום-שם.

השודר: תראה, קל מאוד להעביר ביי-קורת. אתם יושבים לכם כאן באולפן, וכל אחד מעביר ביקורת, "איטי", "משע-מם", "הביצוע חלש", "הטכסט וולגארי", לדבר אתם יודעים, אבל לשדור אתכם רבע מיליון לירות בהצגה של עשר דקות, וזה לא היה קל. עבדנו על זה קשה מאוד, חורשים של חזרות יומ-יום, הקטע הכי טוב, ואולי בכלל לא התייחסתם, היה קטע היריות עם השומרים. וזה היה ספוטנאני. לא תיכננו את זה, אפילו.

המנחה: וזוה, רבותי, הגענו לסיום תוכניתנו. בה דן צוות המבקרים בהצגת "ידיים למעלה", שפתחה את עונת החורף באולם בל"ל בראשוני-לציון. בשבוע הבא, בשעה 10.37 בדיוק, נבקר בפריצה בלנק "איוד" ברעננה, שהחזרות עליה נערכים בימים אלה במוסד הנטוש של "אוטר קרט" ביפו. יעד או, לילה טוב לכולכם, ואל תשכחו להגיף את החלונות ולנעול את הדלתות, ומה שעוד יותר בטוח הוא, כמובן, ביטוח, ההיחלחהל.

המלחמה בשער-הפסיקו כבר לגנוב!

(המשך מעמוד 10)

המיסטריות של חברת התקליטים, וכתב יצירות סימפוניות קצרות. וכך אפשר לשמוע את לה ואלס, בולרו, אלבוראדו דל גרציוו או פאוזאן לנסוכה שהלכה לעולמה בשלמותו. יתרון אחר של התקליט, הוא העושר העצום בצבעי התזמורת של ראול, הבא לידי ביטוי מלא בביצועים מבריקים של שארל מינש (לה ואלס) או פריץ ריינר (אלבוראדו). עם זאת, עדיף בכל זאת לשמוע את כל דאפנים וכלואה ואת כל הרפסודיה הספרדית, ולא לעבור בין הבתרים, כפי שהם מוגשים כאן.

ספרים

"נימוסין של פועל-נמל באכסניה, אי-דיאליסט כמו ילד תמים. גועה כמו שור, שותה כמו דג, ורך כמו שה' זהו אברהם קאדי, גיבור **משפט דיבה** (ויידנפלד ניקולסון ירושלים 1971) כפי שמתאר אור תו יוצרו, הסופר ליאון יוריס. ואם מותר להוסיף לתאור: קאדי, טייס קרבי לשעבר, רטייה המכסה עין אחת, כולם מסכימים שהוא גאון, ואם לא די בכך, הוא גם אק-רובט במיטתה.

בעצם, הוא די דומה ליוריס עצמו. יהודי אמריקאי, שירת במלחמת העולם השנייה בצבא ארצות-הברית, עסוק בבעיות הדיבה, קרוב בנפשו למדינת ישראל. קאדי (כמו יוריס) כותב ספר על השואה, בו מזכיר, בין היתר, שמו של רופא פולני, אדם קלנו, כמי ששיתף פעולה עם הנאצים, במחנות-הריכוז, בנסיגות-עיקור של יהודים. קלנו, פולני לאומני, אשר ברח ממולדתו עם עליית הקומוניסטים, עבד במשך שנים רבות במושבה בריטית מרוחקת עם ילדים פראיים, וזכה לתואר-אצולה על מסירותו, מגיש משפט על הרצאת דיבה נגד קאדי. והתוצאה, עוד רב-מכר של יוריס.

מן התיאור של קאדי, שצוטט לעיל, אפשר כבר להבחין כי עומק ומקוריות אי-גם החלק החזק שבספר זה, שצריך להיות מין רפורטז'ה, באורך של רומן, המתארת

ליאון יוריס

"משום שזה כל כך רע..."

תחילה את התובע והנתבע במישפט הדיבה, ואחר-כך את המישפט עצמו, בו משמשת השואה כאמצעי-עזר יעיל ליצירת אווירה דרמטית.

ואם כי אין ספק שיוריס מתכוון להוקיע את האנטישמיות, הרי הדרך בה הוא מתאר כיצד יהדות העולם משתפת פעולה לעזרתו של קאדי (שבצבא לא ידע בדיוק מה הוא כתב, כאשר כתב זאת) עשויה להזרז כיר לרבים את האגדות על המזימות ה-יהודיות הבינלאומיות המסכנות את העולם.

זהו ספר רדוד, שיטחי, שאינו דורש שום מאמץ מן הקורא, ואינו מעניק לו שום מיטען אינטלקטואלי או רגשי נוסף. אף על פי כן, זה רב-מכר. כפי שאומרת אחת הדמויות בספר, מו"ל ממולח המבין לטעם הקהל, זה יהיה רב-מכר "לא משום שזה כל כך טוב, אלא משום שזה כל כך רע."

take your TIME

זו - תוצרת דובק, הסיגריה המובחרת הצועדת בראש, הרחק לפני כל סיגריה אחרת

ה גיעה שעת' להכות על חטא ולקרוע את המסווה מעל פני.

וידוי נורא בפני.

האישים המהירים שהוטח בפני — נכון הוא. אני מודה ומתוודה: **אני מנסה לעשות הון פוליטי מגילוי פרשות השחיתות האחרונות.**

אני מנסה לעשות הון פוליטי מן העובדה שתרמנו תרומה מכרעת לגילוי פרשת נתיבי נפט — פרשה שפורסמה לאחרונה מעל עמודי השבועון המסויים.

אני מנסה לעשות הון פוליטי מן העובדה שחשפנו כמו ידיו את פרשת עסקייהעתיקות של משה דיין.

ואילו היה לנו חלק גדול יותר בחשיפת פרשת אוטוקרס — הייתי מנסה לעשות הון פוליטי גם מזה.

אני מוצא עוד טעם בנסיון להסתיר זאת. האמת הנוראה צריכה להתגלות.

א חרי וידוי ראשון זה, נורא כפי שהנהו, בא וידוי שני, שהוא אולי נורא עוד יותר:

לא זו בלבד שאני מנסה לעשות הון פוליטי, אלא שאין אני אף מתבייש בכך.

עד כדי כך הסתאבה תחושת המוסרית והתנוונה תפיסת עולמי, שאני ממש מתסאר בנבלה זו.

אני רוצה לעשות הון פוליטי, ואני חושב שזה טוב.

ב דמוקרטיה הפעילה, יש תפקיד מסויים מאד לשלטון, ותפקיד מסויים מאד לאופוזיציה.

תפקיד השלטון הוא לנהל את ענייני המדינה. תפקיד האופוזיציה הוא לבקר את השלטון, לחשוף את מעשיו הרעים.

בלי שלטון, אין החברה יכולה להתקיים. מישוה מוכרח לנהל את ענייניה, גירעון אנארכיסטי יכול להתקיים רק בבית הקברות.

כדי אופוזיציה, מוכרח השלטון להתנוון וליהסתר במהרה. בדברי חזרד אקטון: „השיל" טון משחית. השלטון המוחלט גורם לשחיתות מוחלטת.

האופוזיציה הפוליטית, כמו העיתונות החופשית, דומה לכלברירעים. הוא רץ מסביב לעדר, גובה על הכבשים

מפני שהכנסת היא המוסר הקובע. היא הבוחרת בממשלה. היא המחוקקת את החוקים. היא החייבת להטיל פיקוח על מעשי השליטון.

בהיבט את מורת-רוחם מול המישכן הוורוד, השתמשו המפגינים בזכותם הדמוקרטית, ואף מילאו חובה אזרחית.

ובכל זאת, כשעמדתי מולם, ניסיתי להזכיר להם כמה עובדות בלתי-ניעמות.

למשל: מי בחר בכנסת זו, שבחרה בממי שזה זו, העושה מעשים אלה?

כמה מן המפגינים הצביעו, לפני שנתיים, בעד המפלגות האחריות למצב אשר נגדו הלכו להפגין?

כמה מהם בכלל נשארו בבית באותו יום, והשאירו לאחרים להרכיב את הכנסת ואת הממשלה?

כמה מהם יחזרו על מעשה זה בעוד שנתיים — יבחרו בעד מפלגה שמעשיה החרידו אותם עתה ממנותתם, או לא יבחרו בכלל?

הדברים הרגילו כמה מן המפגינים, אנשי גח"ל. הם הרגישו שאני משתמש בהזדמנות כדי לעשות הון פוליטי. והם צדקו בהחלט.

ל א הפגנות ולא מאמרים ולא עצומות, עם כל חשיבותם, ישנו את מהות המישטר במדינה.

לכך יש רק שתי דרכים: הפיכה מזויינת או בחירות. לזע התותח או פי הקלפי.

אם פוסלים את דרך ההפיכה — תרופה שחיא גרועה לאין שיעור מכל מחלה שהיא באה לרפא — נותרת רק דרך הבחירות.

רק יום אחד בארבע שנים ישנה הזדמנות דחולל שינוי של ממש.

אם כל האנשים הטובים, בעלי הרצון הטוב, ישפכו את כל מרי-לבם בהפגנות ובמאמרים, על מנת לחזור ביום הקלפי ולבחור באותה גברת ובאותה אדרת — הרי כל ההתרגשות היתה לשווא.

תפקיד הלוחמים בשחיתות הוא למנוע זאת. תפקידם הוא להעביר קולות.

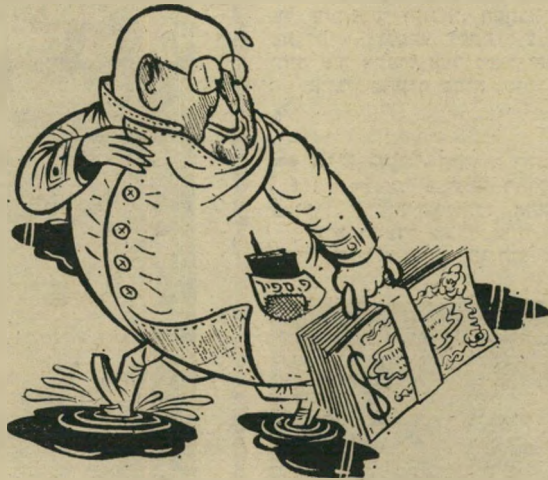
בקיצור: לעשות הון פוליטי.

מ וכן שכיום הבחירות אין המלחמה בשחיתות מהווה את הנושא היחיד העומד בפני הבוחר.

ה תפקיד היה נשאר נטוש, והפורענות היתה הופכת לחורבן, לולא נמצאה העיתונות הלוחמת והאופוזיציה הלוחמת.

זו גם זו עושות דבר מאוד לא יפה. הן עושות הון (עיתונאי ופוליטי) מגילוי השחיתות.

העיתונות הלוחמת, ההופכת את חשיפת השחיתות

מנו הון להון פוליטי

באותו יום, הוא נדרש להכריע בעניינים הרבה: מל-כמה או שלום, סיפוח או נסיגה, פער סוציאלי או שוויון, כפיית דתית או חרות, מדינה לאומנית או פלורליסטית.

המלחמה בשחיתות היא נושא חשוב — אך רק אחד מכמה וכמה נושאים חשובים מאוד.

אני מוכן להרחיק לכת: מכללה המנוספת בדגל המלי-חמה בשחיתות כדגל יחיד, תהיה חשודה בעיני ירי-תר מדי תנועות פאשיסטיות רכבו בעבר על גל זה אל חוף השליטון הרודני. יש תמיד סכנה שהמלחמה בשחיתות תשמש מנוף לדמאגוגים, תעוות עלידיי אינקוויזי-טורים בנוסח ג'ו מקקארתי הזכור לדראון, תנוצל על-ידי רודנייכים חדיעין, במלחמתם הפרטית ביריביהם על הירושה.

סכנות כאלה ישנן גם בארץ, ועדינו להזהר מפניהן.

במלחמה נגד השחיתות יש לשמור על כללי ההגיינות. יש למנוע קריאות-לנץ' ושיטות אינקוויזיציה. יש לתת לכל נאשם את הזכות המלאה להגן על עצמו בתנאים הוגנים, להחזיקו תי-משפט עד שתוכח אשמתו. יש למ-נוע משוא-פנים, האשמות כלפי המקורבים לחוג פוליטי מסויים, תוך חפזי על השחיתות בחוג הפוליטי היריב.

יש למנוע ניצול המלחמה בשחיתות לשם סילוק מיכשול פוליטי בפני שואפי שררה רודנית.

לכן צריכה המלחמה בשחיתות להיות צמודה לערכים של דמוקרטיה, טוהר-המירדות, הכרה בזכויות הזרות, שיחרור נדכאים, חרות לעצמנו ולזולתנו.

מלחמה כזו בשחיתות, כחלק בלתי-נפרד מן היעדים וההשימות של תנועה פוליטית שוחרת-שינוי, היא חיו-נית לבריאות הציבור.

ובכל שתנועה כזאת תעשה הון פוליטי ירי-תר גרוע, כן ייטב לה וייטב למדינה.

ח תוד הממשל עכברושים פועל מתוך מניעים אנו-כיים בהחלט. הוא רוצה לאכול, ותו לא. הוא זולל ושמן. אולם תוך כדי כך הוא שומר על אורחי העיר, ואולי אף מונע מגיפת-דבר קטלנית.

כשתנועה פוליטית עושה הון פוליטי מן המלחמה בשחיתות — היא עוזרת לעצמה. זה חשוב. כי היא עוזרת לטיהור המדינה. וזה חשוב עוד יותר.

ספיר ודיין (זאב ב„הארץ“)

לאחד מתפקידיהקבע שלה, נולדה בסדנת העולם הזה. שנים רבות היינו בודדים לגמרי במערכה זו, ואני שמח שכיום נמצאים אנחנו בחברה טובה.

האופוזיציה הלוחמת, ההופכת את חשיפת השחיתות לאחד מעיקרי מצעה ולאחד ממוקדי פעולותיה, נולדה עם הקמת תנועת העולם הזה — כוח חדש, זמנ-מה היינו לבדנו בשטח זה, ואני שמח שכיום יש לנו שותפים לפחות בפעולה זו.

גם כעתונאים וגם כאקטיביסטים פוליטיים, ניסינו לעשות הון פוליטי במלחמתנו נגד השחיתות. כל שותפינו הישנים והחדשים במלחמה זו, מנסים לעשות זאת גם הם.

השאיפה להון פוליטי היא הכוח המדברן למילוי תפקיד חיוני. היא דרושה לקיום הדמוקרטיה.

ה שבוע עזו מאת סטודנטים אל הכנסת, בהפגנת מחאה סוערת נגד גילוייהשחיתות האחרונים. מדוע הם עלו דווקא אל הכנסת?

הסטות ומכריח אותן לחזור לקהל. הוא מעורר את הרועה הישן, ומזכיר לו את תפקידו.

זהו תפקיד קשה. המסתכל מן הצד יכול לומר בבז: „מה עושה הכלב הזה? הוא בסד-הכל גנב“.

אלא שהנביחה הזאת חשובה מאד-מאד. בדעריה יתרשף הרועה, יתפור העדר.

ת פקיר האופוזיציה הוא, איפוא, לחפש פרשות-שחיתות, לחשוף אותן, לנצל אותן עד תום, לעשות מהן הון פוליטי.

אם הפרשות אינן אלא בודדות וחריגות, משמש הגילוי והפירסום לשמירת הערכים, להתרעת עבריינים, לדירבו-מאמציה-התיקון של השליטון.

השליטון אינו רוצה לאבד הון פוליטי. כשי-הוא מרגיש שמישהו מוחב את ההון הפוליטי מקופתו, הוא מזדעק דתיקון המצב בעוד מועד.

אם פרשות השחיתות אינן בודדות ואינן חריגות, אלא הופכות לסימן-היכר של המישטר, משמש גילויין להעמדת הציבור על חומרת המצב. קיום האופוזיציה מאפשר לצי-בור, במצב כזה, להחליף את השליטון.

אם השליטון החדש מסתאב ומתנוון אחרי זמן-מה, הרי ישנה אופוזיציה חדשה מן המוכן — זו שהיתה אתמול בשליטון. וחוזר חלילה.

זהו מכניזם חיוני דקיום הדמוקרטיה ודמני-עת ההסתאבות.

יש להניח שתמיד מצוייה בחברה מידה מסויימת של שחיתות — שהרי החברה מורכבת מבני-אדם, ואלה לא השתנו לטובה באלפי השנים האחרונות. אולם מכניזם זה מצמצם את חידקי השחיתות, ומונע את התגברותם ואת ריבויין עד לממדים של מחלה ממארת.

ב מדינת ישראל אין מפנים חיוני זה פועל כראוי.

קודם כה, השליטון מרוכז בצמיתות בירי-כוח פוליטי אחד (המשנה מדי פעם את שמו, אך לא את מהותו).

כימעט ואין אפשרות, אף להלכה, להחליף את השליטון. לצורך זה דרושים זעזועים פנימיים, שאין לחזותם כיום מראש.

שנית, מאז ראשית ימי היישוב העברי הי-חדש פועלת בו שיטת החלוקה.

זוהי שיטה פקחית מאד, המשתפת את כל המפלגות

אזרחי ישראל היו שקועים בשערוניות שמילאו את עמודי עיתונותם ובמחדלי המישטרה. אולם כפינה ניסתרת של ליכום, ניקרה השאלה: "האם תפרוץ מלחמה?"

הניצחון המוחץ של ברית-המועצות ב-תהיבשת ההודית יכול היה להוביל לאחד משני כיוונים.

ברית-המועצות יכלה להחליט שדי לה בניצחון כביר זה שהעלה את יוקרתה ב-זירה הבינלאומית, ושלא כדאי לה לקלקל

אנשים בעלי-אמביציה, המתעניינים ב-אפשרות להיבחר לכנסת הבאה, מתחילים ליוזום פעילות ציבורית, להודיע בעקיפין למעוניינים: "אני פה. אני מוכר. מה בקשר?"

הגבול הדק, השבוע חזרה על התרי-גיל הקלאסי הזה שולמית אלוני. היא יומה סלון פוליטי חדש בביתה.

אלוני היא ותיקת מפלגת-העבודה. ב-1965 פלירטטה קצת עם רפ"י, אך הצ-טרפה ברגע המכריע לרוב מפא"י, וכתה במקום בטוח ברשימה לכנסת.

בכנסת היתה ח"ית בולטת — ולדעת חבריה, בולטת מדי. מדי פעם משכה אליה את תשומת-לב העיתונאים, כאשר מתחה ביקורת על מפלגתה, אם כי העזה רק לעיתים רחוקות מאד להצביע נגדה. היא השתדלה לשמור על הגבול הדק בין

שולמית אלוני (נוטעת עץ בט"ו בשבט)
מאדאם דה'אלוני

הסתייגות ובין מרידה. אבל היא עשתה את החשבון בלי בעלת-הבית. בהתקרב מועד הבחירות, יצאה פקודה חשאית מפי גולדה: לחסל אותה.

לשולמית נודע הדבר רק בשניה האחרונה ממם, כשמצאה את עצמה במקום מגוון ברשימת-המועמדים של מפלגת-העבודה.

סיפוח + נסיגה. מאז הקדישה אל-ני את עיקר מרצה לעניינים שמחוץ למס-לגה. השבוע נודע כי הומינה אליה אי-שים שונים, לשם יצירת חוג.

ההרכב היה קואליציה מזוהה של אנ-שים בעלי שאיפות שונות, ואפילו סוחרות. בלטו בו תומכיהן גולדה, כמו ח"כ מאיר אבינוהר, העומד על סף פרי-שה מע"מ (ראה תשקיף), מאיר עמית ו-בנימין גיבלי. הומונו כמה מאנשי הארץ, כמו גדעון סאמט, וחוג המשפטנים המרוכז סביב אמנון רובינשטיין. יגאל ידין, שהת-קרב גם הוא לדיין, פרש ברגע האחרון, בכעס על שלא שותף בהכנת הפגיש.

מה מאחד חוג זה? חוץ מהרצון להי-כנס לחיים ציבוריים, נראה שאין מכנה משותף. אמנון רובינשטיין השמיע לאח-רונה דיעות קיצוניות בזכות נסיגת-התמ-רת-שלום, ואין לו שפה משותפת עם אנשי ארץ-ישראל-השלמה, מסוגו של אברהם יפה, שהומונו גם הוא. גם בשטח המלחמה בשחיתות לא יתכן קירבה רבה בין רור-בינשטיין וחבריו לבין איש כמו מאיר עמית, אחד הגיבורים היותר עגומים של פרשת אוטוקרס.

שולמית אלוני, לעומת זאת, תרצה בלי ספק להופיע במקום ריאלי ברשימת מפלגת העבודה, ואילו רבים מן המור-מנים האחרים מקווים לרתום את עגלתם לסוס הלבן שעליו רוכב משה דיין.

סלון פוליטי. אך אם אין סיכוי רב שחוג זה יגבש מצע אחיד, הרי יש עניין בעצם יצירתו. מעולם לא היה בארץ סלון פוליטי מן הסוג שהיה מקובל בצר-פת בתקופת המהפכה, שהמפורסם בהם היה הסלון של מאדאם דה'סטאל.

שולמית אינה דה'אלוני, אבל מירצה ושאפותיה בוודאי מספיקים כדי למשוך תשומת-לב רבה ליוזמתה החדשה.

בחדר ועדת הכנסה של הכנסת, נכח אורי אבנרי בשלוש ישיבות של הוועדה בהן מסר יצחק שובינסקי עדות על דרכו ועל עיסקי "אוטוקרס", ענה לשאלות חריפות ונחקר ארוכות. בעמודים אלה מתאר אבנרי את התרשמותו הבדתי-אמצעית מרמותו של האיש, כפי שהוא הצטייר בעיניו בישיבות אלה. אבנרי לא נפגש עם שובינסקי קודם לכן.

מאת אורי אבנרי

הוא רומח לחיה פצועה, שהציידים סוגרים עליה. ראש מאסיבי. עיניים מצועפות, המתרוממות מדי פעם ומסתכלות, תוך כדי דיבור, אל הנוף הנשקף מבעד לחלונות הדרהוועדה, כאילו הוא רואה משהו רחוק, הנעלם מעיני אחרים. הקול בורח מדי פעם מן השליטה העצמית הנוקשה, פורץ בהתרשמות, כאילו הוא פונה אל המוני מושבעים.

אופיו של אדם מתגלה במפלה, כאשר עולמו חרב עליו, כאשר רסיסי בניין-החיו נופלים סביבו. יצחק שובינסקי המובס הוא אדם מרשים יותר מכמה מן הציידים העליונים, שהריחו את הדם וזמיתונונים לנעוץ בו את חנית המוות.

מי שלא הכיר אותו בימי זוהרו, כשחלש על עשרות מיליונים וזכה להערצת החנפנים, כשחילק טובות ביד נדיבה לכל אנשי הצמרת, יכול רק לגחש איך היה אז. אפשר לגחש, כי מדי פעם פורצת דמותו של שובינסקי הקודם, השליט, מבעד למעטתו של שובינסקי הנוכחי, המתגונן בשארית כוחותיו. מבט פתאומי, נימה של קול, פסוק מתגלה — ולפתע נפתח אשנב ונראה שובינסקי ההוא, האיש שהקים את אוטוקרס והיה עוד אתמול אחד מאילי-הכלכלה של ישראל.

אויביו טוענים שהוא "סוחר לאקרדה", כי כך התחיל בדרכו. אבל הוא רחוק מאד מזה.

האיש מעיר. עובדות יבשות, ולפתע אפיזודה רגשנית. לרגע הוא עוצם את עיניו, כמי שנוכח במעמד רחוק, מאזין לצלילי דיבור ישן. העיניים נפקחות, ננעצות בחוקר, וזרקות האשמה: "אתה אולי עורך-דין טוב, אבל בכלכלה אתה לא מבין כלום!" יו"ר הוועדה מברר אותו בהרחבה על נשואי בנו. שובינסקי עוצם את עיניו, שום שריר בפניו אינו זז, אין הוא מחייך, אינו מודה, אינו מגיב כלל. כאילו לא שמע מילה.

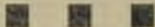
כאילו אינו רוצה לערב את שני בניו, הנמצאים בלונדון הרחוקה, בחקירת המפולת. המשך הסיפור הענייני. עוד אפיזודה. עוד הסבר נרגש.

האם זו הצגה גאונית? סיפור שהאיש מאמין בו בעצמו? אליבי המוכן בקפדנות? וידוי אמיתי? או תערוכת של כל אלה, כשהגבול בין חלק לחלק מטושטש, גם בעיני האיש עצמו?

לא פעם עומד דיבור מול דיבור. מי משקר? אולי כל הצדדים? אולי בכלל לא ניתן עוד לגלות את האמת. תחת ערימות אלה של חצאי-אמיתות, גירסות-אליבי וסיפורי-ראשומון כנים?

בחדר הוועדה מצטופפים חברי-הכנסת והעיתונאים. הוא רואה ואינו רואה אותם. מדבר אל פלוגי ומתעלם מקיום האחרים. מדבר אל אלמוני, ושוכח כאילו את החדר כולו. מה עובר בראשו? אולי: "אני בניתי מיפעל. מה בניתם אתם?" או: "לפני האסון עמדתם אצלי בתור."

"לפני האסון" — הוא חוזר על כך כמה פעמים. זוהי נקודת-השיא. החיים מתחלקים לשניים: "לפני האסון" ו-"אחרי האסון".

אין נגד האסון? מה גרם לאסון? סיפור עומד מול סיפור, גירסה מול גירסה. כל אחד מן השחקנים במחזה מטיל את כל האשמה על האחרים. איש אינו מוכן לקבל על עצמו אף קורטוב של אשמה. ובוודאי לא שובינסקי.

יתכן שאף אחד מן הסיפורים אינו נכון. כל הגירסות הן חלקיות, כוזבות. כולן יחד מצטרפות לתיאור מרתק של המציאות הכלכלית בישראל.

יריביו של שובינסקי מתארים אותו כדיקטטור גם וגאוני, שליטי-יחיד שאי-אפשר היה לעבוד עימו, אדם שעשה במיפעלים כבתוך שלו, לא נתן לאיש דריסת-רגל, הסתיר מהם חשבונות.

יתכן מאד שכך נראה שובינסקי בימי זוהרו. בעיני עצמו, היה הבוס. הוא יצר

מלבד יחסיה החוץ עם הבריטים.

ואז קורה האסון, או מתגשמת המזימה. אנשי עמית מכשילים את המפעלים. אין להם מושג בעסקי מכוניות. הם פקידים, שלא איכפת להם. הכל מיתדרדר. נקבעים למכוניות מחירים שהם מתחת למחיר ייצורם. משרד התחבורה, שהוא הנבל השני במחזה, לוחץ להורדת המחירים, ואינו יודע מה עושה משרד האוצר, המעוניין במפעל ריווחי המעסיק פועלים. זה משכנע: משרד הממשלה לוחמים זה בזה, מחריבים ביניהם את העסק.

שיא דרמאטי, בסוף המערכה השנייה: האנגלים מובילים לארץ. הם רואים שהמפעל באשקלון מתמוטט. הם באים אל שובינסקי הביתה. הלורד שולף מפתח מכיסו, ומכריז בקול דרמאטי (שקספיר היה עובר כאן לחרושים): „המפעל הוא בידיך. עשה בו כאוות נפשך. הצל אותו. סגור אותו. שרוף אותו.”

בלית ברירה, בעל כורחו, מקבל שובינסקי על עצמו את האחריות. אבל זה מאוחר מדי. דרושים סכומי ענק כדי להציל את המפעל. הממשלה סוגרת את עניבת החנק. האנגלים נבהלים מן הפרסומים בארץ ומסרבים להיכנס למפעל בשתי הרגליים. חורבן.

איזה חורבן? כמה שווה העסק?

יש שני חשבונות. האחד של מפעל מת. השני של מפעל חי.

למפעל חי יש מוניטין. זה אסראי. יש לו מלאי. ההופך לסחורה. הוא שווה כסף.

למפעל מת יש רק חובות, ומלאי מת. המלאי נחשב במחיר המופיע במאון, אחרי שנוכה כבר הפחתה. חלק אחר הוא פיקטיבי. יש הפסד ענקי.

שני חשבונות. הבדל בין יום ולילה. עשרות מיליונים פלוס או מינוס.

לשובינסקי יש מניות. רבע מן הסך הכל. אם המפעל מת, המניות שוות אפס. אם המפעל יחיה, יחזור לאיתנו, ישגשג — המניות שוות חרבה כסף.

לכן הוא מעוניין בתפעול, גם בידי אחרים. בהצלחה.

ולא רק בגלל סיבה זו. אלא גם מפני שזהו, אחרי הכל, המפעל „שלו”, המבוסס על נבואותיו והערכותיו שלו. אם יקום המפעל לתחייה, שובינסקי יישאר צודק.

שובינסקי

רהאביליטציה בסוף המערכה השלישית — האיש הטוב, הצודק, שהנבלים גרמו לאבדו. אך שמפעלו חי אחרי חורבנו.

אולם סוף זה נראה רחוק מאוד. ויתכן כי לא שובינסקי יכתוב את סוף המחזה. אלא מישהו אחר. ואז יראה גם שובינסקי אחרת.

האם הוא יכתוב בוועדת הכלכלה?

הוועדה מספקת. לא פעם. את האינטרמצו ההיתולי, האופייני בליכך לשקספיר. הקברנים של האמלט.

שובינסקי גמר את עדותו הראשונה. הגיעה שעת השאלות. מייד פורצת קטטה קולנית: מי ישאל ראשון?

היורד החרותי, אברהם כסטרמן, עומד על כך שחברי הוועדה ישאלו לפי סדר הא"ב. הא"ב מתחיל באבנרי, מסתיים בתמיר.

תמיר מוחה בזעם. הוא דורש שהשאלות תישאלנה לפי סדר הנרשמים.

חילופי דברים חריפים, האשמות הדדיות נרגזות. עשר דקות. רבע שעה. כדי לשים לזה קץ, אני מציע למסור את זכות השאלות לפי סדר הא"ב ההפוך — תמיר ראשון. אבנרי אחרון.

שובינסקי מקשיב. שותק. קל לנחש את מחשבותיו: עולמן נחרב, מפעל עצום התמוטט, הרבה אנשים התאמללו, מאות פועלים חרדים לפרנסתם, נהגיהמשאיות הדפוקים בוכים — וכאן מתקוטטים על סדר הצגת השאלות באוזני העיתונאים.

לגמרי בסוף, אחרי הישיבה, פארסה ממש. הבמאי הטוב ביותר לא יכול היה לביימה ביתר כישרון.

בצאתי מן הישיבה, בה שאלתי שאלות חריפות ביותר, מתקלקלת המכונית שלי (לא טריומף 1971, כי אם מוסטאנג 1965). מים נוזלים מן המנוע.

לפתע מופיעה שלישייה. שובינסקי ושני עוזריו. הם מסתכלים במכונית מרחוק, מתקרבים. המומחה שלו מציע את עזרתו. בודק את המנוע, שובינסקי נותן עצות בכל הרצינות. צוות הטלוויזיה, שחיכה לשובינסקי, מצלם בהתלהבות.

בניגוד לעצות שובינסקי ורועציו, אני נוסע לתלאביב. בדרך, ליד מוצא, אני עובר על פני הטריומף של אילי המכוניות.

איש מאסיבי מאד, במכונית קטנה מאד.

את המיפעל, הוא יום אותו. הוא הביא את השותפים הבריטיים. הוא יצר את עצמו. כל האחרים — עמית, פקיד הממשלה, רואייהחשבונות — בוודאי נראו בעיניו כפקידונים עלובים, טפילים שלא יצרו דבר. הוא התייחס אליהם בבוז, או שכך היה נדמה להם. והם מתנקמים בו עתה.

אך היכן האיש היוצר, שלא הואשם אי פעם בכך שהוא דיקטטור, מתנשא, שחצן? שהוא רוצה לעשות את הכל בעצמו, ולא נותן לאחרים לגשת?

ואין ספק שיש בו מן האמת. קל להאמין שהיה קשה לעבוד עם האיש הזה, שראה את עצמו כעמוד התווך של המיבנה, ואת האחרים כננסים בממלכתו של גוליבר.

הגירסה של שובינסקי מצטיינת בפשטות עילאית, ועל כן היא חשודה. החיים אינם פשוטים כל כך. בייחוד לא בישראל.

הוא הקים מיפעל מצליח. בניגוד לאילין, היה מיפעלו יעיל, ריווחי, ללא שיגעון גדלות. מיפעל סוויטא והטנדרים.

בניגודו שיכנע אותו לעבור לטירת הכרמל, לאיזור מצוקה. הוא לקח עולים חדשים חסרי-מקצוע. במקום בעייתי, הפך אותם לצוות של מיפעל. הוא מדבר עליהם בגאווה, „הפועלים שלי”. הוא טוען שהוא רוצה להגן עליהם, לשמור על קיום המיפעל למענם. כאן הוא פורץ בהתרגשות. היא נראית אמיתית.

היה צורך בשותף זר, שיספק את הדגם שלו. פורד לא רצה. כמעט במיקרה בא הקשר עם ליליגאנד. נוצרו יחסים הדוקים בין הלורד האנגלי ו„סוחר הלאקרדה” הישראלי.

ידידות מזורזת. שובינסקי מדבר על „הגוי ההוא”, טוען שהשיג ממנו דברים רבים לפני משורת הרין, הנחה של 25% במקום ה-15% שהגיעו.

ברור שנשבה בסבך הנימוסים הבריטיים. כמו רבים לפניו, שהתגאה בכך שנתקבל לחברה אקסקלוזיבית זו. שהתייחסו אליו כאל ג'נטלמן.

הוא עצמו משתמש במילה זו לא פעם, כשהוא נשאל מדוע לא בדק חשבונות אצל הבריטים. מדוע לא ערך חקירות. ג'נטלמן אינו נוהג כך.

ובכל זאת, יחסים מזוירים בינו ובין הבריטים. ההנחה ניתנה בעקיפין. לשובינסקי

יש הסבר הגיוני לכך. אך ייתכנו גם הרבה הסברים אחרים. האם הבריטים היו בליכך ישרים, כפי שהם מתוארים? האם התנהלו דברים מתחת לשולחן, ולמה? לטובת שובינסקי? לטובת הבריטים? כדי לשבש את התחשיב שהשיג בארץ הטבות ממשלתיות? כדי להעמיד פנים כאילו מחיר הדולר הנחסך בארץ הוא יותר קטן מכפי שהיה באמת? או כדי להקל על המנהלים הבריטיים בעסקים שלהם?

האנגלים נכנסו לעסק. לשובינסקי היו בעיות של מימון. ואז: „עשיתי את המישיגה של חיי”. הוא הכניס לעסק את כור, הקונצרן התעשייתי של ההסתדרות.

לכאורה, רעיון גאוני. היום הפרטי מתחבר עם המשק ההסתדרותי, וזכה בברכה ממלכתית. „אם אינך יכול להכות אותם, הצטרף אליהם.” קואליציה כלכלית מקיר אל קיר, לטובת כולם. רעיון ישראלי מובהק.

ובאמת, תחילה זה הצליח. את כור ייצג ידיד של שובינסקי. הוא מתאר אותו באהבה: ביוזמן הסתדרותי, מסור לעניין, הרמוניה בין השותפים. שובינסקי הוא הבוס.

עד כאן מערכה ראשונה של שקספיר, אותו בשיא הצלחתו. ואז נכנס יאגו, הנבל. יאגו הוא מאיר עמית. לפי תיאורו של שובינסקי: אדם אפל, חורש-מזימות, שקרן, פחדן.

בעדותו בפני הוועדה, כבר העמיד את עצמו עמית כאור מגוחך. אלוף-המודיעין של הוריעו לו דבר, שלא ידע כלום. יור מועצת המנהלים שלא ידע בין ימינו לשמאלו.

נציג רוב בעליהמניות, שמינה את רואייהחשבונות, אך שלא נתנו לו לגשת לספרים. עשוי מתאר אותו שובינסקי בצבעים שחורים יותר. הליצן השקספירי הופך לפתע לנבל שקספירי. מזימה אפלה: עמית רצה להחריב את המיפעל, כדי לסלק את שובינסקי ולקבל את המיפעל בחינם מכונס-הנכסים. יאגו על גלגלים.

והמימד האנושי, הטראגי: עמית הוא בנו של סלוצקי, יהודי יקר, שטיפח את שובינסקי פנעוריו. „איש בעל ערכים, חלוץ, סוציאליסט. אדם שחלל כל שבת לבית הכנסת...”

האב עזר לשובינסקי בצעדיו הראשונים. הבן נעץ לו את הסכין בגב.

חומר דרמאטי למכביר. כל העולם במה.

המשך הגירסה: עמית הדיח את נציג כור, האיש הטוב, ובא במקומו. הוא תפס את כל העמדות, מינה את רואייהחשבונות. סילק את שובינסקי מכל העניינים.

המישטרה מנסה לחלץ את משה דיין מהבור שחפר לעצמו

מיסכת העקרים

מאת

דן בן-אמוץ

שוד בביתה

של אלמנה ברצועה

מעשה שוד העתיקות האחרון עליו נודע, בוצע לפני כחודש ימים, שבוע אחד בלבד לפני שמשה דיין השיב בכנסת לשאלתה שהופנתה אליו בי קשר לעסקי העתיקות שלו, ובה הכי חיש כל עיסוק בחפירות בשטחים המוחזקים.

קצין "הילכי הרוח" ברצועת עזה, סגן-אלוף יוסף יפת, שבין שאר תפקידיו נכלל גם התפקיד לחפש ברצועה חפצי ואתרי עתיקות עבור משה דיין, גילה בביתה של תושבת מקומית, מימצא ארכיאולוגי נדיר. היתה זו אבן מפתן שעליה חקוקה כתובת עתיקה. אולם כדי לעקור את האבן מתוך הקיר בו היתה טבועה, היה צורך להרוס את הקיר. אי-אפשר היה להאשים את האשה האלמנה בהשתייכות לאיראון מחבלים, לפיכך את ביתה ולכונת באבן. לכן הבטיח קצין "הילכי הרוח" לתקן את הקיר אחרי שתוצא ממנו האבן. קצין צה"ל אחר שנוכח במקום, התנגד למעשה.

אבל בעל הדרגה הגבוהה יותר ניצח. האבן נעקרה ממקומה, נשלחה ב"מכונית צבאית לביתו של דיין. קצין "הילכי הרוח", שילם לאל-מנה 200 ל"י תמורת הנזק שנגרם לביתה. לא ידוע מאיזה תקציב היו 200 הל"י. וחו שנאמר: לשקר אין רגליים, אבל יש לו מכונית צבאית.

מגדים. האמנם אין ראיות שדיין ביצע חפירות במקומות אלה? החפירה המפורסמת כנראה, בה נפצע דיין כאשר מסולת אדמה קברה אותו. דווחה בהרחבה על ידי כל העיתונים ובכל מהדורות החדשות של הרדיו.

ז'אן פרו, שפירסם עבודה על ממצאיו של דיין באזור, כתב בעתיקות שהמחקר מבוסס על "חפירה מחתרית" של דיין. באנציקלופדיה לחפירות ארכיאולוגיות בא"י (בעריכת הארכיאולוגים בנימין מזר, נחמן אביגד, יוחנן אהרונסון ויגאל ידן) כרך א' (עמוד 6) מופיע המשפט הבא: "בין שתי עונות-החפירה נגרם נזק לאתר (באזור) בחפירות בלתי חוקיות של אנשי פרטים. רוב הממצאים מן המפלסים התחתונים נאספו על ידי מ. דיין".

את הערך כתב הארכיאולוג ז'אן פרו, ומאחר שהוא זכה בטובת-הנאה מפר דיין, שהירשה לו לפרסם את הכלים השדודים שברשותו, ניתן להבין למה נקט ז'אן פרו בלשון דיפלומטית כאשר כתב "נאספו" במקום "נשדדו", או "נחפרו".

כל הארכיאולוגים וכל הארץ ידעו ש"דיין נפצע בשעת חפירה באזור. רק מנהל אגף-העתיקות, הד"ר בירן, טוען שאין ראיות לשמורות. אני יכול להבין שהוא לא שומע חדשות ולא קורא עיתונים, אבל לפחות פירסומים חביבים, הנוגעים במי שרין לתפקידו, חייבים להגיע איכשהו לידעתו. אלא אם כן הוא מאשר את הודעת הפתח, אשר טען ששרהביטחון נפצע באזור על-ידי חוליית מחבלים (ש"הפילה עליו הר).

ביחס לחלקו של שרהביטחון בחפיר רות תל-מגדים, שנהלה מטעם האגף על-ידי מר מגן ברושי, פורסמה ידיעה ב"הארץ" בזמנו. שומרי-ראשו של דיין גרשו מהאתר נאמן של אגף העתיקות, ונעזרו בטרקטור לצורך החפירות. (שמו של ה"טרקטוריסט מצוי ביד). נאמן האגף, נא-מר בכתבה של יהודה אריאל מה-17.11.68, הגיש תלונה נגד דיין למפקח האזורי של אגף העתיקות. האגף האזורי של דיין בעיניו של ד"ר בירן? האמנם חייב דיין להיקבר באתר ארכיאולוגי, ולהתגלות ב-

לשכנע אותו שיגבה ממני גם עדות ב"קשר לחפירות הבלתי-חוקיות של דיין. הבחנתי בזמן מתן העדות שהתיק ש"היה בידו היה תיק חדש, ומלבד צילום מיכתב-התלונה שלי למפק"ל, לא היה בו כל חומר נוסף.

אם אכן חקרה המישטרה, בהתאם ל"הודעתה, גם את שרהביטחון משה דיין, וגם את הד"ר אברהם בירן וסוהר-יעתיקות מוסמכים אחרים, היא יכלה לעשות זאת רק אחרי שנמצאה תלונתי המפורטת בידיה.

בהודעת המישטרה, ששודרה בתוכנית בצהר-היום בשידורי ישראל, שודרו שני הקטעים הבאים: "מעדותו של דן בן-אמוץ מתברר שהוא מייחס לשרהביטחון חיפוש אחר עתיקות בשניים או שלושה מקומות אחרי מלחמת ששת הימים. מ"עדותו של הד"ר בירן מובן שמדובר רק בשני מקומות..." כלומר, נסיון ליצור רושם ש"עדותו של הד"ר בירן נגבתה על סמך עדותו שלי.

מכל זה מתקבל הרושם כי תוך חצי יום, מהרגע שסיימתי למסור את תלונתי, הספיקה המישטרה לחקור את הד"ר בירן, את משה דיין וסוהר-יעתיקות אחרים. ה"חומר שנאסף בתיק הלך בודאי לעיונו של צוות-השיבה במטה הארצי של המישטרה, שהסיק ממנו את המסקנות כדי להגישן ליועץ המשפטי. למחרת בבוקר כבר הופיעה בעיתון ידיעות אחרונות, שיצא לאור בשעה 9.00 בבוקר, ידיעה כי המישטרה כבר הסיקה את המסקנות, וכי היועץ המשפטי "יס" מוד" עליהן את ידיו.

זהו השקר הראשון. נראה שהמישטרה והיועץ המשפטי הסיקו את המסקנות שלהם עוד לפני שנגבתה עדותי, ורק אחר כך גבו גם ממני, המתלונן, עדות פור-מאלית.

שקר שני

"מעדותו של דן בן-אמוץ, נאמר באותה מהדורת-החדשות ובעיתוני-הבוקר של יום א', "מתברר שהוא מייחס לשרהביטחון חיפוש אחר עתיקות בשניים או שלושה מקומות אחרי מלחמת ששת הימים".

זהו שקר מיספר שניים. בעדותי מסרתי לפקד שבתיאל רשימה ארוכה של מקומות, בהם חפר דיין ללא רשיון. לא ציינתי את התאריכים בהם עברו חפירות אלו, חוץ מאשר בשני מקרים לפני מלחמת ששת הימים, ובשני מקרים לאחריה. אם דיין הודיע למישטרה ששאר החפירות בוצעו לפני יוני '67 (על עבירות פליליות שבוצעו עד אותו תאריך חלה, כידוע, חנינה) הוא יודע, כנראה, מה שהוא מדבר. אם הנשיא חנן אותו על החוקים שהפר עד מלחמת ששת הימים, גם אני הייתי מוכן לשכוח לו את עוונותיו אילו חזר דיין למוטב, וחדל לשרוד את אצרות התרבות והאמנות של המדינה.

אמרתי לפקד שבתיאל שאני ממשיך לקבל עדויות, שאמסור לו את שמות ה"עדים ברגע שאקבל את הסכמתם לכך, ובמידה שהוא מעוניין אוכל למסור לו גם את שמו של טרקטוריסט שחפר עתיקות עבור דיין באתר שבו התנהלה חפירה מטעם אגף העתיקות.

אני מניח שהמישטרה לא מצאה עניין בעדויות אלה, שכן מיהרה לפרסם את מסקנותיה על סמך שיחה עם שרהביטחון חן ומנהל אגף-העתיקות, הד"ר אברהם בירן, שהוא עצמו שקוע בבזבז הזה עד צוואר.

שקר שלישי

"מעדותו של ד"ר בירן, נאמר ב"הודעה, "מובן שמדובר רק בשני מקומות, ובשניים אין ראיות שאמנם בוצעה בהם חפירה על-ידי מר דיין". זה שקר שלישי: הד"ר בירן מתכוון, ודאי, לאזור ולחל-

מידעה שנתפרסמה בעיתוני-הבוקר של יום ו', נודע לראשונה שהמישטרה מינה קצין חוקר לבדיקת תלונתי נגד שרהביטחון, ושאותו קצין גבה עדות יום קודם לכן. בצהרי יום ו' כבר הודיעו ב"שידורי-ישראל שהמישטרה הגיעה למס-

כושר-פעולתה המהיר של מישטרת ישראל, וכשרונה המיוחד לפתור תעלומות פליליות בפרק זמן מינימאלי. ידועים לתהילה בכל רחבי תבל, אך בפיענוח ח"ד עסקי-העתיקות של דיין השיגה, נדמה לי, המישטרה שיא עולמי, שאפילו חוקר

קציני-משטרה, חושבי השמחים וקונה העתיקות דיין

קנה כי התלונה שלי, "לא היתה מבוססת, והחקירה לא העלתה כל אשמה". היועץ המשפטי לממשלה, נאמר באותה הודעה, סמך את ידיו על מסקנות המישטרה. ראיתם זריזות! ממש שדים משחת!

ריו המהוללים של הסקוטלנד יארד יכיר לים להתקנא בו. לא חלפו 24 שעות מהרגע שהמישטרה החלה חוקרת את העד הראשי בפרשה, והופ! התיק נסגר!

השקר הראשון

ודעת המישטרה, שפורסמה ביום ו' האחרון, ניסתה ליצור את הרושם ש"כאילו עסקה המישטרה בחקירת ה"תלונה מאז ה-4 בחודש זה, היום בו שלחתי למפק"ל המישטרה תלונה על הפרה מכוונת ושיטתית של סקורת העתיקות מצד מר משה דיין, תושב צהלה. באותו מיכתב למפק"ל, ניסחתי את תלונתי נגד דיין בקווים כלליים ביותר, מ"בלי לפרט תאריכים ומקומות.

ממילא ברור שהמישטרה לא יכלה לחקור את הפרשה ביעילות, כמקובל בכל עדות מפורטת באמצעות חוקר מוסמך. למישטרה אסור בכלל לפתוח בחקירה מבלי שתגבה עדות כחוק מן המתלונן. ואומנם, ביום ה' האחרון, ה"17 בחודש דש, בשעה 8.00 בבוקר, צילצל אלי בטלפון פקד משה שבתיאל, מהמטה הארצי של המישטרה, וביקש ממני למסור עדות ביחס לתלונה שהגשתי למפק"ל. מאחר שלא יכולתי לגשת אליו, והעניין היה דחוף, כנראה, לשנינו, הוא בא לביתי כעבור שעה וחצי לצורך גביית העדות. מסרתי לפקד שבתיאל עדות מפורטת, שהשתרעה על פני 5-6 עמודים. הוא התעניין בעיקר בפרטים בקשר למיסחור העתיקות של מר דיין. לקח לי קצת זמן

הבקח שהעז להתלונן

העלמת העין של המשטרה מחפיר רות חשוד של משה דיין אינה מדי-ניות חדשה. בשנת 1965, הבחין מנשה ברוש, תושב אשדוד, מפקח אזורי מטעם אגף העתיקות, במשה דיין כשהוא חופר באתר העתיקות הנמצא באזור, לא הרחק מהכביש הראשי מנשה ברוש לא התרשם במיוחד מאישיותו של דיין, ביקש ממנו לח"דול מחפירות ולעזוב את המקום, שהוכרו אז כבר כאתר ארכיאולוגי. ברוש לא הסתפק בכך. הוא ניגש לתחנת המשטרה וביקש לחגיש תלונה נגד משה דיין על חפירה בלתי חוקית. השוטרים בתחנה סרבו לקבל את התלונה נגד אישיות כה בכירה. מנשה עזב את התחנה, למחרת נשלח שוטר במיוחד לביתו כדי לקבל ממנו את פרטי התלונה נגד דיין. כנראה נודע לדיין גם אז כי המשטרה סירבה לקבל את תלונת הפקח, והוא תבע לקבלה כדי שלא יוכל מישחו לטעון, כי מפלים אותו לטובה. מה עשתה המישטרה בתלונה? זה כבר עניין אחר. תלונתו של מפקח העתיקות לא הגיעה מעולם לערכאות. איש לא שמע עוד מה עלה בגורלה.

[illegible]

יור. הקטע המספר על חלקו של ד"ר יצחק בסרשה נועד לקבוע בתודעת הקורא והמאזין את העובדות הבאות: (א) ייין מרודע לאנף על המימצאים שברשר' מ, כנדרש בחוק. (ב) האנף יודע על שילוחו הארכיאולוגי, ומאשר אותה.

בעקבות פרשת דיין: צה"ל מבטל תלונה

נגד חשוד בגניבת עתיקות

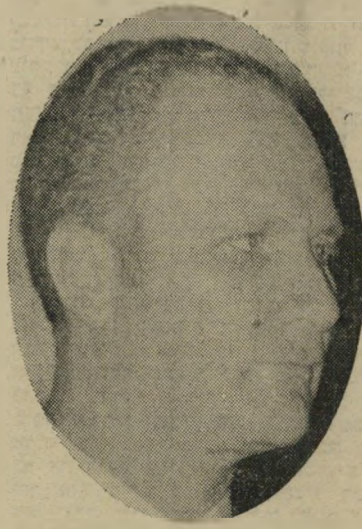
הצבאי שמעטה מותר לכל אזור, ולא רק למשה דיין, לחפור באופן בלתי חוקי ולקחת עתיקות מאתרים היסטוריים?

ידיעה שפורסמה בעתון "ידיעות אחרונות" ביום 19.12.71, נאמר כי "בלי כל קשר עם חקירת המשטרה ועוד לפני שדיין נחקר על ידיה, הוא פנה מיוזמתו אל משפטן בכיר של המשטרה והתייעץ איתו בקשר לכל הפרשה. דיין מסר למשפטן על מעשיו בשנים האחרונות בתחום הארכיאולוגי וביקש לוודא אם הוא פועל בניגוד לחוק. המשפטן קבע כי פעילותו הארכיאולוגית איננה נוגדת את החוק".

מאחר ולפי כל הסימנים והרמזים שהיו דלפו לעיתונים ערך דיין את ההתייעצות שלו עם היועץ המשפטי לממשלה, מר מאיר שמגר, מי שהיה בתקופת כהונתו של דיין כשרהבטחון הפרקליט הצבאי של צה"ל, ומאחר שהיה זה מאיר שמגר, שסמך את ידו על מסקנות המשטרה בתיק החקירה נגד משה דיין, מן הראוי היה, כדי למנוע נפקות, שהיועץ המשפטי ישיב לשאלות הבאות:

- האם התייעץ איתו משה דיין בקשר לפעילותו הארכיאולוגית?
- האם קבע היועץ המשפטי לממשלה, עוד לפני שהובאו לפניו מסקנות המשטרה בתיק החקירה נגד דיין, כי "פעילותו הארכיאולוגית אינה נוגדת את החוק"?
- לשם מה היה היועץ המשפטי צריך לעיין בתיק החקירה של המשטרה, אם קבע כבר קודם לכן, כי פעילותו של דיין אינה נוגדת את החוק?
- למד משה דיין כדאי רק ליעץ בהקשר זה, שיברר אם הוא פועל בניגוד לחוק לפני שהוא מבצע את חפירותיו, ולא אחריו.

מראש, ועל כן פטור הנאשם מלהתייבב בביית המשפט. אחרי הפניה המנומקת בכ"ת, ייסגר התיק והנאשם לא יועמד לדין. עד כאן דיווחו של רה"מ. מה צריך

היועץ המשפטי מאיר שמגר

להבין מהידיעה הנ"ל: שלמשה דיין לא נעים שאזרחים אחרים יתבעו לדין על ביצוע מעשים, שהוא עושה אותם מבלי שיתבע לדין? או שמא החליט המימשל

ידיעה הכאה נמסרה השבוע
על ידי מנחם רה"מ, כתב "מעריב" בגליל:

ההערבות של התובע במימשל הצבאי באזור רמת הגולן, מנעה הבאתו לדין של אזור, חבר קיבוץ, החשוד בגניבת עתיקות מאתר היסטורי ברמת הגולן, בפני בית המשפט השלום בצפת. "החשוד, יואב שרון, חבר קיבוץ אשדות יעקב, אמור היה לעמוד לדין באשמת לקיחת עתיקות מאזור שהוכרז כאתר היסטורי ברמת הגולן, ללא היתר חוקי. נגד החשוד הוכן גליון אישום ובו פירוט המקרה והסעיפים בחוק שעליהם לכאורה עבר, והיום (20.12.71) עמדה ל"התקיים הקראת גליון האישום, בנוכחות הנאשם, בפני שופט השלום מר יזהר אל"מגור בבית המשפט השלום בצפת. "אתמול התקשר טלפונית התובע הצבאי במימשל רמת הגולן, סגן עודד מודריק, עם ראש לשכת חקירות בנפת צפת-כינרת, וביקש לדחות את ההקראה. סגן מודריק הסביר כי "אנחנו לא מעוניינים במשפט" והוסיף כי "המימשל הצבאי ברמת הגולן החליט לבקש סגירת התיק, והפסקו להליכים המשפטיים נגד הנאשם". סגן מודריק מציין כי בימים הקרובים, אחר דחייתו הפורמאלית של המשפט, תי"שלח פניה בכתב למטה משמרת הנפה בדבר ביטול התיק נגד יואב שרון. "ראש לשכת החקירות בנפה הודיע, כי התיק בפרשה זו, שמספרו 634/71, לא יוקרא והמשפט לא יפתח כפי שנקבע

האגף רשאי להחרים!

משך שמונה שנים לא ניצל הפי
קיד הממשלתי הבכיר הזה את הסמכות שהמחוקק מסר בידו, לפיה (סעיף 4) הוא רשאי וזכאי לרכוש כל עתיקה שג"ל לה דיין, ועד שלא ויתר עליה בכתב אין לדין כל זכות עליה, ואין הוא רשאי להעביר את ה"עתיקה" לאדם אחר, וגם הרוכש אותה ממנו בכסף מלא אין לו כל זכות עליה. לא עוד זאת, אלא ששר החינוך (או מנהל האגף העתיקות, הפועל בשמו) אינו חייב לשלם כל תמורה עבור

הד"ר בירן

מנהל אגף ה"עתיקות של משרד החינוך, כפי שנראה בערך כשביקר בביתו של משה דיין בשנת 1963. כיום הד"ר בירן הוא בן 62 שנה. עתיקה, שהגיעה לידינו של אדם בניגוד להוראה כלשהי בחוק העתיקות. במשך שמונה שנים עצם הד"ר בירן עין, והתעלם מהפרות החוק השיטתיות

ואפילו סמל-מישטרה היה מצליח תוך זמן קצר יחסית להגיע למסקנות הרבה יותר מוסמכות מאלה שטובי החוקרים במיש"טרה הגיעו אליהן. בשבוע הבא, אם לא יציפו אותי בערי מה של עדויות חדשות בעניין פעילותו הארכיאולוגית של דיין, אנסה להגיע סוף סוף אל העיקר, והוא: מיסחר העתיקות של דיין, התעשרותו מנסכי האומה, ו"בעיית המיסים אותם חייב שרהבטחון לשלם לאוצר המדינה.

הוא ביקר בביתו של השר לפני שמונה שנים.

החקירה שלא היתה

רבות, על פרשת דיין אפשר לכ
חוב טרילוגיה.

כך ראשון שיעסוק באוסף של דיין ובתיאור הדרכים השונות והמשונות בהן הגיעה הסחורה הגנובה לידינו יכול להיכתב על-ידי שבתאי סבת. כך שני, שיתאר את קשר השתיקה סביב הפרשה, ואת פחדנותם של ארכי-אולוגים ואנשי-צבא החוששים להעיד נגד שרהבטחון — יכול להיכתב על-ידי ה"מצביא-הארכיאולוג הנודע, ואיש המוסר המהולל, יגאל ידן.

וכך שלישי, אשר יתאר את זריזותה של מישטרת ישראל, שפתחה וסגרה תיק נגד דיין תוך פחות מ-24 שעות — חייב להיכתב על-ידי דן שילון, עורך מדור ה"ספורט בטלוויזיה.

אילו אני הייתי קצין-מישטרה, ואילו הוטל עלי לחקור את הפרשה, לא הייתי טוהר אפילו לגבות עדויות ממנהל אגף העתיקות ומסוחר-עתיקות מוסמכים. אילו אני במקומו של פקד שבתאי, הייתי ע"שה דבר פשוט מאוד. הייתי ניגש לביתו של דיין, רושם ומצלם את כל העתיקות שברשותו, כדי שקודם כל נדע באיזה סחורה מדובר.

אחר כך הייתי מבקש ממר דיין שיסמן ברשימה את כל העתיקות אותן רכש ב"כספו. ליד כל חפץ כזה הייתי רושם את שמו של הסוחר או האיש ממנו רכש דיין את הפרטי, וכמה הוא שילם עבורו. (דיין משלם בדרך כלל בצ'קים, מתוך תיקוה, כנראה, שמישהו המעריך את חתימת-ידו לא יפדה את הצ'ק. כך שאין בעיה למצוא את הסכומים אותם הוציא השר על רכישותיו). אני מניח שלאחר סגירת ה"מלאי הזאת עוד היו נשארות כמה מאות עתיקות, שאותן דיין לא רכש. וכאן הייתי שואל אותו למקורו של כל כלי וכלי ול"דרך בה גילה, מצא או חפר דיין את ה"כלי, ובאיזה אמצעי-תובלה השתמש כדי להעבירו הביתה.

נדמה לי שכל העסק הוא פשוט מאוד.

והגלויות של שרהבטחון. מה הפלא ש"עשיו, כאשר המישטרה עושה הצגה כי אילו היא מנסה לחקור את קבילות תל"תו של אורה נגד שרהבטחון, מודיע הד"ר הנכבד שהשר דיווח והשר תרם והשר הציל והשר לא עוסק במיסחר — והדוקטור יודע מה שהוא אומר, שהרי

דיין אמר לחיילים: "לכם אסור לחפור עתיקות - אבל לי מותר!"

צוא עתיקות, השיב להם השר, כפי ש"פורסם במעריב: "לכם אסור! לי — מותר!"

אף כי מנהל מוזיאון ישראל, דני גל"מונט, חזר לאחורנה לארץ, לא הצלחנו לקבל את אישורו או את הכחשתו לידיעה שפירסמנו, לפיה מר משה דיין למוזיאון ישראל עתיקות בשווי של 30 אלף ל"י.

דובר המוזיאון, מר מאיר מאיר, טען שפירסום עיסקות כספיות, נוגד את מדיניות המוזיאון. "אם אנחנו נגלה כמה ש"למנו עבור הכלים שרכשנו מדיין", אמר מר מאיר, "יסרבו סוחרים אחרים (ההדגשה שלנו) לעבוד איתנו ויעדיפו למ"כור את מימצייהם למוסדות אחרים או אספנים פרטיים".

הארץ מיום 17.12.68, מדווח:
"לקנס של 250 ל"י ושישה חודשי מאסר, מהם שלושה בפועל, נידון בבית המשפט הצבאי בחברון שאקר יוסוף נימר אידא, שנמצא אשם בביצוע חפירות ארכיאולוגיות ללא רשיון".
הארץ מיום 9.5.69 מוסר:
"סוחר עתיקות מחברון שפעל ללא רשיון מתאם, נדון בבית-המשפט בחברון לקנס של 2000 ל"י, ומאסר של 3 חודשים בפועל ועוד 4 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים".
טוב, אבל ידיעות אלה מדברות בערבים!

חוקרי המטה-הארכאי של משטרת יש"ר, היועץ-המשפטי לממשלה ואנשי אגף-העתיקות של משרד-החינוך, לא יודעים שום דבר על הפרת חוקי פקודת העתיקות בידי שרהבטחון משה דיין. הם גם לא הגיבו כאשר פורסמו בשעתו בעיתונות הישראלית ידיעות מפורטות על שוד העתיקות של דיין, שלגביהן חל עתה חוק ההתישנות ולכן אי-אפשר לתבע עליהן את דיין לדין. אולם יש עניין בידיעות אלה לנוכח הצהרתו של שרהבטחון, כי "לפי מיטב הכרתי איני עורר על החוק".

ב-28.12.1960 פורסמה במעריב כתבה מאת העיתונאי יגאל לב, תחת הכותרת "משה דיין חופר וזב". באותה כתבה סיפר לב, קצין-מילואים ביחידת תות"חנים, כיצד נתקלה פלוגת חיילים בה שירת, במשה דיין, שהיה אז שרהח"ק לאות בממשלת ישראל, כשהוא חופר ב"ערוצי תל בנב".

בין החיילים לבין משה דיין התפתחה שיחה, בה אמר דיין, בין היתר, כפי שצוטט על ידי לב ואל הוכחש עד עצה היום הזה: "יש לי חצי יום חופשי בשבוע ואין טוב מלהקדישו לחפירות ארכיאולוגיות. לא הייתי מוותר על כך לשם כל תחביב אחר". במידה שיש לי זמן פנוי אני קופץ לנבור ולחפש עתיקות. בדרך זו אני מכיר את הארץ לא רק מלמעלה, אלא גם 7 מטר מתחת לפני הקרקע".
כאשר אחד החיילים שאל את דיין אם מותר גם להם לחפור ולנסות למ-

דרושה: עזרת הציבור

מאות רבות של אזרחים וחייילים היו עדים בשנים האחרונות לעבירות על חוקי פקודת העתיקות, שבוצעו בידי שרהבטחון משה דיין, בתחומי ישראל ובשטחים המוחזקים. עדויותיהם המלאות והמפורטות של עדי-ראיה אלה דרושות עתה לשם הכנת תיק ער"ר וית על הפרת חוקי המדינה בידי שרהבטחון. כל מי שיש בידי פרטים הנוגעים חפירת עתיקות בידי משה דיין; רכישת עתיקות שנחפרו בי צורה בלתי-חוקית, על ידי משה דיין; מסחר בעתיקות על ידי משה דיין; מכירת עתיקות הנושאות את חתימתו של משה דיין; שימוש בכלים מוכאניים כבדים של המדינה לצורכי חפירה וית עבוד משה דיין; החרמת עתיקות בידי נציגי המימשל עבור משה דיין; מתבקש לשנות עדות מפורטת על כך לת.ד. 136, תל-אביב. אזרחים המבקשים לשמור על עידומם, שמם, מתבקשים לציין זאת במכ"תבם. הסודיות מובטחת.

מרדכי יעקובוביץ, 43, דובר חברת מקור רות, הצליח לפני שבוע לעורר סערה בחוגי העיתונות הישראלית. במסיבת עיתון בארץ, האשים את כתב הארץ יגאל לביב, כאילו עשה עמו עסקה, לפיה לא יכתוב דבר רע על חברת מקורות ועל חברת הבת שלה ורד, ובתמורה יזכה להארה על שחבון החברה בעת סיוור בדרום-אמריקה.

יעקובוביץ, שנאלץ להכחיש ביניים חלק מהאשמותיו, ועתיד לעמוד במרכזו של משפט-דיבה, אותו הכטיח יגאל לביב להגיש נגדו, הבחין כי למעשה הוא שם את החברה הציבורית שבשמה הוא מדבר, כאילו היתה מוכנה לשחד עיתון נאם למניעת פירסומים שליליים אודותיה. בספר שהוציא השבוע לאור, המחיש הדובר לילד גרמניה, שהיה רב-סרן בצה"ל והמשימש כדובר מקורות מזה שש שנים, כיצד נראית העיתונות הישראלית מהעבר השני של המיתרס — בעיני אלה המספיקים לה חלק ניכר מהמידע המבלתי-אין לקנות עיתונאים? כתב יעקובוביץ ביץ בספרו הסברה ויחסי ציבור (הוצאת מסדה), המיועד לחלק את נסיונו בתחום יחסי-הציבור עם בעלי מקצוע אחרים בתחום זה בישראל:

● "איש ההסברה חייב לקשור קשרים הדוקים עם העיתונאים, וזאת ניתן להשיג רק על ידי פגישות פנים-אל-פנים, לא רק עם העיתונאים המכסים את פעולות המשרד או המוסד, אלא עם עיתונאים רבים ככל האפשר... לעולם אינך יודע, מאין תיפתח הרעה, מאיזה כיוון תבוא מהלומה בלתי צפויה... אם אינך רוצה, להיכנס, שומה עליך לנקוט צעדים כדי למנוע, להתלקחות האש בפינה זו או אחרת."

● "עיתונאים אהבים לסייר, בעיקר ב-אזורים מרוחקים או באתרים מעניינים במיוחד, שאין להם הודמיות להגיע אליהם בדרך אחרת. כאן, לכן, להרבות בסיוורים כאלה... אין כסיוור עיתונאים להי דק הקשרים האישיים... הדובר או הממור נה להסברה יכולים ביום כזה להפיק תועלת מרובה ביותר, אם רק ישכילו לנצל לשם הידוק היחסים והגברת ההבנה ההדדית. יתירה מזו, אין דומה עיתונאי בעל "קובה מלאה" לעיתונאי שקיבולו מקרקרת ולשונו דבקה לחיכו."

● "התפקיד: מניעת פירסום. את נס-יונו המקצועי, אותו רכש בעת עבודתו במקורות, אין יעקובוביץ שומר לעצמו, הוא מוכן לחלק אותו עם חבריו למקצוע, כדוגמת הקטע הבא מספרו:

"העיתונאי יודע ומבין כי יש דברים שהשתיקה יפה להם... העיתונאי גם יודע, שבמשרד או המפעל אותו הינך מייצג, לא הכל כשורה ולא הכל מתנהל על מי מנוחות... לדובר תפקיד נוסף, הוא — למנוע פירסומים העלולים להסב נזק ולפגוע בתדמית ובמוניטין של המוסד. איך עושים זאת?

מסביר יעקובוביץ בגליון-לב ראוי להעיר: "לעצמי לא אוכל כהן להיכנס לתי-אור הסכניקה והשיטות המאפשרות להשיג זאת: פשוט איני רוצה לגלות את כל הסודות... כל מה שרציתי הוא להפנות את תשומת-הלב לתפקידו של הדובר, ש-אינו מצטמצם בפירסום, אלא כולל מני-עת פירסום. אני עצמי עוסק בכך לא מעט: כרבע מזמני מוקדש למנוע פירסום מים, שאין לי עניין כי יראו אור."

משטרה

האקדח נזק לירקון

מה עושה המישטרה כאשר היא מגלה גופת נרצח ולידה אקדח? על פי עדותו של איש המחלקה לזהוי פלילי במישטרת ישראל, מרדכי כהן, מה שעשתה המישטרה רה היה להיפטר מהאקדח במהירות הי אפשרית... לזרוע אותו לירקון, למשל. הדבר נשמע כבדיחה תפלה, אך אלה היו דבריו של רב-סמל כהן, בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, בראשות ש"ד יצחק רוה, בה נאשמים שני דוידים, מוסט פה סרסור (30) ואיסמעיל סרסור (28), ברצח סוחר-הממים ישי חממי (30). לפי כתב האישום הגיע חממי כינואר 1968 למטע חזיתים של עבדללה שרה

מנגנון משומן להפליא מנסה ליצור למשה דיין

תבנית חדשה של אזרח מהוגן ושומר-חוק

מבצע "שטיפת מוח"

קול של דיין, שובשה כנראה תוכניתם של אנשי דיין, לנצל את גל מעשי השחיתות הגואה במדינה ואת דעת-הקהל השלילית שנוצרה בעקבותיהם — ולהפנות את זעם ההמוני נגד יריביו הפוליטיים של דיין. אין זה מקרה שלאחרונה החלו אישים, נייטראליים כביכול, כמו יגאל ידין וחיים הרצוג, להשמיע בפומבי רעיונות לפיהם יש צורך לחלק את הממשלה לשניים: לקבוצת שרים העוסקת בענייני חוץ ובי-טחון ולקבוצה שניה העוסקת בענייני פנים בלבד.

יותר מהדאגה לענייני פנים, נבוע הצעות

מקביל את פני הטייס השבוי שהוחזר, אחי קר אייל; עורך-סיוור של מפקדים בכירים של צה"ל במעוזי התעלה; ומוסר בלשכתו עדות מסורטת. במשך 3 שעות, לחוקרי ה-משטרה בקשר לעסקי העתיקות שלו. בקי-צור, שר על תקן של צדיק.

רק איש תמים יכול להתפתות להאמין כי הסיקור השוטף בעיתונות על כל צע-דיו של שר-הביטחון, המלווה כמעט תמיד בצילומים, נעשה על-ידי העיתונאים עצ-מם, וכי הדיווח אינו אלא פרי מקרה בלבד.

מנגנון משומן כהלכה, דואג שלא להש-איר אירועים היסטוריים כאלה למקרה

צריך לשלם מיסים! אמר שר הביטחון משה דיין, והעיתונות הישראלית מיהרה לפרסם אימרה שנונה זו בהבלטה, כמסקנה נכונה של אזרח למופת (ראה תמונה).

את פסוק השנה שלו, הפליט משה דיין שעה שבא השבוע לנמל התעופה לוד, להקביל את פני אשתו, רות דיין, שחזרה מחו"ל. רות הביאה עימה מכשיר טלוויזיה קטן ונייד, והמכס חייב אותה בתשלום של 1000 ל"י. משה דיין שלף בהפגנותיו של פנקס ההמחאות שלו, רשם לזכות המכס ציץ על סכום של אלף ל"י והצהיר את הצ-רתו שבדודאי תיחרת על דפי ההיסטוריה. האם היה זה רק מקרה שהחוכמה הי-צברית השנונה של דיין, שנאמרה בפגישה משפחתית, הגיעה אל דפי העיתונות וזכ-תה להבלטה כה רבה?

צריך היה לעקוב ביסודיות אחרי פיר-סומי העיתונות היומית בישראל בשבועות האחרונים, כדי להיווכח כי משהו מנהל מעל דפיה מסע יסודי של שטיפת-מוח לאזרחי ישראל, שנועד ליצור למשה דיין תדמית של אזרח מהוגן ושומר-חוק. המצ-היר בקול שיש לשלם מיסים לממשלה, ונותן דוגמא אישית לציבור בפומבי, וזאת נוסף לפעילותו השוטפת כשר-הביטחון, שאין לה אח ורע בפעילות של כל שר אחר בממשלה.

בפרק זמן קצר למדו אזרחי ישראל כי שר-הביטחון מסייע לענף הכדורסל בישראל; תורם מוצגים ארכיאולוגיים למוזי-און ישראל לתצוגה; מופיע בנשף הוראייטי, שנועד לאיסוף כספים למטרת צדקה; משתתף במסיבת חנוכה של מרדכי ("מנטש") צרפתי ותורם שם נרות-שמון עתיקים לצורכי הגרלה למטרת צדקה;

משה שילם עבור רות

שיק בכסום של כ-1000 ל"י רות רשם שר הביטחון, משה דיין, בנסל התעופה לוד לזכות המלח המכס, כאשר בא לקבל את רעייתו, רות, שחזרה מחו"ל ובידה של ויזה וינד.

שר הביטחון אפר בחיור פי צריך לשלם מיסים, הניח את ה-שיק לפקיד הפכס אשר קיבל אותו בסבר פנים יפות. חתימת ה-שיק על ידי שר הביטחון עוררה השומות לב בקרב הנוכחים באלום בית הפכס.

דין כמשלם מיסים

העיוור. בראש מנגנון זה ניצבות שתי דמו-יות מפתח: חיים ישראלי, מנהל לישכת שר-הביטחון, ונפתלי לביא, כתב הארץ לשעבר, המשמש כדוברו האישי של שר הביטחון. שני אלה מנצחים על מנגנון המורים מידע שוטף לעיתונות על כל צע-דיו של משה דיין.

נפתלי לביא, למשל, הוא המנציח אי-שית במצלמתו כל ביקור, כל סיור וכל פגישה של דיין. צילומיו מועברים באמ-צעות לישכת הקשר לעיתונות של צה"ל למערכת; ולפעמים אף נמסרים לסוכנו-יות צילומים פרטיות להפצה.

מנגנון שטיפת מוח זה, הוא המכין לדיין את הודעותיו ותגובותיו, כשצוות משפטים מיעץ לו תוך מגע צמוד. בשבועות האחר-ונים נאלץ מנגנון זה להגביר את פעי-לותו, בעקבות הפרסומים על עסקי העתי-

יד לוחצת יד: משה דיין ומרדכי (א.מנטש) צרכתי

אלה משאיפתו של דיין, אותה ניסה להג-שים כבר בעבר, להרכיב קבינט מצומצם לענייני חוץ וביטחון, בו לא יתערבו שרים העוסקים בענייני פנים. בקבינט מצומצם כזה — מאמין דיין, תיגבר השפעתו הסגור לית וניתן יהיה לו להעביר החלטות בהת-אם לקווים המדיניים והבטחוניים שלו.

נראה שהפירסומים על עסקי העתיקות שלו, שיבשו את תוכנית חסידיו של דיין, בכך שכרכו אותו בגל השערוריות המס-עיר את המדינה. זו הסיבה שהוכרו על מיבצע "שטיפת-מוח", שנועד לשפר את תדמיתו של דיין.

אם באחד הימים הקרובים יפרסמו העי-תונים הודעה כי דיין ניצל ליד רמזור ברחוב תל-אביבי והצהיר: "צריך לחצות כבישים רק במעברי חציה!", לא תהיה זו הפתעה.

ישן מטיפוס ברטה?
רס"ל כהן: "לא היה. בערימת אבנים בקרבת מקום היו כדורים ישנים חלודים, חלקי אריג מתפוררים במצב מסורר לגמ-רי והיו חתיכות של אקדח רקטות, עד כמה שאני מבין בכך. זו היתה מציאה שלא קשורה לעניין. מה שהיה, לדעתי, מסוכן היה הנפץ. ניסיתי לנפצו ולא הת-פוצץ, אז קברתי אותו מתחת לגל אב-נים וזהו זה."

קאזיס: "האם יש דו"ח על כך?"
כהן: "לא. אין דו"ח. אני משרת שש שנים במישטרה. דו"ח עושים כשהושי-מדה היא רשמית!"

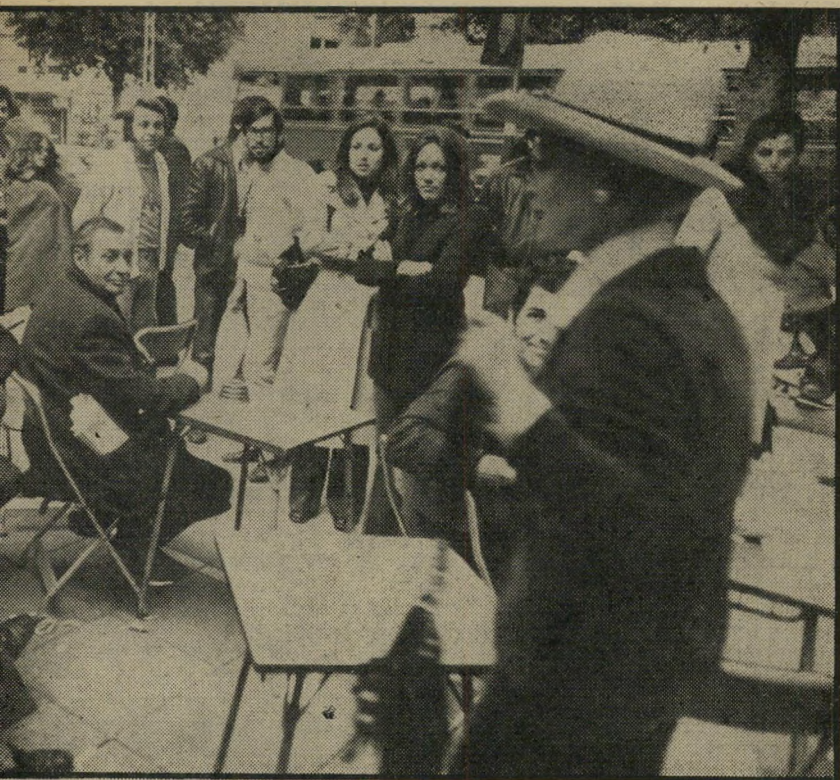
קאזיס: "אז איפה האקדח?"
כהן: "לקחתי למישטרה וביקשתי לי-השמיד זאת יחד עם יתר הדברים. כשי-אמרו שאי-אפשר להשמיד, או לקחת את הדברים וורקתי אותם לירקון!"

למודיע מישטרתי בבית-הקפה של הכפר על הרצחו של סוחר הממים היהודי. האיש סיפר זאת לאנשי המישטרה שיצאו לי-שטח וגילו את הגופה. המשטרה הפכה את עבדול גאפר ואת צאלח סרסור לעדי-מלך, הגישה באמצ-עית הפרקליטות כתב-אישום נגד שני הי-סרסורים. רב סמל מרדכי כהן התבקש להעיד מטעם התביעה.

סיפר כהן בעדותו: "יצאנו בבוקר ל-אזור כפר קאסם. נאמר לנו שבמטע הוי-תים של עבדללה יש שלד של אדם. ירדתי לבאר וחפשתי באמצעות תאורה מיוחדת. בחלק הפנימי של הבאר, מתחת לגל אבנים, מצאתי מספר עצמות. הוצאתי את העצמות. צילמתי אותם וערכתי דו"ח. בחקירה הנגדית נשאל כהן על ידי עי-רדיהדין חיים קאזיס, פרקליטו של מוס-טפה סרסור, האם מצא במקום הפשע אקדח

בכפר קאסם, על מנת לפגוש את שני החשודים לצורך קניית חשיש. בדרכם ל-מטע הויתים פגשו השניים בבית-הקפה של כפר קאסם את עבדול גאפר טהה, הציגו לו להלוות אליהם למקום המפגש ואף להביא עימם את צאלח סרסור.

התהלכו המזורה התנהלה, לדברי כתב-האישום, לכיוון המטע כששני הנאשמים בראש הקבוצה ושני חבריהם במרחק של-שים מטר מאחוריהם. בידי שני מוסטפה סרסור היתה חבילה עטופה נייר ובה שני קילוגרם חשיש. כשהגיעו למטח פגשו את ישי חממי ששלף אקדח לעי-בם. מוסטפה סרסור השלי את האקדח מידי שני חממי ודקר אותו בסכין מספר פעמים בחלקי גופו השונים. לאחר מכן זרקו שני הנאשמים את הגופה לבאר. עצמות בתוך באר. שלוש שנים שכבה הגופה בבאר, עד שיום אחד נודע

סנסציה בדיזנג'וו
מערורת הפייה המושלמת בחולפה. במגבעת סטטסון רחבת שוליים, החולמתי אותה בדיוק כמו כל מגבעת אחרת, מעתיקה למראה החתיכה המע

אני לבושה משמיע אני היימית!

עומה עור הסיגרים
היא זכתה במעיל המקורי לפני כחצי שנה כש מקומי כה התלהב מיופיה עד כי העניק לה א

היא הגיעה בסערה לימים ספורים, ונאותה לאחר הפצרות ממושכות לי הראות לנו מה באמת לובשים כיום האנשי שים היפים. השחקנית המצליחה לשעבר באיך לי הצליח בעסקים בלי להתאמץ, בתיה בני דיקט. יפה כמו חלום, לבושה כמו מוח של מתכנן אופנה והעיקר מבושמת. זה שיש לגברת שימלה לבוקר ושימלה לארוחת עשר ושימלה לצהריים ולארוחת ארבע ולערב זה עוד כלום. יש לה בושם

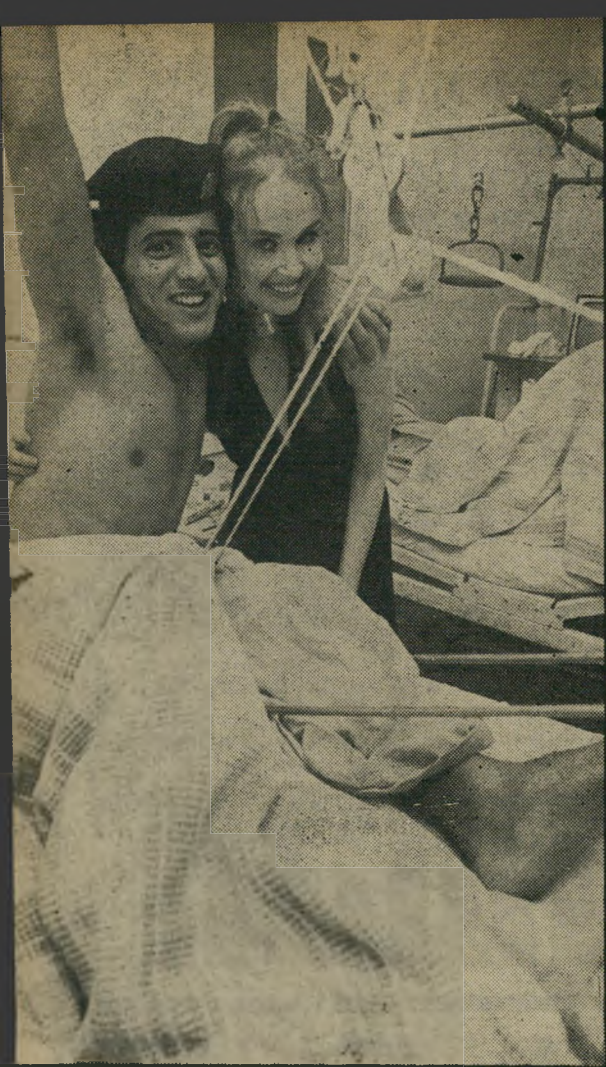

בפסים שחורים
מערור גדי ובבולרו ספרדי רקוס מעור טלה, ניצבת בתיה בנדיקט על מזרקות יפו המחודשת. כך חזרה לימי ילדותה ולאזור השטח ה הגדול בו נולדה לפני כך וכך שנים.

ללפני ולאחרי ולבזמן ש... וגם לסתם כך. יש לה גם פריטים מיוחדים, כמו שכי מייח מקסימה מעורו של טיגריס שלם. את העור קיבלה מצייד מאוהב באפריקה הדרומית. את השכמייה תפרה בלונדון. יש לה הכל: איב סן-לורן, ניונה ריצ'י, שאנל, בלנסיינה. הכל בכמויות שדיין להסיל אימח על כל בן תמותה. עשרות חיבות של כובעים. לכל כובע התכשיט שלו. לכל תכשיט הצעיף שלו. לכל צעיף המגפיים או הנעליים המתאימות.

בודהה חי
נושם ונראה לגמרי לא רע. כשהיא מציגה נתח משובח מרגליה, וסידרה אינסופית של טבעות טיוואניות, יושבת היפהפיה בתנוחה בודהיסטית כמעט אופיינית. לצורך המאורע היא לבושה בשימלה מאריג הודי מקורי.

מתם של הוותיקים והמשופשפים בזאבי הדיזנגוף. באזור כמעט ושקט חיים לכל חי מעוצם הקינאה. עת שגרמה שכל מבטי הגברים יופנו לעברה.

החברה הטובה הדגמה רחבת-לב של נאמנות למולדת מפגינה לעיני פצועי צה"ל. בתיה במחשוק שחור ועמוק

החברה הגבוהה בסורבו ובשימלה מקורית, מעשה ידי האופנאי הנודע איב סן-לורן, עומדת בתיה בנדיקס ומשוחזת עם מעצב הפרחים הישראלי ירח כץ.

ומה שנורא מכל — לכל בגד בנפרד יש לגברת מושלמת החיטובים, מערכת של תחר תונים וחזייה תואמים. זאת כמובן כל עוד אין הבגד דורש התעלמות מפרטים ססי לים אלה.

כשנעה חנסיכה בנדיקס לאורך הדיי

יהלום בטבור מושלם נר עצת בתיה

על חוף ים מסולע, לעורה דגם שאנל מקורי, אותו רכשה בסיורה האחרון בפרס. משמאל: בתיה בחליפת בוקר משל שאנל.

זנגוף, כורעים כל הגברים אסיים ולשונם מלחיתה. כשמתישבת הוד רוממותה באי זה בית-קפה חסר ערך, מתאסף סביבה, כבמטה קסם, קהל של עשרות. אך בתיה בנדיקס אינה מגנטיאנושי. היא סתם הי אישה בהתגלמותה. פסל חסר כל פגם ודק חיטובים של איך צריכה אשה להיראות. במערכת משי תואמת של בלנטיינה, עולה הדמות הערטילאית במעלה הדיי זנגוף. זמן רב אחרי היעלמה עדיין נוש-מים ותיקי הזאבים באזור כבכדות רבה.

ני החתול הירקרקות, בשיער הבלונדי השופע, אין ה יכולה להיראות יפה יותר מאשר במעטה זה. השתתפה בספארי באפריקה הדרומית. צייד לבן ת עור הטיגריס כשי כדי שתהפוך אותו למעיל.

חוקר פרטי שהותקף על ידי ביריונים בלב חיפה

הזעיק שוטרים - שזנחוהו „ מפני שהוא רודף פירסומת! ”

סמל אברהם טייב במדים

בטיפול ועזבתי את המקום כשראיתי משטרה". אבל העניין לא היה בטיפול. המשטרה שזא הצליחה לגלות את הביריונים שהיכו את טייב, האשימה אותו בפומבי בסיפור גירסה דמיונית לצורכי פירסומת. לפענת דוברי המשטרה, הוכח טייב כגזל סיכסוך עם הולכי רגל במעבר חצייה. וזהו הדבר הנורא ביותר בפרשה זו. אפילו ננית שהמשטרה צורקת בטענתה, וכי טייב בדה את סיפור השוד בדמיונו וכי הוכח בידו הולכי רגל. האם אז אין זה מתפקידה של המשטרה להתערב ודמנוע אלימות? האם אין תפקידם של שוטרים לחוש לעזרת אזרח מותקף בלב העיר, אפילו אם הוא מוכר להם כ"רודף פירסומת"? פרשה זו היא סימפטום נוסף בתהליך ההופך לתופעת קבע בחברה הישראלית, בו משטמת המשטרה ממילוי חובותיה היסודיות ומפקידה את אזרחי המדינה במקום. לבנימות ובריונות.

זוהי פרשה מחרידה ומזעזעת. אברהם טייב, אז, תושב חיפה, שוטר לשעבר וכיום בעל משרד פרטי לחקירות, הותקף בצהרי היום ברחוב סואן בחיפה בידי קבוצת ביריונים. לפי גירסתו, המור באת להלן בפיו בגוף ראשון, התקיפו אותו הביריונים אחרי שסיכל במקרה את מזימתם לשדוד סניף דואר. שוטרי נידת משטרה, להם קרא לפוע, לא האמינו לסיפורו, לא נזקקו מייד לעזרתו. כתוצאה מכך הופקר טייב בידיהם של הביריונים שכלו בו את חמתם. על כך קיימת עדות של עד ראיה, תיאודור טחון, מרחוב דישראל 54 שסיפר: „הייתי במכונית עם אשתי. ראיתי את המכונית. שני ביריונים היכו את האיש הזה והכחורה הצעירה החזיקה אחד מהם וצעקה. שמעתי את הצעקות וראיתי אותם בורחים וקופי צים מעל הגדר. רציתי להוריע למשטרה, כשראיתי תי נידת משטרה נעצרת במקום. הבנתי שהעניין

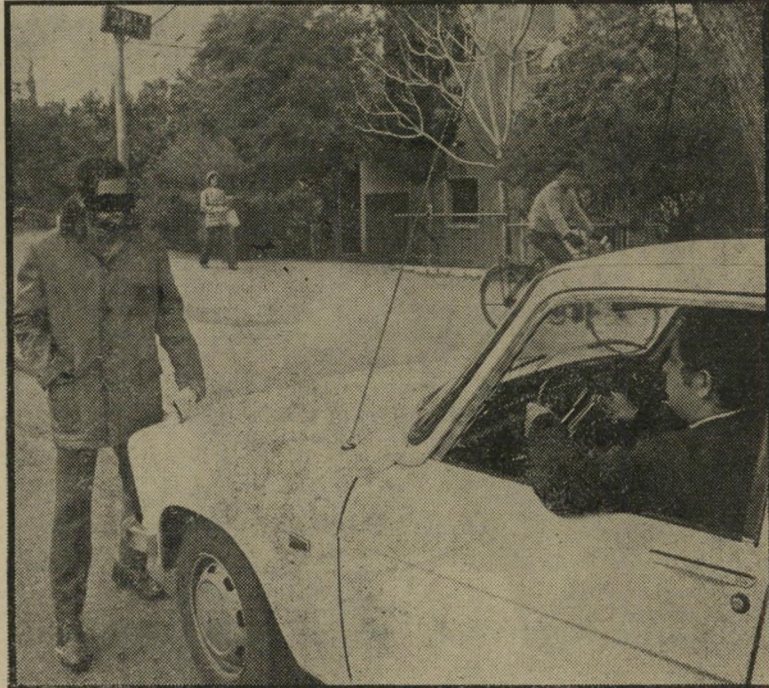
"המשטרה הפכה לרעה אותי לביריונים!"

גם המזכירה שלי והילדים שלי. לפני שר אני מספיק להגיב, אומר לי הביריון: „הסתלק מהר מהמקום!" אני מסתכל ורואה שהוא נכנס לחצר של בית-הדואר. זה לא מצא חן בעיני. כל הטיפוס הזה, לבוש בטלדרס כחול ומכנסי ג'ינס, נראה לי בכלל לא חיפני, ובשנים הארוכות שלי במקצוע שלי — אני כבר למדתי להריח את הפושעים. יצאתי מהמכונית והסתכלתי לאן הוא הולך. הסקרנות שלטה בי ואני פשוט עמתי שם והסתכלתי. פתאום ראיתי עוד טיפוס חשוד, גם כן גבוה וחסון ולבוש

זה קרה ביום רביעי שעבר, באמצע היום, אני חושב קצת לפני השעה 12.30. נסעתי במכונית מהבית למשרד ובמכונית היו איתי שני ילדי הקטנים. עודד בן ה-12 וירון בן ה-7. והמזכירה הנאמנה שלי יעל נוישטדטל, המנהלת את שני משרדי החקירות שלי, איתור בחיפה ותל אביב. התקרבו לבית-הדואר שברחוב מור ריה כשאיש צעיר וחשוד למראה חצה את הכביש וסתם בפני את הדרך. נאלצתי לעצור. ואז הוא ניגש אלי ובי עיתון שהיה בידו הרביץ לי על הראש. הוממתי. ממש הוממתי. לא רק אני אלא

מסתובב אצלי בראש כמו יתוש ואני שור אל עצמי: למה, למה התייחסו אלי ככה? למה מסר סגן-ניצב חיים פרנקל לעיתון נות כאילו אני סתם רודף פירסומת — וכל מה שקרה — כאילו לא קרה בכלל ואני המצאתי את זה. אני רודף פירסומת? אני אדם טוב ושקט. אני עושה את עבודת שלי במסירות — עבודה שהיא עזר לציבור הרחב. במשטרה עבדתי בתפקידים שהם עזר לציבור, ומאז פתחתי את משרד החקירות הפרטי שלי — אני ממשיך בכך. הכל לעזור לאזרחים. כל חיי אני עוזר לאזרחים.

אני המום. אני מדוכא. אני לא קר לט עדיין את מה שקרה. אני פשוט לא חופס שלי יעשו דבר כזה! שהמשטרה תתייחס אלי בשפלות כזאת! אני, אני הרי הייתי שוטר במשך 15 שנה ושירתתי את משטרת ישראל בנאמנות ומסירות. אני אהבתי את העבודה שלי, הייתי אמיץ ונועז, לא פחדתי משום תפקיד שהוטל עלי. נשארתי לי למוכרת שתי שיניים שבו רות מאז עבדתי במשטרה. אני יודע מה זה ביריונים. אני מכיר פושעים. התעסקתי איתם הרבה זמן ואני יכול להריח אותם. אני לא יודע ממה להתחיל. כל המקרה

טייב מחזיק בחגה המכונית, כשלידו יושבת מזכירתו, אף היא שוטרת לשעבר, יעל נוישטדטל. לדבריו הכניס האלמוני את ראשו מבעד לחלון וחבט בו בעיתון בפניו, על מנת להתגרות בו ולמשוך את תשומת הלב ממעשי חבריו.

החוקר הפרטי אברהם טייב משחזר כיצד חצה צעיר אלמוני את דרכו כשנסע במכוניתו ברחוב מוריה בחיפה. מאחורי הצעיר מתנוסס שלט המצביע על סניף הדואר הנמצא בבניין מימין, ושלי טענת טייב ניסו הצעירים לשדוד אותו.

דובר משטרת חיפה, סגן ניצב פרנקל, מגיב על ההאשמות נגד המשטרה:

"אנחנו לא מתרגשים!"

גש — נאבד את העשתונות ולנו יש עבר דה לעשות.

"אם יימצא עד ראיה או אדם נוסף שיבסס את הנחתו של טייב שאכן היה כאן נסיון לשוד — אתנצל בפני טייב ללא בושות. אין לי דבר נגדו ואני מתפלל על התגובות. אני ממשיך להאמין שיש לו שיקולים משלו בהאשמות שלו.

כל השוטרים שהיו מעורבים בפרשה — מילאו את תפקידם כראוי. אצלנו לא מזלזלים בדבר. כל תלונה זוכה לטיפול נאות ויעיל. הזמנו את טייב למחרת, ליד את התוקפים בארכיון הפושעים של נו — והוא סירב. שבע פעמים הזמנו את יעל נוישטדטל לבוא לתת עדות — והיא לא הופיעה. השאלה היא באמת מי מכשיל את מי?"

סגן ניצב חיים פרנקל

טייב היה שם ב־2.20 והסמל החוקר ביקשו להמתין עד שהאחראי על הארכיון יחזור. טייב סירב.

"לאחר שנגבתה עדות בכתב מטייב ו־שני השוטרים, דן בענין צוות קצינים והגיע למסקנה כי לא היה כאן נסיון ל־שוד — אלא מקרה תקיפה בלבד. פתחנו תיק כזה ואנחנו נטפל בו. טייב היה כנראה נרגש מהמכות ולכן הגזים בכל דבר.

"אני חושב שעלי להתנצל בפני טייב. הוא רץ לעתונות ומסר האשמות כלפי ה־מישטרה על טיפול כושל. הוא זה שהתחיל את הפרסומת של כל הענין. אנחנו לא מתרגשים מדברים כאלה. אם נתר־

"לטייב יש שיקולים משלו לסכסוך" טען סגן ניצב חיים פרנקל בפני כתבת העולם הזה, בתגובה על האשמותיו של טייב. "הצורה בה הועבר טייב מהמישטרה, כלומר, הצורה בה עזבו הוא והשוטרת לשעבר יעל נוישטדטל, איננה סבירה — ואת הסיבות לכך יודע טייב עצמו. הוא מגזים בכל הענין ובהיותו נרגש מתבלבל גם בדברים שמסר לעתונות.

"השוטרים היו בסדר גמור ומילאו את תפקידם כראוי. רביסמל גרוס לא יכול היה לעצור את הניידת במקום — כי היה מפריע בכך לתנועה. הוא עשה טיבול והדבר ארך רגעים ספורים. כשטייב עצב את גרוס, הוא לא מסר לשוטרת את חשדו לנסיון לשוד פשוט טען שהותקף. רק כש־גרוס חזר סיפר לו טייב שכנראה היתה כוונה לשוד. זה היה כבר אחרי המכות.

"זה לא נכון שגרוס לא התייחס ל־תלונה. ההיפך הוא הנכון. הוא מילא את חובתו וגם התקשר עם ניידת בילוש. סמל ראשון מזרחי בא לעזרתו ושתי הניידות סרקו את השטח. במישטרה מתייחסים ב־רצינות לכל תלונה ובדוקים כל ענין. ה־טיפול במקרה זה היה יעיל ובהתאם ל־מקרה.

"זה לא נכון שהניידות חזרו מיד ל־מישטרה. למעשה הם אפילו לקחו את יל־דיו של טייב והורידו אותם ליד ביתו וסרקו את השטח במשך שעה.

"טייב אינו אומר את האמת גם בקשר לתשובת הסמל החוקר. הסמל החוקר רצה לגבות עדות גם מהמזכירה — אך טייב אמר שהוא ממנה ואין לו זמן."

"אשר לארכיון הפושעים, גם כאן מסר טייב דברים בלתי נכונים. האיש האחראי על הארכיון היה מחוץ לבנין באותו רגע והיה צריך לחזור לא מאוחר מהשעה 3.

כמעט אותו הדבר כמו הראשון, ושניהם בודקים את בנין הדואר מהחצר. כל הענין נראה לי גורא חשוד ו־אני החלטתי להמתין ולראות אם הם באמת מתכוונים לעשות משהו. לפי הצור־רה בה עמדו ובחנו את הבנין, הכניסה והחלונות, היה ברור לי שהם מתכוונים לשדוד את הדואר. כבר שדדו אותו פעם, ובינם אין אף אחד במקום. בכל אופן באותו זמן לא היה אף אחד בפנים. ה־ח־ל־טתי לקרוא למישטרה ופתאום ראיתי ניידת עוברת לכיוון הגנדי. צעקתי ועצרי־תי אותה. בניידת היה רביסמל, שאותו אני מכיר טוב כי בעבר שרתתי יחד איתו בנפה. ספרתי לו את החשד שלי שמת־כוננים לשדוד את הדואר.

"אני הורג אותך"

ה־ר־ב סמל, במקום לגשת איתי מייד למקום, וזה בסך הכל לחצות הכביש. ענה לי בנחת: "זה בסדר, אעשה סיבוב ואחזור..." כבר אז לא מצאה חן בעיני התשובה שלו. הוא הרי יכול היה לעצור את הניידת ולרדת איתי רגלי. אך לא חשבתי הרבה וחיצתי את הכביש למדרכה שליד הדואר. כשהסתכלתי הפעם לכיוון החצר ראיתי טיפוס מוזר והשוד שלישי שעמד ממש על המדרגות היורדות לסניף ובחן את הסביבה. הוא אותה וכמו קרא למישהו, ולפני שהספקתי אפילו להבין מה שהולך, אני רואה פתאום את זה ש־הרביץ לי בעיתון מתקרב אלי.

היפשתי בעיני את הניידת והטיפוס ה־זה ניגש אלי קרוב ואומר לי: "אתה מחפש צרות!" לפני שהבנתי מה קרה הוא בעט בי באשתי והנחית עלי ראסיות ופשוט ניטרל אותי לגמרי. כמה שניות הייתי מבלבל מרוב כאבים והלם. הר־גשתי כאבים זועזעים ואז ניגש גם ה־שני, זה עם הבטלרדס השחור ודיבר אל הראשון. היה לי הרושם שהוא כאילו מנסה לשכנע את זה שהיכה אותי להס־תלק ולברוח אך פתאום גם הוא בעט בי בכוח באותו מקום. חשבתי שאני מתעלף. בעיטה רפה בעיטה ואני בקושי החזקתי מעמד על הרגליים.

המזכירה שלי, יעל, התחילה לצעוק ו־קפצה מהאוטו. היא שירתה 4 שנים ב־מישטרה ואני הייתי המפקד שלה אך אף פעם לא ראיתי אצלה אומץ כזה! היא תפשה את האחד מהם וניסתה בכוח לה־זיז אותו ממני וגם צעקה בקולי קולות: (המשך בעמוד 27)

אברהם טייב מציג עיתון, הנושא עליו את התאריך של יום התקרית, ה־15 בחודש, אותו מצא בדרך מנוסתם של הבריונים. על גבי העיתון חושארה טביעת נעלו של אחד הבריונים שאיימו לחרוג את טייב, לדבריו.

שיחזור ההתנפלות ברחוב מוריה בחיפה

בעת השיחזור הגיע למקום עד־ראיה, תיאודור טחון, שאישר כי־ראה כיצד הבריונים מכים.

אברהם טייב (מימין) מדגים כיצד בעט בו אחד הבריונים, כשיצא ממכוניתו כשחשד שמתכננים פשע.

בית המשפט ציווה על מנכ"ל..נחיבי נפט

להחזיר שטח ציבורי שניסה לספח לוילה שלו

שטח משוחרר כבר הוחזר!

ולכלוך שמרביתה נשמרת באופן קבוע ליד גדר ביתנו.
הנני בעל משפחה ואב לחמישה ילדים.
המתגורר במקום במשך למעלה מ-17 שנה.
בתפקידי הנני מנהל חברת נתיבי נפט
בע"מ, החברה הממשלתית המפקה את
הנפט של סיני... על מנת להתגבר על ה

שבדרך כלל ממתנות בקשות דומות זמן
רב לדיון ואישור, חתם גלובר עוד באותו
יום, בו הגיעה אליו הבקשה "לאשר!"
האישור שנתן גלובר לבקשתו של
פרידמן היה תמוה מאוד. כי אותה
שעה כבר היה מונח בעירייה דו"ח הפקה,
לפיו יצקו את יסודות הגדר שמבקש מוטי

מוטי פרידמן

כל הארץ - אבו רודס
זוהי הווילה של מוטי פרידמן בצהלה.
עוד כשנוסדה השכונה, היתה הווילה
של מוטי היקרה והמפוארת בבתים שנבנו במקום, וזאת למרות העובדה שמוטי
פרידמן לא היה אלא קצין זוטא בצה"ל. כיום הוא בדרגת רב-סרן (מיל.).

כאשר המדינה כולה עוקבת אחר
החקירה המסובכת והמסועפת בפר-
שת עיסקותיו וצורת הניהול של "מלך
סיני", מנכ"ל נתיבי נפט מרכזי ("מוטי")
פרידמן, מן הראוי הוא להעלות פרשיה
נוספת הקשורה באיש ובפעולו.
זו אינה פרשה מסעירה. אין בה חומר
העשוי להביא להקמתה של ועדת חקירה
נוספת. אך יש בה כדי לזרוק אור, על
טבעו ואופיו של אדם כמוטי פרידמן, ש-
ניהל מפעל ממלכתי כאילו היה זה עסק
פרטי שלו. כי מוטי פרידמן אינו מייצג
רק את עצמו. הוא מייצג שכבה שלימה
של אנשי צמרת, המקורבים לצלחת, ה-
סבורים כי המדינה היא רכושם הפרטי וכי
מותר להם לנהוג בה כרצונם.

גדר חדשה

לווילה

מי סתבר, כי מאז הפך מוטי פרידמן
ל"מלך סיני", הוא הרגיש את עצמו
כמלך גם בצהלה, אותה שכונה בפרברי
תל-אביב, המאוכלסת בקצינים משוחררים.
בחודש נובמבר 1969, ערך הפסקה העי-
רוני נוח סובל סיור ביקורת שירת

הגן הפרטי חשוב יותר
שטח זה, שבין גדר העץ לבין
מוט הברזל המוחזק בידי האדם
בתמונה, הוא שטח ציבורי, אותו ניסה מוטי
פרידמן לספח לוילה הפרטית שלו בצהלה,
ורק אחרי מאבק משפטי ארוך ומייגע הסכים להחזירו לרשות של העירייה.

ליכלוך, הרעש והזוהמה, הקמנו במקום
כבר לפני שנים גדר. נקינו מאחורי ביתנו
את השטח אשר שימש מקום לשפיכת
עודפי אשפה וזוהמה, גידרנו ונטענו או-
ר תו באורנים ובמשך השנים החזקנו אותו
נקי. במעשה זה נהגתי כפי שנחגו משפ-
חות רבות אחרות בצהלה.

"מאחר וגדר העץ נבנתה בזמנו בתוך
הקרע ומאחר והחלו בבניית מדרכות בר-
צהלה, פרקנו את הגדר הישן ובנינו חדש
על מנת שהמקום יישאר נקי ולא יהיה
מיוחד מבחינה תכנונית. בפועלנו זו
לא היה ככוונתנו להשתלט לתמיד על
שטח שלא שייך למשפחתנו, אלא להי-
פך — להבטיח נקיון וחיות נאה... לא
היה ככוונתנו לקבוע עובדות בניגוד לחוק
העירייה; הנני מוכן לרכוש את השטח
מאחורי ביתנו או אלטרנטיבית להתחייב
לפנות את השטח בעתיד באם אדרש לעשות
זאת (כפי שידרשו, אני מניח, שאר בעלי
הבתים בצהלה, הנמצאים במצב דומה)."

אייאפשר להישאר אדיש נוכח מכתב
מלא רגש זה. קשה להבין אומנם מדוע
טורח פרידמן להדגיש במכתבו כי הוא
מנהל חברה ממשלתית המפקה את הנפט
של סיני, אבל ברור שהוא סיפח לגנו
275 מ"ר רק כדי למנוע זוהמה בשכונה.
הוא גם מואיל, ברוב חסדו, להצהיר על
נכונות להחזיר את השטח המשוחרר —
אבל זאת רק בתנאי, אותו הוא מדגיש
במכתבו, שגם סיפוחים אחרים בצהלה
יחזירו השטחים שגולו מרשות הציבור.

לרוע המזל לא התרשמו פקדי העירייה
קשובי-הלב מטיעוניו מעוררי הרחמים של
פרידמן, למרות שציין כי הוא אב למשפחה
מרובת-ילדים. המשאומתן עמו נמשך כ-
שנה. אבל פרידמן הוא עקשן. שטח

פרידמן לבנות על שטח ציבורי. למרות
זאת הובאה בקשתו של פרידמן לוועדת
המישנה העירונית לתיכנון ובנין, אושרה
כמבוקש על פי המלצתו של גלובר. ב-15
בינואר 1970 שילם מוטי פרידמן את
אגרת הבניה כחוק, והקים את הגדר, וזאת
מבלי שקיבל היתר בניה מהעירייה.

אלא שצהלה אינה אבירודס. כאן לא
יכול היה מוטי פרידמן לעשות כרצונו
ולספח שטחים לעצמו ללא תגובה. מסר
מי שמסר כי מוטי פרידמן סיפח לביתו
כ-270 מ"ר מרכוש הציבור, מהם 200
מ"ר מתוך שטח ציבורי פתוח, שהיה
מיועד להקמת גן ציבורי לילדי השכונה;
ועוד 75 מ"ר מתוך שטח ששימש כמעבר
להולכי-רגל. העירייה תבעה ממוטי להסיר
את הגדר ולהיקמה רק על השטח שלו.

המטרה: נקיון

וחזות-נאה

מול דרישה חצופה כזו לא יכול היה
מוטי פרידמן לשתוק. הוא התקומם.
ב-9 למרץ 1970 כתב מוטי פרידמן לראובן
יזרעאל, מנהל אגף הכספים והמשק ב-
עיריית תל-אביב, כדי להעביר את רוע ה-
גוריה. וכה כתב "מלך סיני" במכתבו:
"הנני בעל בית בצהלה, בית העומד
בצידו הדרומי מאחורי המרכז המסחרי
של צהלה, כשבינינו לבין המרכז המס-
חרי, דרך, דרכה מקבל המרכז המסחרי
את כל האספקה, כולל מוצרי מזון כמו
חלב, לחם וכו', המובאים למקום בשעות
הבוקר המוקדמות ביותר. כמו כן מוצאת
דרכה אשפה. בגלל חוסר סידורים מת-
אימים הסך המקום במשך שנים לגל אשפה

נים ולא נודעו לציבור בזכות הדיסקרטיות שאנשי הרדיו חייבים בה. הגיע הזמן לשאול: מדוע הנהלת הרשות יציבה כל כך כשהרדיו והטלוויזיה זיה מעורעים כל כך? — אם זה מה שהם רוצים — בבקשה. שאלמוג יישאר — אנחנו נלך קיבינימאט!

אורחים

האיש

שבא לצחוק

בשנות ה-50 וה-60 המוקדמות הוא היה כוכב הבידור של ישראל. כישרון החיקוי של צדוק סביר, הפך אותו לבדרן בעל אופי מיוחד, שבתוכנית אחת היה מסוגל להגיש לפחות תריסר אמנים ידועי-שם.

בשנים האחרונות הצטרף סביר ללהקת האמנים הישראליים המוציאים את מחייתם מהקהל היהודי בארצות-הברית. כאשר סיים סביר השבוע ביקור של שלושה חודשים בישראל, אחרי תקופת היעדרות ממושכת הוא יכול היה לסכם את רשמיו ולומר: "צריך לחזור מהר לארץ — האנשים כאן מאבדים את חוש ההומור שלהם".

עקיצה לשם שינוי. צדוק סביר אינו היחיד וגם לא הראשון. אבל הוא ביטא השבוע תגובה אופיינית למראה תופעה שמבקרים רבים מהחוזק מתקשים להסביר: רה: איך יתכן שבמדינה בה כה רבים

ברוך סביר

"אין כוונה לגנוב ולפשוט"

הליקויים החברתיים והציבוריים, אין כמעט אף אמן שנוטל חלק במערכה לשינוי פני הדברים?

אומר סביר: "באמריקה זה ברור ומוי בן שכל אמן, ויהיה זה שחקן רציני או בדרן, מגיב בצורה זו או אחרת על מאור רעות אקטואליים או נוטל בהם חלק פעיל. כאן נראה כאילו כולם עוסקים רק בתחום הפומון המסחרי הקל, שהוא תלוש לחלוטין מהמציאות".

תפקידו של אמן, אפילו הוא נחשב לבדרן ומצחיקן, אמר סביר, "הוא להיות אמן לוחם ומתריע. נדהמתי לראות שאין כבר כאלה בישראל. אני חושב שאצטרך לחזור כדי לקבל על עצמי את התפקיד". בכונתו להכין תוכנית חינוכית. "לשם כך הגעתי לארץ, כדי להכשיר את הרקע לכך. תוכנית חינוכית פירושה תוכנית שתסייע בדרך הבידור והעקיצה לשינוי פני החברה החולה".

מאהבת, אבל בדיסקרטיות. את המלחמה הראשונה עשה סביר כבר הי שבוע, כאשר הכריז, בענווה האופיינית לו: "אנחנו אמני הצמרת, חייבים לתת דוגמה אישית להמונים, אך לא בדרך של שערוריות. אני אישית אינני כיבשה תמה, יתכן והייתי מחזיק לעצמי מאהבת אם חיי הנשואין שלי לא היו כשורה. אבל אם אעשה זאת זה יהיה בדיסקרטיות".

"אין לי כל כוונה לפשוט ולגנוב כדי לזכות בפירסום. אני מכיר את מגרעותי ואת חסרונותי — לכן אתפרסם בזכות עצמי. לא רוצה להיות בובה בלי פנים".

רדיו

"שאלמוג יישאר"

אנחנו נלך קיבינימאט!"

אנרכיה מוחלטת השתלטה ברשות הר שידור. בזה אחר זה מתפטרים כל בעלי התפקידים הבכירים ברדיו ובטלוויזיה. יותר ויותר מתמקד הסיכסוך אל נקודה אחת: סילוקו של מנכ"ל הרשות שמואל אלמוג, המוגדר כאחראי הישיר להפקרות שהשתלטה על הרשות. על המצב בש"ר דורי ישראל, מגיב אחד האנשים הבכיר רים ברשות השידור, ששמו שמור במערכת (עד לפיטוריו).

אתה שומע את דברי שרה-חנינוך והר תרבות בכנסת על המצב הטוב ברדיו, על הרמה המסביבה רצון ואתה מתפלא לא מעט על מידת הרגישות של השר ועל בקיאותו בנושא.

יום אחד לפני שסגן ראש-המשלה סיי כם את הדיון על רשות-השידור בכנסת, התפטר עוד מנהל אחד ברשות. לא נאמר שהתפטרותו של יצחק רועה, המוכר לי מאזינים בעיקר מתוכנית בחצי היום, חייבת לשנות מעיקרם את דברי השר, ש נוסחו עוד קודם להתפטרות. אבל היא מחייבת לעורר תמיהות לגביהם.

את השאלה העיקרית אפשר לנסח ב פשטות לגבי מי שאינו מתמצא בסבך הבעיות של הרדיו והטלוויזיה: כמה מנהלים עוד צריכים להתפטר כדי שה ממונה עליהם ישקול דרך זו כאפשרות גם לעצמו?

מזחמה בסינגנון מיושן. אפילו אצי לנו זהו חזיון יוצא-דופן בחיים הציבוריים: מנהלים מתפטרים בזה אחר זה ומנהל המנהלים, הוא לבדו שומר על יציבות כסא.

האם יש להתחיל את הסיפור מאלהוא כץ, נקדימון רוגל, או שלמה אהרונוסון — או שמא נתחיל רק בשבועות האחרונים, ונמצא ברשימה את דן שילון, מנהל הר חדשות בטלוויזיה, את אביטל מוסקונו, עורך בכיר שחזר בימים אלה מהשתלמות בלונדון, את ברניר, מנהל החדשות ב צרפתית ברדיו, והאחרון יצחק רועה, מני הל מחלקת ענייני היום.

יצחק רועה, נאמר באחד העיתונים הר אחראים, ביקש להרחיב את שידורי הר דשות והרפורטז'ה על פני יותר שעות ביום — כנהוג בתחנות רדיו מתקדמות בעולם המתחרות בטלוויזיה. הוא ביקש להלחם בסינגנון המיושן והסטרילי של מהדורות החדשות ולהגיש במקומן סגנון אישי וגמיש מפי הכתבים והעורכים עצי מס. האם זה מה שהפחיד את ההנהלה?

הכתבים ברדיו ובטלוויזיה נוטים להשי מיע דברים שאין משמעים במהדורות החדשות. עבירות של שרים, למשל, אינן כנראה נושא לגטימי לדעת האחראים ברשות-השידור. בשידורי חדשות פתוחים וחופשיים בסגנון בחצי היום, היינו שומי עיני ודאי על שוק המציאות הארכיאולר גיות, שהעיתונים מספרים בהם הרבה. בר חדשות הרדיו — לא!

כבודות כבודה למימסד. מספרים כי צוות פרשנים שכינוס מנהל מחלקת ענייני היום לפני חודשים אחדים, פוור, כיוון שעיתונאי היומון למרחב, שהתפרק, ועיתונאים המקורבים לשר הממונה על ביצוע חוק רשות-השידור, לא נכללו בר אותו צוות. רועה נאלץ להתנצל באור ניהם, לבקש את סליחתם ולוותר על שר רותם. הוא לא גילה להם את הסיבה הר מייתית — הוראת המנכ"ל, אבל אחד מהם לפחות ידע שזאת הסיבה.

אי הפורמליות של תוכנית בחצי היום איננה לטעמם של מנהלי רשות השידור. זו תופעה אופיינית בעצם לרדיו, וכל הר וואה עם תחנת גלי צה"ל מוכיחה זאת בנקל. מול יומה צעירה ומתחדשת, ש אפשר לחוש בה מגלי צה"ל, אתה חש בכבודות של אנשים עייפים וחסרי העזה, הכבולים למימסד בשידורי-ישראל.

המיקרה של ביטול שידור הוויכוח על המדיניות ברצועת עזה שביטלה רשות השידור, זכור היטב. אני מרשה לעצמי לנחש שעוד רעיונות מעין זה, שעלו בר מחלקת ענייני היום, בוטלו על ידי הממיר

נסיגה מה'סוד

רצועת הביטון במרכז התמונה היא יסוד הגדר שבנה מוטי פרידמן על קרקע לא לו. בעקבות צו הריסה שניתן על ידי בית-המשפט העירוני בתל-אביב, הוא נאלץ להזיז את הגדר לקרקע הפרטית.

הצטווה אף לשלם סכום של 50 ל"י כתר צאות המשפט.

ניתנה לו אורכה של שמונה חודשים להרוס את הגדר. הוא לא מיהר לעשות זאת. רק כאשר התפוצצה פרשת נתבי נפט, מיהר מוטי פרידמן להחזיר את רכוש הציבור בצהלה לרשות העיריה, הרס את הגדר החדשה שבנה.

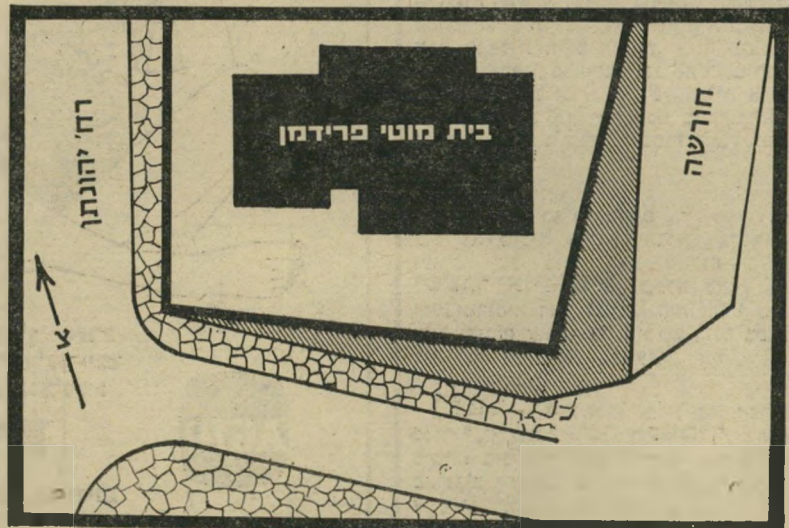
בכך לא הסתיימה הפרשה. מסתבר כי חוקרי מבקר המדינה ביקשו לדעת איך אירע שמנהל מחלקת הבנין בעיריה, התיר למוטי פרידמן לבנות את הגדר, וזאת כשהיה קיים דו"ח של פקח שהתריע על הפלישה שפול פרידמן לקרקע ציבורית? גלובר טען כי לא ראה כלל את דו"ח הפקח. הוא הסכים כי התנהגותו בפרשה מהווה ליקוי. וכך נסגר תיק כיבוש השממה של מוטי פרידמן בצהלה.

משוחרר — לא יוחזר" הוא הצהיר. אפילו אם הוא בצהלה.

וכך בנובמבר 1970 נאלצה העיריה להגיש נגדו תביעה לבית-המשפט העירוני להסרת יד מרכוש הציבור, אותו הפך ל רכושו הפרטי.

בכתב-האישום שהוגש נגד מוטי פרידמן נאמן כי יצק יסוד מבטון, עליו בנה גדר מעץ באורך של 32 מטר כשהגדר נכנתה מחוץ לגבולות המגרש, על קרקע ציבורית.

מוטי פרידמן היה עסוק בענייניו, בעיקר בטיסות לחו"ל למכירת הנפט של סיני, לכן לא יכול היה להופיע לישיבות בית המשפט. פסק-הדין ניתן בהעדרו. בית המשפט הרשיע אותו וב-24 בינואר 1971 הוצא צו-הריסה נגד הגדר שבנה מוטי פרידמן על רכוש הציבור. מוטי פרידמן

מירשם השטח

זהו מירשם ביתו של מוטי פרידמן בצהלה. השטח המסומן בקווים, הוא השטח של 275 מ"ר, אותו ניסה מוטי פרידמן לספח מרשות הציבור לרשות משפחתו וביתו. מוטי היה מרוגז מאוד כאשר התבקש להחזיר את הקרקע. אפילו מבקר המדינה נכנס לחקירת הפרשה.

תמרורים

נבחר . לנשיא אגודת הידידות ישראלי-גרמניה במקום ארנסט בנדה שהתפטר לאחר שמונה לשופט עליון, **היינץ ווסטפאל**, שהוא סגן המיניסטר למשפחה ולנוער של מערב-גרמניה.

מונה . לנוטריון ציבורי בתל-אביב, במקומו של משה קמר שפרש לגמלאות, **מנחם לויצקי** (25) שהוא הנוטריון הציבורי הצעיר ביותר בארץ ושכיהן עד כה כעוזר למזכיר הראשי בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב.

התפטר . מתפקידו אחרי למעלה משלוש-יחצי שנות שלטון רודני, נשיא פאקיסטאן הגנרל **יחיא חאן** ופינה את מקומו לשר-החוזק בפועל של המדינה המוצלת, **זולפיקאר עלי בהוטו**.

שחררה . ממאסרה בסיביר, שם היתה כלואה קרוב לארבע שנים, **לאריסה דניאל**, אשתו של הסופר הסובייטי יולי דניאל שנידונה ב-1968 לארבע שנות מאסר בעוון השתתפות בהפגנה נגד הפלישה היסובייטית לציכוסלובקיה.

פרש . מתפקידו כמזכיר סיעת מקי בכנסת, **שלום פרידמן**, שמילא את תפקיד מזכיר הסיעה במשך 21 שנה.

מנהלים רומן . השחקן-זמר **פרנק פינטרה** שפרש מכל פעילות אמיתית.

נאנסי

נותית, והצעירה בת ה-20 שהיא נצרה למשפחה עשירה מניו-יורק, **נאנסי**.

נבחרה . בטכס שנערך עלידי הירח חזן את המלון הילטון בתל-אביב, לנסיכת ישראל 1971, **דניאלה הורביץ** בת ה-18 (176 ס"מ) תלמידת שמינית מחיפה.

נפטרה . בגיל 62, לאחר ניתוח לב, יו"ר הסתדרות מכבי בנתניה **יוסף שרי טוב** (צדקוב). ליד נס-ציונה, הגיע לנתניה ב-1934 והקים יחד עם אביו את הקולנוע הראשון בעיר והיה מאז שהגיע לנתניה יו"ר מכבי המקומי.

נפטרה . במוסקבה, בגיל 61, אחד הנציגים הבולטים באגף הליברלי של הספרות הסובייטית, המשורר **אלכסנדר טווארדובסקי** שסבל בתקופה האחרונה מסרטן הריאות. ליד זאגוריה, היה מ-1938 חבר המפלגה הקומוניסטית. מונה ב-1952 לעורך הירחון הספרותי נובי מיר, פירסם בין השאר את זכרונותיו של איליה ארני בורג, אולץ ב-1970 להתפטר מתפקידו כי עורך הנובי מיר בלחץ השמרנים בשלטון הסובייטי.

נפטרה . בבית-החולים ביינסון, בגיל 69, מזכיר אירגון הבונד בישראל ועורכו של כתב העת לעבנס-פראג, **יששכר אייכנבוים**, שעלה לארץ ב-1943 מרוסיה דרך טהראן, היה אחרי מלחמת העולם עורכו של ביטאון בונד בסאריס וחזר לישראל ב-1950.

נפטרה . בירושלים, בגיל 72, הפרור ססור לגיאולוגיה **משה אבנימלך**, שהיה מומחה בינלאומי לתורת בעלי החיים מאובנים ופירסם עבודות מחקר רבות בארץ ובעולם.

נפטרה . בגדרה, בגיל 83, מי שעמד במשך עשרות שנים בראש אי"א, ג'וינט ומלבן - **צ'רלס פסמן**.

פרס ראשון ב"לואו" מצטבר עד

250,000

יום שני המועד האחרון למסירת טופסי ה"לואו"

איר לדוג גבר...

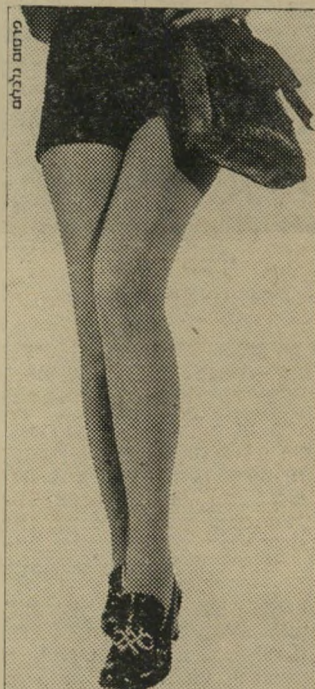
תני לגבר שלך את הסיגרים ההולנדיים באיכות מעולה:

אגיו

מבחר גדלים וסוגים להנאה מלאה!

יבוא והפצה בלעדית בישראל: ד. ברגר, חיפה, כיכר-ביאט 2, ת.ד. 1967, טלפון: 68551.

Merci
לאשה שאינה מוכנה להסתפק במועט

גרבוים - גמישוים ארכוים - אקסטרוים בסריגת מיקרומש מאריכת ימים

פנעים

האם חוסלו

ה"סיציליאנים"?

בעולם התחתון הישראלי כינו אותם בשם "הבתיים", אנשי משטרה נהגו להגדירם כהכנופיה של לביא. הם עצמם אהבו לקרוא לעצמם בשם הסיציליאנים.

הם היו אחת מכנופיות הפשע המאורגנות והנעוצות ביותר שנודעו אי פעם בישראל.

מדי כמה שבועות היתה המשטרה מביאה חלק מהם לבית-המשפט. אחרי כל פשע שבוצע באיוור תל-אביב, משוד נוצו ועד לרצח בחוגי העולם התחתון, היו העקבות מובילים אליהם. אלא שחוקרי משטרת תל-אביב לא הצליחו לגייס די הוכחות

25 שוטרים מזוינים גויסו כדי לשמור עליהם.

בסוף השבוע שעבר נראה היה כי המשטרה תיאלץ להרים ידיים, ובית-המשפט ישתרר שוב את החמישה, שטענו כי הגיעו לחוף פלמחים אחרי שבילו שם בקומי זיץ לילה קודם לכן.

אבל ביום הראשון השבוע הכינה המשטרה הפתעה. חוקרי מחוז המרכז גילו בצריף עורב בפרדס ליד רחובות את כל הכסף שנשדד מבנק לאומי, ארזו בחבית לוח, ומחסן שלם של נשק חם, בו השתמשו השודדים. אמודאי שירד לים בחוף פלמחים, לא הרחק מהמקום בו נעצרו החמיי, גילה נשק שהוחבא מתחת לסלע במים. היה ברור: מישהו מהסיציליאנים נשבר ושר.

מישהו ישלם בחייו. חוקרי מרחב המרכז יכלו לשפסף ידיהם בהנאה. מול כשלונותיה של משטרת מחוז תל-אביב

חשודים בשוד הרוש ולביא

23 מעצרים בשנה

בפיענוח תעלומות פשע, הם קצרו הצלחה מרעישת. אמר ניצב-מישנה עזרא גולדברג, מפקד המרחב: "רביפקד שמעון סביר הוא תלמיד שלי. עבדנו בעבודת צוות. הוצאנו למידה את כל אנשינו שהיו בתחנות והיו מסוגלים למיבצע. עצרנו מכוניות פרטיות בכבישים וגייסנו אותן כדי שיהיה לנו מספיק רכב. ייתכן שאם היינו מקב לים את הידיעה על השוד חמש דקות מוקדם יותר, היינו מצליחים לתפוס את השודדים על חם."

לדעתו של גולדברג ניסים לביא הוא מפקד הכנופיה אך לא המוח המתכנן מאחורי מבצעה.

לדעת החוקרים אין ספק שמאחורי אנשי הכנופיה מסתתרת אישיות או גוף מתכנן.

האמוראי שודה נשק מתחת דפנע בחוף פלמחים

מי ישלם בחייו?

כי אנשי הכנופיה, אלימים ונועזים, אינם ברמה שכלית המאפשרת להם תכנון כה מדויק ומפורט של שוד, שלדעת החוקרים תוכנן במשך כחודשיים.

האם יצליחו אנשי המשטרה להביא להרשעת אנשי הכנופיה? האם יכלאו ניסים לביא, שבשנה האחרונה בלבד נעצרו 23 פעמים כחשוד במעשי פשע אך שוחרר מחוסר הוכחות, לשנות מאסר ארוכות? ואילו בחוגי העולם התחתון מנבאים כי אין זה סוף הפרשה. מישהו מלחשים שם, יצטרך לשלם בחייו, בעד הצלחתה חסות-התקדים של משטרת מרחב המרכז.

הם לא הכסף ולא הנשק בו בוצע השוד. אבל זהותם היתה מספקת כדי לעצור אותם מיד. בין החמישה היו שניים הידועים כראשיה של כנופיית בתיים: ניסים לביא ורחמים הרוש.

אחד נשבר ושר. ככל שהתארכו הימים נדמה היה שהמשטרה שוב נכשלה.

כאשר הביאו את ניסים לביא (21), רחמים הרוש (25), אורי מורחי (22), חיים האדי (25) ובן-חור דויד (23) לבית-המשפט, חששה המשטרה כי חבריהם שנותרו חופשיים ינסו לשחררם בכוח.

(המשך מעמוד 23)

"אתם תהרגו אותו! אתם תהרגו אותו!" זה שהחזיק אותי שיהרג אותי פתאום, רץ וברח לעבר הגדר, שניים וחצי מטר מהיכן שכל העסק התרחש. השני רץ מיד אחריו והשלישי נעלם יחד איתם. ראיתי אותם קופצים אחד אחד מעל הגדר אל תוך השביל שמוליך לוואדי. התאוששתי איך שהוא מהמכות שקיבלתי או שפשוט אני אדם עקשן, וירדתי דרך שביל סלול במקביל למסלול הבריחה שלהם. הספקתי להשיג את הטיפוס הראשון על הגדר, שובל שמוביל לוואדי. הוא מעד כנראה כי ראיתי אותו כפוף.

כשהוא ראה אותי הוא הסתובב אלי ור- הוציא אקדח. היינו במרחק של מטר וחצי זה מזה — הוא בגינה ואני על השביל. הוא כיוון את האקדח כלפי ואמר ברצף גות: "אני הורג אותך."

מה הם חושבים להם

באותו הרגע דא חשבתי על כלום ובאופן אינסטינקטיבי הסתובבתי ור- חזרתי לרחוב. לעמוד מול אקדח מכוון ועיניים רצחניות לא נעים אפילו לשוטף לשעבר ובלש פרטי בהווה. אז פשוט חזרתי לבניין הדואר. שם גשתי את הרבי סמל, ורועד כולי מכל אשר אירע, סיר- פרתי לו במהירות ואמרתי שצריך לרוץ אחריהם ולעצור אותם.

תגובת הרבי-סמל היממה אותי עוד ירי- תר. הוא לא הבין או עשה את עצמו לא מבין על מה הדחיפות ואמר לי כל הזמן — תירגע, תירגע זה יהיה בסדר. כשי- אמרתי לו שלא חשוב איך שאני מרגיש — החשוב הוא לרדוף אחרי הפוש- עים — הוא ענה לי "אני לא יכול לע- שות זאת... אני צריך קודם להבין מה בדיוק קרה..." אני לא יכול סתם ככה לר- דוף אחריהם.

"לאחד מהם יש אקדח!" אמרתי, "צריך לרדוף אחריהם! אבל להיזהר כי יש לו אקדח." ואז השטר עונה לי: "אתה בטוח שזה לא אקדח צעצועים?" "אין שרבי-סמל הזה דיבר באדישות כזאת ושקט כזה! הוא צריך להתבייש! שוטף צריך להיות אמיץ ולא להתחיל ל- עכב בדברים! הם יברחו — צריך לרדוף אחריהם!" אני אומר לו, והשוטר ממשיך להרגיע אותי ואפילו נותן לי סיגריה.

בקיצור, איך שהוא, באיטיות גמורה הוא ירד איתי לתחילת הוואדי ובאילו חזן את המקום מלמעלה. "לא כדאי לרדת כי הוואדי עמוק וקשה יהיה לרדת." הוא אמר. הוא הציע שנסרוק את הסביבה, בטח על מנת שיהיה לו דיווח שהוא טיפל בעניין. הסריקה היתה לצאת ידי חובה — שום דבר רציני. הייתי בניידת כששמעתי קול מהמקור ושאלו אם התוקפים הם בני המיעוטים ואם השוטר בטוח שבאמת היי- תה תקיפה ואולי סתם איוה סיכסוך אי- שי? מה פתאום סיכסוך אישי? אני חזר שב שכבר או המיטרה כאילו החליטה לא לייחס לעניין כל חשיבות ואני פשוט לא מבין את זה.

אחרי הכל, אני הייתי שוטר, ומה פת- אום שאתלונן על איוה סיכסוך? מה הם חושבים להם שם? ואני סתם מתלונן? אני פשוט על לכל דבר רוצה את טובת הציבור.

"טיפול כושל"

עכשיו הצטרפה אלינו נידת בילוש משטרת והסמ"ר שלה, גם הוא יריד שלי מאז שעבדנו יחד במיש- טרה. ביקש ממני להראות לו עקבות של החשודים בגינה. הראיתי לו את העקבות איפה שהם קפצו מעל הגדר והמקום בו האחד מהם מעד וכיוון אלי את האקדח. שני מפקדי הנגידות, עד כמה שהבנתי, אמרו שהם יסרוק בקסדות את כל ה- איוור ואני נסעתי במכוניתי לתחנת ה- מיטרה להגיש עדות.

הגעתי לבנין המיטרה ומה אני רר- אה? שתי הנגידות כבר עמדו שם — כאילו מעולם לא יצאו מהמקום! בהצר המטה הבחנתי בסגן-ניצב פרנקל המשמש במיטרת חיפה בשלושה תפ- קידים: סגן-מפקד המרחב, דובר מיש- רת חיפה, וראש-לישכת-החקירות של מר- חב חיפה. הוא היה לבוש פאר, כי באר- חו ערב, מחסבר, ערכו לכבודו בעיריית חיפה מסיבה והוא בטה התכונן למאורע הגדול. הוא ראה אותי אך לא אמר דבר.

לא שאל אפילו לשלומי. אני בטוח שהוא כבר ידע מה שקרה.

מהו להון. אצל הסמל החוקר סיפרתי בדיוק מה שקרה ותיאיתי את החשודים. לאור חשיבות המקרה ביקשתי מהסמל להציג בפני ובפני המזכירה שלי את אל- בום-הפושעים, שאפשר יהיה לזהות או- חם מהר לפני שהם יעלימו את האקדח. על כך אמר לי הסמל באדישות: "לא צריך. חוץ מזה הינום לא עובדים במח- לקה". הוא אומר לי, "הדבר יכול לחכות". הרגשתי שאני מתפוצץ על הרשלנות וה- טיפול הכושל. הסמל יצא עם העדות שלי לליוון משרד המפקד שלו. חזר לאחר כ-3 דקות ואמר לי בפשטות: "אוקי. אתה יכול ללכת. גמרנו."

"אולי גם תגבה עדות מהמזכירה שלי — היא עדת ראיה", הצעתי. "לא צריך" הוא פטר אותי, "מספיק העדות שלך". עכשיו אני בעצם נזכר שבאמצע היו שני טלפונים ויש לי כל הרושם שהם דיב- רו על הענין שלי. לא יכולתי להבין עם מי הוא מדבר — אך התגובות שלו היו קצרות "בסדר, אוקי. זה יהיה בסדר", וכן הלאה. אני מנחש שאמרו לו בטלפון לא לייחס לעניין חשיבות. אולי אני טועה, אך לאור ההתרחשויות מותר לי להעלות חשדות. נכון?

הסתגרותי ובכיתי

המשטרה יצאתי מזוועה וכשר- באתי הביתה פשוט הסתגרתי בחדר ובכיתי. הרגשתי משהו שחונק אותי. היי- תי כל כך מאוכזב מהטיפול וידי היו כבולות. המקרה שקרה אחי הרי נוגע ישירות לציבור וכולנו יודעים שבתקופה האחרונה לא חסרים פרעות והתפרעויות למיניהן, והמיטרה עושה מזה כאילו כלום לא חשוב והכל יכול לחכות!

לא יכולתי להירגע. איני יודע אפילו איך הצלחתי לא לחשוב על הכאבים ה- פסיים, כי פתאום מצאתי עצמי עוזב את הבית. נכנס למכונית, ומתרוצץ בעיר מ- מקום למקום לחפש את הבריונים. באותו היום התקשרה שוטרת אלי ל- משרד וביקשה מהפקידה שלי שאבוא אל- זהות באלבום הפושעים, ביום שישי את אלה שהתקפו אותי. מתוך שיקול פרטי שלי מצאתי לנכון לא להופיע, שלא לר- בר על זה ששכבתי חולה ואחוז כאבים. לאחר שהבנתי שהמשטרה לא מייחסת ל- עניין שום חשיבות לא מצאתי טעם לבוא לעזור להם.

בהתחלה חשבתי שרק שני אנשי הנגיד- דת התרשלו. אך כשהגיעו אלי התגובות של פרנקל בהודעתו לעיתונות — הגעתי למסקנה שהעניין כאן יותר עמוק. פרנקל אמר שאני סתם שיקרתי, שלא היה נסיון שוד, שאני סתם מעורר סביבי פרסומת! בהודעתו הוא ביקש מהמעורבים בסיכסוך האישי, כך הוא קרא לזה, לבוא לתת עדות! המיטרה עושה הכל על מנת ל- טשטש את העניין. זה מכאב לי.

המשרד שלי עוסק בחקירות משרדיות וכלליות ומפורסם גם בלי עזרת המי- טרה.

הבריונים השתלטו

כל העניין התבשרה אצלי שני- אה למיטרה, ובמיוחד לפרנקל, ש- מנסה לעשות ממני צחוק. שמרתי כל ה- זמן יחסים טובים איתם. והייתי מוסר להם כל ידיעה שהייתי מגלה, עכשיו כבר לא, להיפך!

השבחתי את המשרד שלי מהעבודה ור- אני לא מתכוון לזוז עד לבירור העניין. יש לי שני עורכידין ואני מתכוון לתבוע את פרנקל על הוצאתידיבה. אני רוצה גם להגיש נגד מיטרת חיפה צו-על- תנאי, שיבדקו את כל התיקים שיש ב- מיטרה ויראו איוה טיפול הם קיבלו. מתפקיד המיטרה להגן על הציבור, אך האורה בה משטרה מתייחסת לחלר- נות מעוררת אצלי חשד שעוד מעט יגיע הזמן בו כל בעל זרוע יעשה כבתוך שלו, האורה הרגיל ינסה שלא לראות ולא ל- מוע. כי הוא יורע לעזרת לי- מיטרה. הבריונים משתלטים על העיר. מצידו אני ממשיך לחפש את הבריונים, בלי עזרת המיטרה. סרקתי שוב את ה- וואדי ומצאתי עיתון ועליו טביעת כף רגל. החלטתי לא למסור את המימצא ל- ידי המיטרה. אם למוסד "הנכבד" הזה לא איכפת להפקיר אותי לבריונים — לי לא איכפת לא להיות להם לעזר!

לי לא רוקדים. רק שומעים מוסיקה דתית. בעתונות התפרסמה מודעה מטעם ישיבת הרציון. בה מודיעה הישיבה שאין כל קשר בין המועדון שעל ההר לישיבה. צויין במודעה גם שהכניסה למועדון אסור רה על בני הישיבה.

ריבלין קופץ ממקומו בזעם. "הכריחו את הרב גולדשטיין, רב הישיבה, לפרסם את המודעה. הוא עצמו היה כאן. בכלל הוא נענה לחצאים. כשהוא מביא להר מתרימים לישיבה שלו. הוא מביא אותם למועדון וכאן הם חותמים לו על הרציון. אני ראינו את זה במו עיני. מה פתאום הוא פירסם את המודעה? אפשר לחשוב שהמועדון שלי מפריע לו!"

הרב גולדשטיין איננו מהסס ומודיע: "המועדון כהחלט מפריע. תגיד אתה, אם ליד הבית שלך היו פותחים מועדון-לילה האם זה לא היה מפריע לך? בוא לישיבה

הווי

הדיסקוטק

על הרציון

על במת המועדון ניצבה תזמורת המנגינות שונות. במרכז הבמה, עם מיקרופון ביד, ניצב זמר חבוש כיפה. השר שירים חסידיים בכל שפה אפשרית. הקהל, המורכב ברובו מתיירים אמריקאים שר בהתלהבות עם הזמר.

זוהי התמונה המתגלה במועדון-הלילה השוכן על הרציון, בירושלים. אחרי שגבלעים פנימה. נתקלים בנערה יפהפיה שהינה הקופאית של המועדון. בהתאם להוראותיו של אליעזר ריבלין, מנהל המועדון אסור לה לגלות את שמה. המועדון הוא אולם ענק בצורת מלבן שעל קירור

מועדון-הלילה על הרציון — בחוץ מוסיקת פופ עם כיפה

המועדון — בפנים הרעש מפריע לרב

ותשמע את הרעש. מה עוד שאנחנו כאן לא בית פרטי אלא ישיבה. כאן יושבים בחורים מכל העולם ולומדים תורה יום ולילה. או אתה חושב שהמוסיקה של המועדון עשויה להועיל ללימודים שלהם? ככה הם יכולים להתרכז?" אחרי שהוא שומע שריבלין טוען ש- ביקר במקום עם תיירים והחתים אותם על תרומות במועדון הוא זועם: "כיצד הוא לא מתבייש לומר דברים כאלה? נכון, הייתי בפנים. בטח שהייתי. אני גר כאן. אני לא אראה מה מתרחש במקום בו אני גר? אבל שאני הבאתי תיירים למועדון שלו? זו סתם שפלות לומר דברים כאלו!" כיצד קיבל אליעזר ריבלין את המועדון? האם נערך מיכרו למסירת המועדון? כמה שילם תמורתו?

על שאלות אלה אין ריבלין. שהוא גם בעל חנות מזכרות על ההר, מוכן לענות. הוא רק מודיע: "קיבלתי את המקום מ- הרב ד"ר שמואל כהנא. זה צריך להספיק."

תיו מחצלות ומלא עד אפס מקום במבקרים היושבים בצפיפות על כסאות קטנים. "הרב היה בדיסקוטק!" מקומו של המועדון על ראש ההר, בבנין הר-מינהלה של הועדה להרציון. הרחבה ש- ליד הבנין מוארת בורקורים רבי עוצמה המאירים את הסביבה. עשרות מוניות ואוטובוסים של תיירים עושים דרכם על הכביש הצר. ליד הבנין מספר חנויות. תיירים מתפעלים מהמקום הקדוש.

מדוע אין אליעזר ריבלין (29), צעיר חבוש כיפה, מוכן לגלות את שם הקופאית העובדת בדיסקוטק? מסביר ריבלין נושף ומתנשף: "יהרסו אותי כאן. אני צריך שידעו שאני מחזיק קופאית? בחורה כאן? מה יגידו. גם ככה אמרים שאני מנהל כאן דיסקוטק. איזה דיסקוטק? מה פתאום דיסקוטק? זאת בסך הכל במה לפולקלור חסידי. רוצים להרוס אותי. אני יודע ש- אנשי החאן הירושלמי מקנאים בהצלחתי. התיירים באים לכאן וזה מרגיז אותם. אצי-

ספורט טוטו

מינימום כלל פרסים 275.000 ₪

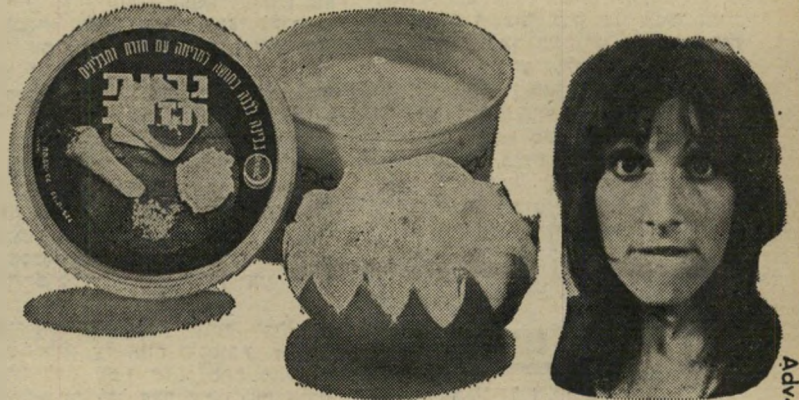
(כולל תוספת לפרס ראשון)

*** מינימום פרס ראשון 125.000 ₪**

(כולל תוספת מיוחדת)

עשה לך מנהג קבוע - מלא טוטו כל שבוע!

אני משתגעת אחרי הגבינות של קטראוו

גבינות חזרת - גבינה לבנה כחוושה עם חזרת ותבלינים. בתוך פלפל היא לא גורמלית

הודעה למינוי

העולם הזה

לפי בקשת משרד התיקשורת, וכדי למנוע עיכוב במיון וחלוקת העיתונים הנשלחים בדואר, מתבקשים המינויים להודיע למערכת את מספר המיקוד שלהם.

קיבוץ הביטניקים

הם קוראים לעצמם "קיבוץ הריסני". מעשית הם מהווים קימונה של ארבעה עשר עליזים. יש בחבורתם מכל טוב: יהודים, נוצרים, זכרים ונקבות, בלונדים ושחור-ישיער.

שתי ילדות אנגליות בגיל 14, הן בנות-הזקונים של החבורה. ד"ר בן 70 הוא זקן הקימונה. נמוך קומה ועגלגל, שעריו הי-ארוך מכסיף ומסורק בפסוקת אמצעית, הוא מדבר בצורות ארוכים וצפופים. ותיק קי תל-אביב מכירים אותו כ-"הללויה" נביא הזעם והחורבן. בבית-המשפט התגלה כי שבע שער כד"ר אהרון מילנר. החבורה כולה הובאה לבית-המשפט אחי-רי שהמשטרה עצרה אותם על הסגת גבול.

אנשי "קיבוץ הריסני" בבית-המשפט
סכנה: הם עליזים מדי

מול שטף לשונו של ד"ר הללויה, הדור בר הרישמי, הצהיר התובע-המשטרה, כי בליל שבת פרצה החבורה לבית מספר 23 ברחוב הירקון, המכונה "הבית האדום", שם התארגנו הזקנים והטף ללינת לילה. הללויה טען כי מר פינקוס מהסוכנות היהודית הוא שהתיר להם להיכנס לבית ולישון בו. הוסיף נביא הביטניקים הזקן: "ביקשנו מהשוטרים להרשות לנו לקחת משם את הפצינו. הם לא הסכימו. מי יודע אם נשאר שם עכשיו משהו." ככל שהתמשכה הישיבה החלו נערי החבורה להשתעמם. הללויה החליט, כי הסניגור נכשל בתפקידו ונטל את רשות הדיבור לידי. צעיר כושי החל לפתע פו-רט על הגיטרה שהביא עמו. שתי האנגי-ליות קלעו צמות לראשו של צעיר בלונדי-די. הוא מצידו צחק בקול והחל שופע בדיחות. כל זאת לעיניה הנדהמות של השופטת עדנה שצקי. למרות הבלגן הר-מסוכן לשחרר. נורא שהשליטה החבורה באולם בית-המש-פט, לא הענישה אותם השופטת על בזיון (המשך בעמוד 32)

בורכת של עמוס בנגלר, המלחין הדינוגופי הידוע. הוא הישראלי שבחבורה, והיחיד ששמד כנראה על חומרת מצבם. אחרי מגעים תכופים בין ספסלי הנאש-מים לקהל, נמצא גואל בדמותו של עורך-דין יעקב שנקר ממשרד צבי לידסקי.

גיטרה באולם המשפט. תענוג היה לראותם מופיעים בין כותלי החוק. שלא כפושע הישראלי המצוי, אין הם מצהירים ללא הרף על חפותם המלאה. כשקוראים בשמותיהם הם קמים בציותנות ומחייכים. עורך-דין לחבורה נמצא בתושייתו המר

דחף

בדרך לא דרך

בדרכים הסלולות כל מכונית יכולה לנסוע.
כל החולף בכבישי הארץ רואה אותנו יום ויום ושעה שעה.
אבל לא רק בכבישים!
"אגד" מקיים את שירותיו לכל נקודה במפת ישראל מרגע שקמה, ואם עדיין לא נסלל אליה כביש — אנו באים בדרכי-העפר.
בדרך-לא-דרך הגענו לאום-בוגמה ולסנטה קטרינה. היאחזויות חדשות אירחו את האוטובוסים שלנו מיום הקמתן.
אנו מגישים שירות בכל תנאי הדרך. אנו הקשר הבטוח לכל מקום.

זהו אגד

הפאניקה שהתעוררה בבית הטלוויזיה בירושלים ביום רביעי האחרון, כאשר מאות מטרים אינו ניתן לזיכרון דונונית במסדרונות ובחדרי המדרגות, היתה נחלת מעטים בלבד. באותו רגע הועלה חשש נורא. שאלו הם סרטים המיועדים לשידור ושהנוק אינו ניתן לתיקון. מאוחר יותר הסתבר, כי היתה זו בהלת שוא.

יעקב איזנמן, מפקח עורכי הפילם, ש"הועק לבנין מצא כי היו אלה שאריות של פילם, שהוצאות מפחיתאשפה ופוזרו במסדרונות כמעשה קונדס. תגובת המנהל היתה: סרוב לפנות את הוזהמה.

זה היה יכול להיות סיפור משעשע אלמלא היה בו כדי להצביע על תופעה סימפטומטית טראגית ביותר לגבי המתיחות בימים אלה בבית הטלוויזיה בירושלים. הבנין אחוז היסטריה. די בגז קטן כדי שמיד תפרוץ שם תבערה: שבתה, הספקת עבודה, אסיפת זעם, סאנקציות, הכל אפשרי. האנשים ממורמרים. מיואשים, ומתוסכלים בצורה מדהימה, שאין לה אח ורע בשום מקום עבודה אחר בישראל. האפשרות שמישהו יחבל במיזם ביחידה לשידור איננה כלל דמיונית.

הנגע שהתפתח במחלקת החדשות, אחרי שהנהלה הביאה להתפטרותו של דן שילון, פושתת עכשיו באברי הטלוויזיה האחרים כמו סרטן ממאיר. התיסכול הוא תהומי. ההתעוררות מאחוריות היא טוטאלי. כל שידור היוצא לאור הוא בבחינת גס הנוכה.

דוגמא קטנה וחסרת חשיבות: עורך סרטים מוכשר ביותר, יאיר אחיאיילן, מרשה לעצמו להעדר מעבודה, לצאת ור לבוא כאוות נפשו. על רקע זה פרץ לפני זמן קצר סיכסוך רציני בינו לבין עורכי הטלוויזיה לא הכל עובר — דבר שהביא להוצאתו מהפקה זו. הפרשה לא נעלמה מעיני ההנהלה. די היה בזה כדי להדיר שינה מכל מנהל בר-דעת. התופעה נמשכה חודשים. ומה עושה ההנהלה? כלום. הנהלת הטלוויזיה בקושי מכבה שריפות. כי ההנהלה אינה מעוניינת במהומות, שתערערה את כסא המנכ"ל שמואל אלמוג. אבל ילד שסרח מגלה את אשמתו בכל תנועותיו. כל צופה רואה את התורצאות על המסך.

עובדים

ערוכים

בחדר האופור

הצופים רואים בדרך כלל על המסך אנישים יפים, מאופקים היטב, מסורקים, מגורים, שופעים בטחון. אבל בחדר האופור הם נראים שונים תכלית שינוי. סיפורה השבוע עדה לזיכרון, המאפרת דקת ה-

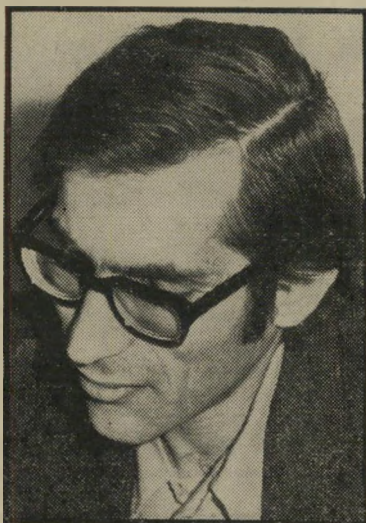
מתחת לאשונה

העורכים הבכירים

הוכרזו כ"מחמחים"

מכתב מינוי נדיב ביותר הוצא השבוע על ידי הממונה על הטלוויזיה, ישעיהו תדמור, בו נאמר, כי יש לאפשר לכתבים הבכירים של הטלוויזיה: אלי ניסן, חיים גיל ומיכה לימור להתמחות בעריכה על ידי שיבוצם כעורכי יום אחראיים תורניים איבוצם לשבוע עד 10 ימים. הבדיחה שבדבר: אלי ניסן מכה למעשה כעורך יום אחראי עוד מימיה הראשונים של הטלוויזיה, חיים גיל עושה זאת מרגע שזן שילון נכנס לתפקידו כמנהל החדשות ומיכה לימור מאז חזרתו מחו"ל. שלושת "המחמחים", שנפגעו עד עמקי נשמתם, הטיחו בפני מנהל הטלוויזיה כי הם מוחלים על הכבוד ומוותרים על התענוג שבעריכת מבט בימים אלה. רק

למי הם לועגים?

מפיק מוטי קירשנבום
לעג לרש

האסון הגדול ביותר שיכול לקרות ל"מפיקי התוכנית הסאטירית של הטלוויזיה — אתמול, שלשום — לא הכל עובר — הוא שיבטלו את התוכנית לא מפני שהיא חריפה, עוקצנית מדי או פוגעת בציבורי הנפש של המישטר; אלא מפני שהיא משעממת וגרועה — וזה לא יהיה תירוץ.

המשימה שנטל עליו מוטי קירשנבום, להגיש מדי ערב שבת, מנה של סאטירה וביקורת חברתית לרבות בית ישראל — היתה משימה כמעט בלתי אפשרית. בי מדינה שאין לה שום במה סאטירית קבועה, ששום בסאטירי אינו מחזיק בה מעמד, קשה להגיש סאטירה שבועית על רמה. מיעוט המחברים, הוא אחת הסיבות העיקריות לכך.

למרות זאת נראה היה, עד לתוכנית האחרונה, מספר 6, שהתוכנית הולכת ומתגבשת, הולכת ומתבססת כתוכנית של קבע, על אף העליית והירידות ברמתה מתוכנית לתוכנית. עצם ההעזה והאפשרות להקדיש במכשיר התיקשורת המחמתי מספר 1 ביקורת גלויה ומפורשת על מוסדות השלטון, אישי הממשלה וראשי המשטר (כמו הקטע הבא מתוך פומון התוכנית

גיוורה של הטלוויזיה הישראלית: "האיי פור הראשון של משה דיין היה ממש אילוף הסורר. הוא לא רצה ולא רצה, אבל אחר כך הוא כלל לא התאכזב."

עדה, העובדת בתוכנית המופקות בדרך כלל באולפני ההסטה בהרצליה, אינה ששה לחלק ציונים לקליינטים שלה. אבל על חיים ברילב היא מוכרחה היתה

עדה לזיכרון מאפרת את דיין
הטטארים כמו טווסים

לומר, כי הוא גבר יפה-תואר וממושמש לחלוטין. יש מחמאות ויש מחמאות: "דן כנר הוא מוחק. הוא חמוד, צייתן, תמים, חייכן". גולדה מאיר זה משהו אחר: "גולדה אינה זקוקה כלל לאיפור. היא לא נערת-יונה. האופי החזק שלה קורן

של ידידי מנוסי ששודר השבוע: על גג בנין המשטרה / תוכנית כבר מאירה / רק נס עוד לא קרה. / כי "העולם הזה" בער / כנר ראשון כל כך יפה / וכבר הדליקו נר שני / את "הצופה". / למרות זאת בכל בוקר, מבטיח העתון: / למשי טרה יש צוות / המשטרה עוקבת / אבל אני חושבת / שהיא רק מסתובבת / כמו סביבון / מצדיקה את זכות הקיום של היתוכנית.

הצרה היא, שדווקא הקטעים שאינם מהווים סאטירה והמשולבים בתוכנית, הם שיהרסו אותה. כך, למשל, שולבו בתוכנית השבוע לא פחות משלושה קטעים שהם מישאליים מצולמים ברחוב.

איראפטר להשתחרר מן הרושם שבכל המישאליים האלה, וגם במישאליים הקודמים ששודרו בתוכנית קודמות, נבחרו הנישאלים והוקרנו מתוך כוונה ללעוג להם, לבורותם, לעגתם, לתוי פניהם וליראת הכבוד שלהם מפני הטלוויזיה.

כך יצא שהמוחזקים העיקריים של היתוכנית הם דווקא הצופים הפוטנציאליים שלה — המוני העם שיוצרי התוכנית מרגישים את עצמם משכמם ומעלה מעל להם.

אלה הם קטעים העשויים ברועלב, ש"אין להם מקום בתוכנית סאטירית או בכל תוכנית אחרת של הטלוויזיה.

עדה איננה פסיכולוגית מקצועית. היא בסך הכל נערה תל-אביבית, שירדה לי-אוסטרליה בגיל 14, ולמדה שם בבית-ספר תיכון. "ירדנו לגרופ כסף, אבל שכתנו את המגפרה לבית". יודתה, שהיא שחנה פרט בעלת שם בטלוויזיה האוסטרלית, המריצה אותה ללמוד איפור בקורס ערב וסידרה אותה בעבודה בתחנה האוסטרלית. לית, שם אפרה פרצופים במשך ארבע שנים רצופות.

כשחזרה המשפחה לישראל, השתלבה המאפרת הצעירה בתחנה הישראלית. היא סובלים מכך הם קודם כל הבעל, שהוא מנהל מפעל בטון מוכן והילדים הקטנים — בן ובת, שעד היום לא הצליחה עדה להשיג עבורם מטפלת צמודה שתאמץ את עצמה לשעות העבודה של הטלוויזיה. הקורבן הזה ראוי רק למען הנאה אחת בלבד. ההנאה שהמאפר, ויהיה מי שיהיה, תמיד עומד מופתע לראות את עצמו, על המסך אחר, שונה לגמרי מכפי שהוא תיאר לעצמו.

תדריך

● **סרט השבוע** (יום ד' 22/12, 20.40) — בלי דאגות — קומדיה מוסיקלית רומנטית מתקתקת ועתיקה על פסיכיאטר המנסה לעזור לחברו העורף-דין ולארוס-תו. משתתפים: ג'ינג'ר רוג'רס ופרד אסיייר.

● **פרידה מצידון** (יום ה' 23/12, 20.20) — מחזה אווירה על פי תסכית רדיו מאת יהושע קצנז. על לילה אחד ב"בית-המלון צידון, העומד להיסגר במושב-בת גבול נידחת ושכוחת אל. עם קצת דמיון וזהי מטולה, את המלון מנהלת משפחת איכרים תלושה. שאדמותיה נשארו מעבר לגבול. משתתפים: סטלה אבני, גינט דינר, דבורה קסטלנץ, מוסקו אלק, אברהם ברויסקי, יוסף דנין, זלמן לביוש ויוסף יבלונקה. במאים — דוד לוי ושלמה גנון. מפקה — געמי קפי-לנסקי.

● **ברוכים הבאים** (יום א' 26/12, 21.10) — תוכנית קייצית, שהוקלטה ביציצומו של חורף, על חוף ים-המלח, ליד נחל-קליה. בהשתתפות צוות-היוני נחל-צוות-היוני פיקוד הדרכה, הומר יהודה כהן והמרויאניים: יהודה אלמוג — בעבר יו"ר המועצה האזורית תמר; רביסרן גנץ — בעבר הרס"ר המפורסם ביותר של הנחל-יצירלי, מרחצאות הגופרית של עין-גדי. במרכז הערב של אורי זוהר יעמדו: הצגות אפנה של בגדיים, וקומיז' בי-הדרכתו של סולימן הגדול. מפיק-במאי: אילון גייטיין.

● **בזמננו** (יום ג' 28/12, 20.20) — על תדמית הדת במדינה. משתתפים: שרי-הפנים ד"ר יוסף בורג, פרופסור מאיר-רוסטון מהחוג לאנגלית של אוניברסיטת בר-אילן, שנראה בשבוע שעבר מעל מסך הטלוויזיה לחם בעד התנדבות בנות-דתיות לשיירות לאומי; ו"ח"י המערך מני-חם כהן. מנחה — פרופסור אמנון רוי-בינשטיין. מפיק — חנינא אמוץ.

קיבלה הנסיכה בחדר החלבשה את צינור דוד. סליחה — את כינור דוד."

בחזית ספר

נוגעת ללב היתה קריאה טלפונית מאת אלמונית אל ביתה של דפנה קפלני-סקי, עוזרת ההפקה של תוכנית השעה השלישית. אותה אשה סיפרה, כי בחלי-קיק השניה בה הוצגה בתוכנית האחרונה חיילים יהודים במלחמת האזרחים ב"ספר, זיחתה את אחיה, ארצשראלי, שהתנדב למלחמה לפני 35 שנה, ומאז נעלם ולא נודעו עקבותיו. דפנה, לידת ירושלים, נחל-לאת בעבר בקיבוץ גונן ובוגרת האוניברסיטה בסוציולוגיה ומדעי המדינה, לא התעצלה לחפש את התמונה המקורית בספר באדיש מאת ט. עלסקי שיצא בפרס בשנת 1939 בשם בחזית ספר (על המתנדבים היהודים), שהושאל לתוכנית השעה השלישית מהחברה ה"היסטורית של האוניברסיטה. דפנה מצאה את שמו של הבחור ואת עובדת נפילתו בקרב, והביאה את הספר לאשה.

אז הסתבר לתדמור, כי בלעדיהם אין מי שיערוך את מהדורת מבט מאחר ש"יאיר אלזני בחופשה ושמעון טסלר יוצא לשרות מלואים ממושך. התוצאה המיידית היתה, שתדמור הוזרז להתנצל בפני שלושת העורכים ולחזור בו.

טעות לעולם עוזקת

כאשר החל יוסף (טומי) לפיד עורך ה"ירחון את לארזן את בחירות נסיכת-יש-ראל, הוא מנה, בין השאר, גם אל מחלקת החדשות של הטלוויזיה הישראלית בת-ביעה נימרצה, שתסקר את האירוע הנע-רח מוטעם ירחון, לפחות כפי שסוקרה בחירת מלכות המים, שנערכה מטעם העולם הזה. בתשובה הפנו אותו גורמים מסוימים, ספק בצחוק ספק בציניות, אל מערכת תוכנית ליל שבת — אתמול, שלשום — לא הכל עובר, העוסקת בתגובות על אירועי השבוע. זו הקדי-שה ביום שישי האחרון קטע היתולי שלב-לטקס הבחירות המרומם. הקטע מדבר הקישור הדימוניים של דן-א-מוך, שלא הובא לשידור היה: "בסוף הטקס

שחקנים מישטרת ניו-יורק שונאת סרטים

אחד הסרטים המצליחים ביותר כיום בארצות-הברית הוא סרט בלשי קשות בשם השליח מצרפת, המספר על הברחות הסמים הגדולות לניו-יורק, שנעשו בהשיתוף תפוחם הפעילה של כמה אזרחים צרפתיים — סיפור שהיה לו, דרך אגב, גיבוי עובדתי בפרשת סמים גדולה שהתפוצצה בניו-יורק לפני מספר חודשים.

השחקן הראשי בסרט הוא ג'ון הקמן (אחיו של וארן ביט, בבוני וקלייד) ולצידו מופיע ברנש אלמוני בשם ארי איגן, שלא הופיע קודם לכן בשום סרט. איגן, כפי שהתברר עד מהרה, הוא בלש ותיק ומנוסה מאד במישטרת ניו-יורק, אשר התמחה במיוחד בענייני סמים. בשליח מצרפת הוא מגלם למעשה את עצמו — דמות של בלש שבמקום איגן, נושא את הכינוי "פופי דויל".

אלא שמישטרת ניו-יורק אינה מעודדת, כנראה, את עובדיה לקאריירה קולנועית, ואיגן קיבל הודעת פיטורין, 12 שעות לפני המועד החוקי בו יכול היה לצאת לגמלאות. הטענה הישמיית הייתה כי איגן ממלא "דוחות" משוביעי רצון על פעולתו, חשבתו של איגן: "אני עסוק מדי בלכידת פושעים, מכדי שאבזבז את הזמן בניירת". בין כה וכה, הגיש הבלש עירעור על הודעת הפיטורין, אבל כדי להבטיח את עצמו מכל עבר, הוא כבר חתם על חוזה, כשחקן ותסריטאי (ויש לו ודאי הרבה מאד תסריטים אמיתיים מעברו) עם חברת פאראמונט, ועכשיו נותר רק לראות אם איגן יעדיף להיות שוטר במציאות, או על בד הקולנוע.

תוריד

תל-אביב

★ **חצי חצי** (סטודיו, ישראל): מצ' חיקון ישראלי, המצטיין בכך שאין בו מה שיש במוצרים קולנועיים אחרים מתור צרת כחול-לבן: אין בו חוסר-טעם, אין בו תסריט העולה על העצבים, אין בו מישחק מרגיז. אבל אין בו גם שום דבר באוני.

*** **קוראים לי מריניטי** (אסתר, איטליה): מצחיקון על חשבון כל המער' בונים מכל התוצרות, עם המון רכיבות, שלישות, מכות חותכות ומהלומות מפרקות, ובלי אף טיפה אחת של דם.

*** **הדחישה כרב** (פאר, צרפת): לואי (הנאבטיס) מאל הדחים בסרט זה את צורת בכך שהעז להצהיר, דרך סיפור מלא הומור ורגישות, שמוטב לאהוב את אמא מאשר לסבול מתסביך-אדיפוס כל החיים.

★ **האוהל האדום** (אלנבי, איטליה-רוסיה): קופרודוקציה הסובלת מתסביכי קופרודוקציות, בדרך-כלל: שיטחיות ופשטנות. חבל, כי החומר על הגנרל אומר ברטו גובילה, והמישלחת האומללה שלו לקוסב הצפוני בתחילת המאה, הוא מעניין ומלא אתגרים. מה שיותר בסרט: צילומי קרחון יפים והופעות משכנעות של פיטר פינק, בתפקיד גובילה, ושון קונרי, כחוקר הקוסב רואל אמוגוסון.

ירושלים

★ **בילי ג'ק** (אורינו, ארצות-הברית): מעלתו הגדולה של הסרט היא התמימות שבה מועלית בעייתו: נעיר-הפרחים נגד המימסד. את הסרט עשו צעירים ומורים במוסד-נוער, שבחרו להם שחקן בעל אישיות נדירה (תום לאפלין) לעיבוד אביזר אינדיאני שהוא אציל-נפש וגם מומחה לקאראטה.

*** **חייל בכחול** (ירושלים, ארצות-הברית): מתחיל כמערכון, נמשך כי אהבון ומסתיים כאסון. הנושא: רצח-מש' דרך הבעיה האינדיאנית. שחקנית נפלאה — קנדיס ברנן.

חיפה

★ **תנו לי מוחסה** (רון, ארצות-הברית): תעודון על הופעת להקת האבנים החמנגולות באלטאמנט. הופעה זו הסי תיימה ברצח, אלימורה, ועוררה את השאלה: האם להקות-הקצב נושאות בנטל האלימות של הנוער, או להיפך.

הצבר על הגג

כנר על הגג (חן, תל-אביב, ארצות-הברית) — מחזמר אמריקאי רב-משתתפים על העיירה היהודית ברוסיה, בתחילת המאה. טוביה החלבן רואה כיצד בנותיו נישאות בניגוד לרצונו — האחת לחייט עני, השניה למהפכן צעיר והשלישית לגוי בעל דעות מתקדמות.

את כל זה מקשטים בקצת חוכמות יהודיות, בכמה מחולות מוצנעים (כדי שאיש לא יחשוב שהעיירה היתה עליוה מדי) ובפיומונים המושרים, רובם, "אוף קאמרה" (כלומר: שומעים את השיר, אבל שפתי הדמות השרה אותו אינן נעות — כאילו מתנגן השיר בדמיונו), כדי להדגיש, כמובן, את הריאליזם.

מאמץ נוסף להשגת הריאליזם הוא החלטתו של הצלם אוסוואלד מוריס לטשטש את כל גווני הצילום החזקים, ולהשרות על כל הסרט אווירה חומה, כיאה לאנשים החיים מפרי האדמה. ולשיא הריאליזם מגיעים, בסרט זה, בבחירת בנותיו הגדולות של טוביה החלבן, שלוש איילות אבל לא כליכ חניניות, ואשתו, קנטרנית כפעילת ויצ'ו חשוכת-יילים.

המוסיקה — המזכירה לעתים את ריצ'ארד רוג'רס — מוכרת היטב, והעיבודים של ג'וני ויליאמס, המאפשרים כמה קטעי-סולו מרשימים לכנר אייק שטרן, מבריקים.

תרגיל גברי

דליל

שדרות רום (ארמון-דוד, תל-אביב, צרפת) — במיקרה הטוב ביותר, אפשר להתייחס לזה כאל

ירשומים לסרט שלא נעשה עדיין. הבמאי רובר אנריקו, הידוע בצרפת כמי שמנסה להמשיך את פולחן הגבריות הקשוחה והמלגבת גם יחד של מערבונים אמריקא (בעיקר פורד והואקס), המיר את המערב הפרוע בתקופת הברחות המשקאות החריפים לארצות-הברית.

הגבר האימתני הוא לינו ונטורה, מברח אמין-נפש, שאינו מתייחס לעולם, ומוכן אפילו להרוויח את הכסף הדרוש לרכישת ספינה במישחקים פרוצים, כמו הסתגרות בתוך צריף עם עשרה אקדוחנים שיכורים, המנסים להרוג אותו בחושך. אם הם מצליחים, שכרו יהיה שש אמות מתחת לאדמה. אם הם נכשלים, הוא מקבל חמשת אלפים דולר.

מישחקים אחרים בסרט הם תחרויות בלגית כוסיות רום, המסודרות בשורה ארוכה על הבר, החלפת מחלומות אדירות, שבעצם אינן פוגעות באיש לרעה, או דו-קרב מגוחך עם אציל בריטי, המכסה עינו ברטייה, בכל פעם שהוא נזכר באדמירל לסון.

אלא שנוכחותה של בריגיט בארדו כפילפל נשי, המניע

אנשים כותים עם הסביבה

פולחן האלימות (פריס, תל-אביב, אנגליה) — מאחר והאקור לוגיה (מדע הסביבה) היא עתה

באופנה, ומאחר וטענותיה, שהעולם הולך ומאבד את עצמו לדעת בשיטתיות, הן מבוססות בהחלט, רק מדרך הטבע היה שגם הקולנוע ישתמש בהן.

הראשון המתנפל על הנושא בצורה חזיתית וגלוויה הוא כוכב-קולנוע שהפך במאי, קורנל (הגדולה בהצגות תבל" ויילד, בסרט המתאר מה יקרה בעולם כאשר מקור רות-המוזון יידלדלו, האוויר יזדהם לחלוטין, חומרי הניקוי הנגרים לביוב ירעילו את כל מקורות-המים, והמגיפות יפשטו על פני האדמה).

ויילד, היוצא מן ההנחה שכל האנשים הם ממילא חיות, מתאר טירוף המוני המשתלט על בריטניה, בריחות המוניות מן העיר אל שדות פתוחים, בתיקווה למצוא שם כמה נויי-מדבר שלא זדהמו עדיין. אנדרלמוסיה שלמה יוצרת התנששויות אלימות מלוות בקרבות-אין בין אזרחים לשומרי-סדר מן המישטרה והצבא, שאין להם מושג על איזה סדר צריך עוד לשמור, ובין אזרחים שמצאו מיקלט לאזרחים שלא מצאו מיקלט, ובכלל בין אזרח אחד למיש-נהו, כאשר הכל חושבים שבימי פורענות אין עוד חוק ומוסר.

טופול: האיילות אינן חניניות

בהחלט. טופול מגלם את טוביה המזדקן בחן צברי ורענו, ואפילו העובדה שמגרשים אותו מאדמתו ומבהמותיו אינה פוגמת בחיובו משובב-הנפש, כאילו אמר: "גירוש מרוסיה לארצות-הברית, גם זה עונש!".

לסיכום — הצלחה קופתית מוצלחת. נ.ב. עם שלום עליכם, שמואל רודנסקי, מוריס שווארץ ואחרים, הסליחה על שלא הוזכרו בגוף הביקורת.

5000 דולאר או בור באדמה

את גלגלי העלילה מזמן לזמן, פלוס הנוף הטבעי של האיים הקאריביים ברקע, אינם מספיקים כדי לקשר את כל הבדיחות הללו יחד, וההרגשה בסוף הסרט היא: "מתי יקח רובר אנריקו את כל החומר שצילם, ויערוך אותו בצורה הגיונית?".

קרבות מלאכי הגיהנום: וגם אונס

מסביב לרעיון זה, עורם ויילד פרשות אלימות אחת על השניה, לעתים ללא כל הצדקה. עם זאת, זה צריך להיות סרט חובה לכמה ממנהיגי המדינה — ולא רק מדינת ישראל — החושבים שאקולוגיה זה רק טירוף מדעי, וממתינים עד לרגע שהאוויר יחנוק אותם, כדי שאו, אולי, תגיע השעה לעשות משהו בנידון.

במדינה

(המשך מעמוד 29)

בית-הדין. היא אף הסכימה לשחררם ב- ערבות של 15 ל"י לראש.
שעות אחדות אחרי החלטת השופטת, היה הסניגור מוכן להגיש ערעור על ה- שיחרור בערבות: „הסתובבתי עם הטי- פוסים האלה בכל הבנקים בתל-אביב כדי להשיג את הסכום הדרוש. הראש מתפוצץ לי. הם כל כך עליונים שממש מסוכן לשחרר אותם.”

הסבר פניך לתייר

אין שום תיאום בין משרד-המשטרה למשרד-התיירות. משרד התיירות לא הע- ביר כנראה למשרד המשטרה את ההור- ראות האחרונות בדבר היחס לתיירים. כך, על כל פנים, אפשר היה להבין מדבריו של ברנרד מקינאפי, תייר ארוך-שיער, שהתלונן על יחסה העויין של משטרת ישר- ראל לתנועת התיירות במדינה.
ברנרד עשה זאת בבית-המשפט. המש- טרה היתה צריכה להביא אותו לשם אחרי שלילה אחד, עצר אותו משמר שוטרים, יחד עם שניים מחבריו, בחצר של בית ברחוב חברון בתל-אביב, כשהם מחזיקים בידם כפית קטנה אותה שפתו על אש. השוטרים, שזכרו כי זאת אחת השיטות בללוע סם משכר ששמו אופיום, עצרו את השלושה. האשימו אותם בהחזקת כלים לשימוש ועישון אופיום.
שופט השלום הראשי, יעקב סגל, קרא בפני השלושה את כתב-האישום, שאל אר-

מלחין מוטי אמיר
שמש ישי — כסף אין

תם אם הם מודים באשמה. לרגע זה המתין ברנרד מקינאפי בקוצר-רוח. הוא קם על רגליו וסיפר לשופט, כשהוא כועס ורותח על השוטרים: „ישבתי בחצר של בית עם שני חברי ואכלנו סנדביצ'ים. פתאום הת- פרצו שוטרים לחצר והתחילו להוציא לנו את האוכל מהפה. כבודו, אנחנו יודעים שהמצב בארץ קשה וחמור. אבל שוטרים יעשו דבר כזה — שיוציאו לנו את האוכל מהפה? לא תיארנו לעצמנו, כשבאנו ל- כאן, שהמצב כל כך קשה בארץ!”

מוסיקה

גלגל תיבה קטנה

את המלחין דוד קריבושי אין צורך להציג. המלחין המזוקן, שתוך זמן קצר השתלט על צמרת מצעדי הפזמונים בי- ארץ, רכש לעצמו שם עולמי כאשר בשנה שעברה זכה שירו, בביצוע חדוה ודור, לפרס ראשון בפסטיבל הפזמונים בילפ. גם השנה יצא קריבושי לפסטיבל בילפ, כשבאמתחתו מספר שירים, שנועדו ל- התחרות על הפרסים הראשונים.

מי שפחות ידוע מקריבושי הוא המלחין הצעיר מוטי אמיר (23), שיצא לפני מספר שבועות לארצות-הברית להשתלם ולנסות שם את מזלו כמלחין. אלא שמוטי אינו מסתפק בכך שהגיע עד ארצות-הברית, טוען כי הגיע לו לנסוע עד ליפן. הסיבה: הוא השתתף בחיבור חלק מהלחנים שכתב דוד קריבושי ושואשרו על ידי הנהלת הפסטיבל בילפ כמשתתפים בתחרות.

„יש לי חלק בדחן”. טען מוטי אמיר: „בכל הפירסומים שהיו עד כה בעתונות

אמקור

כל הקונה מוצר זה
עד 31.12.71
משתתף במבצע הפרסים
מסע תענוגות סביב העולם

מכונת הכביסה

הקומפקטית

גם במחיר!

להשיג במחיר החל מ-1392 ל"י

מכונת הכביסה הקומפקטית של „אמקור” -

תופסת רק שתי מרצפות (40 ס"מ),

מבחר מחירים ללא מתחרים -

לבחירתך 3 דגמים.

יתרון חשוב נוסף - שרות אמקור

המפיצים: אמקור וסוחרים מורשים

מכונת כביסה
אמקור נמכרת גם
בשיטת החליפין
(TRADE IN)

לי תמכור את
אמקור

פרסום מ. פ. ספיר וית. ארזות מיוחד

אם אתה נימנה עם אלו שהגישו בקשה
לרשיון נהיגה באוטובוס או מונית

עצור! וקרא מודעה זו לטובתך

בחודש אוקטובר 1971, נוצר מצב כלתי נסבל בתהליך ובסדרי
הוצאת רשיון לרכב ציבורי. בית-ספר „אביב”, בהנהלת מישיקה,
החליט לפנות לבג"ץ בנידון.

מאחר וקיים ציבור לא קטן של מעוניינים, אשר למרות שהגישו את בקי- שותיהם מזה ששה חודשים, הספיקו כבר להתנסות בכמה מחידושי ההליכים החדשים, כגון בדיקה רפואית במכון לבטיחות בדרכים, ועזיין לא נענו או שנוענו והציגו להם דרישות חדשות. חשוב וחיוני להצלחת הבג"ץ, שכל המקרים האלה יבואו לידיעתו. נא להתקשר איתי בכתב, לציין שם כתובת תאריך הגשת הבקשה ופרטים על גילגוליה. מעוניינים שהגישו את בקשורי תיהם לאחר 15.10.71, יכולים לקבל עזרה בייעוץ והדרכה בקשר לבקשותיהם על-ידי פניה ישירה למישיקה באוטובוס הכחול מספר 366-37 בין 8.30-12.30 במשרד הרישוי, חולון, בית-ספר „אביב”, רח' פרנקפורט 8.

לצלצל 10.30 - 8 בערב.

תל-אביב — טל' 233525

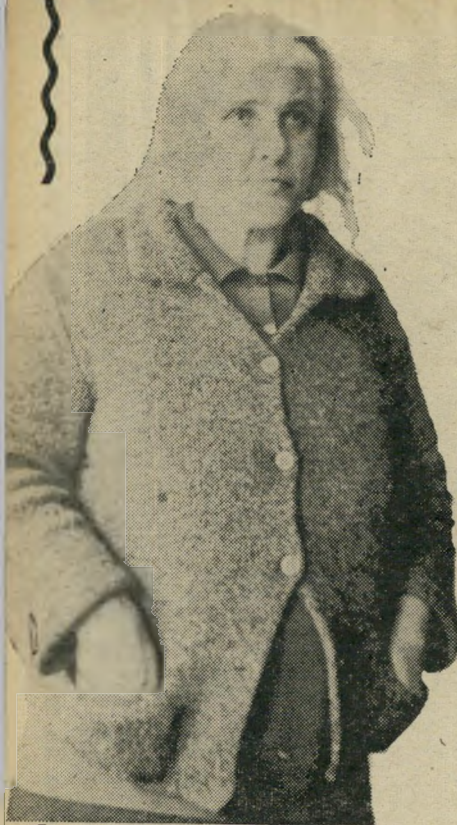
ITT

SCHAUB-LORENZ

סוכן בלעדי בישראל
כנורי בע"מ פרץ 4-ת-א

ישישה בת 70 זו - נאשמת בניהול ובהחזקת בית-בושת

אך, אם עליזה מזה היא המאדאם הקשישה ביותר בארץ, יכולה מזל תור-ג'מן, להתגאות בעובדה, שהיא הפרוצה הקדושה ביותר בארץ. היא עובדת רק בשבתות וחגים. ואם זאת לא מצוה, לגבי אשה בגילה, או רק השד יודע איך אפשר לקרוא לזה, סיפרה מזל תור-ג'מן, גרושה ילידת מרוקו, בעדותה בבית-המשפט:

„עבדתי הרבה שנים בזנות ביפו. כמה פעמים הפסקתי, אבל שוב חזרתי לאותה עבודה. לפני שנתיים בערך, ניגשה אלי עליזה מזה ואמרה לי אם אני רוצה לעבוד בזנות בביתה בתנאים של חצי-חצי, הס-מתי, אבל בתנאי שאעבוד רק בשבתות. גם היא רצתה שאעבוד אצלה בזנות רק בימי שבת, כי באמצע השבוע היתה לה בחורה אחרת, ששמה רבקה ברדה.

„הלכתי כמה שבתות אצלה בבית והייתי מקבלת קליינטים. לא זוכרת כמה קליינטים הייתי עושה ביום אחד. כל הקליינטים היו משלמים לי את הכסף ובגמר היום הייתי

מי ישהו שרצה פעם להתבדח ולהתעשר מהר, הוציא ספר שנשא את הכותרת: „חיי המין אחרי גיל 70“. אלה שהיו מספיק מבוגרים ומספיק סקר-נים לרכוש את הספר כדי לקרוא את הגי-לויים המרתקים, הופתעו כשמצאו בו רק דפים לבנים.

אבל אילו היתה סבתא עליזה מזה כות-בת את הספר, אין ספק שהדפים בו לא היו לבנים. לא רק זאת, יתכן שהיה צורך להוציא אותו לאור בכמה כרכים, מודפסים בשורות צפופות מאוד.

כי סבתא עליזה, בעלת השיער הכסוף והעניים העיפות שנולדה בעיראק בתחילת המאה ואת הרפתקות האהבים הראשונות שלה ידעה עוד בתקופת מלחמת העולם הראשונה, היא אחת הותיקות בין מוכרות האהבה בישראל.

לפי עדותה שלה, במשטרה ובבית-המש-פט, היא הפסיקה לעבוד במקצוע הזה לפני שמונה שנים. למה? לא מפני שחש וחלי-

העלימו קריבושי ומר דב פלג מנהל חב-רת המו"לות מיוסקור, שעמו אני חתום על חווה מו"לות כמלחין, את חלקי בחיבור הלחנים שהתקבלו השנה לפסטיבל ביפו. אינני רודף פירסומה, אבל עובדות יש לציין. למשל, קריבושי רשם את אחד הלחנים, זה של השיר לבדי, שאותו שרה גלי עטרי, על שמו בלבד.

„למרות שביקשתי והודעתי לקריבושי ולפלג כי גם לי יש חלק בשיר, הם לא עשו מאומה, כנראה מתוך ידיעה שאי אפשר להוכיח מבחינה משפטית את חלקי בלחן. הם קיבלו 1400 דולר שנשלחו על-ידי מארגני הפסטיבל כדי שיוכלו להש-תתף בו. הם נסעו וטבלו לחן לי את חלקי למרות ההתראות ששלחתי אליהם“.

רוצה פירסומה. קריבושי ופלג טרם חזרו לארץ. אבל ניתן היה לשמוע תגובות בשם. אמר יוסי קריבושי, אחיו של דוד, שהוא נלחן בוכות עצמו: „אין שחר להאשמות של מוטי. מוטי אמיר רוצה פשוט פירסומה ולכן הוא עושה שערוריות סביב דברים שלא היו ולא נבראו. מוטי כתב בסך הכל תיבה אחת (ארבעה תוים) לשיר אם יש לך עוד שמש. בשיר השני, לבדי, הוא אפילו לא היה נוכח כשאחי דוד כתב אותו.“

ממשרדו של דב פלג נמסר כי מוטי אמיר חתום על חווה רק בקשר לחלקו בשיר אם יש לך עוד שמש. בגלל חלקו הזעום בשיר, אין לו כל זכות לנסוע ליפו. „מה הוא רוצה?“ שאל יוסי קריבושי. „שבגלל תיבה אחת שכתב יכריזו בכל מקום על החלק שלו בשיר?“

עסקים

הקרב על

גרירת הרכב

דני זכריה ירד מרכב הגרר שלו בתחנת הדלק של שער הגיא. והתכוון לקשור לגררו רכב שהתקלקל. שוטר בדרגת סמל-שני ניגש אליו ודרש ממנו רישיונות. אחרי שהשוטר בדק בעיון את הרישיונות, עבר לבדוק את הגרר. לבסוף הרשה לדני להמשיך בדרכו. לפני שהסתלק ביקש דני לברר מה גרם לשוטר לבדוק בצורה כה רצינית את ניירותיו ואת הגרר. כאן זכה דני בתשובה מפתיעה ביותר. סיפר לו השוטר בתמימות מרובה: „קבלתי הוראות לבדוק היטב כל מכונית גרר שאיננה נר-שאת את השלט, עובד בשביל שמגר.“

לדני נשמעה התשובה מוזרה אך הוא המשיך בדרכו. מאוחר יותר, כשהזדמן ל-כביש רמלה תל-אביב, זכה דני להעצר בפעם השנייה על ידי שוטר. הפעם היה השוטר שמעון עיון, סמל-שני בדרגתו. שוב שאל דני בתמימות: „לכבוד מה הביקורת?“ השוטר לא היסס והשיב: „קבלנו הוראה לעצור כל רכב גרר שאין עליו שלט: בשרות שמגר.“ ואחר כך הוסיף: „בכלל, כביש זה איננו שייך למגר.“

שני מאורעות אלה ציינו שיא חדש במערכה המתחוללת בין שתי החברות לשרותי גרר: מגור ושמגר. **ישראל להפך חוזה.** סיפור המעשה החל כאשר שני צעירים, משה גור (25) ועודד רונן (26), בוגרי החוג לכלכלה באוניברסיטת תל-אביב, קימו לפני חצי שנה חברה לגרירת רכב בשם מגור. החברה נועדה לתת שירותי גרר על פי מינוי מראש לבעלי הרכב תמורת סכום שנתי שנע בין 36-44 ל"ב, בהתאם לסוג הרכב.

לצורך מתן שירותי-הגרר, חתמה מגור עם התייסר בעלי גררים בכל רחבי הארץ חווי עבודה. מספר שבועות מאוחר יותר פנה אל בעלי הגררים שחתמו על הסכם עם מגור צבי פיק, מזכיר איגוד המוסכים. פיק דרש מבעלי הגררים, חברי האיגוד, שחתמו על חוזה עם מגור להפסיק את החוזה בהסכמתו שהוא אחראי על התוצאות המשפטיות של הפרת חוזה.

אחד מאלה שפיק פנה אליהם, היה יוסף אוחנה. על מה שאירע סיפר אוחנה בתצפיר עליו חתם בנוכחות עורכת הדין מיכל שקד מירושלים: „בסוף חודש יוני הת-קשר איתי טלפנית מר צבי פיק מזכיר איגוד-המוסכים. ויעץ לי שלא לעבוד עם מגור. הוא התקשר איתי פעם או פעמיים נוספות כי להבטיח שלא אעבוד איתם. הוא הציע לי להפסיק את החוזה עם מגור. כמו כן הודיע לי פיק שהפרת ההסכם ביני לבין מגור קשורה בהקמת חברת-גרירה על ידי איגוד המוסכים.“

עברה על החוק. אחרי מספר שבועות נודע על הקמת חברת גרירה חדשה, על אותו בסיס של תשלום שנתי ובאותו תשלום על-ידי איגוד המוסכים. שם החב-

זונה רק

מזל תור-ג'מן

לה היו חסרים קליינטים בגיל הזה. אלא מפני ש...הכניסו אותי לבית-הסוהר. באמת, איזה חוסר התחשבות כלפי זקנים? הצרה היא רק שהמשטרה לא כל כך האמינה בסבתא עליזה, למרות שנותרה, פרשה לגימלאות. מה שעורר את חשד המשטרה היתה העובדה, שמלבד החדר הבודד בו מתגוררת האלמנה הישישה, היא שכרה עוד דירה בת ארבעה חדרים, מ-עמידר. שניים מהחדרים אלה הושכרו ל-פועלים ערבים, השלישי - לרשות בניה.

את החדר הרביעי, נהגה סבתא עליזה, לדברי המשטרה שהאשימה אותה בהחזקת וניהול בית-בושת, להפעיל כשיטת הסרט הנע. היא היתה מחזיקה שם יצאניות, כש היא יושבת בפרודור ומכוונת את התנועה.

אסור לוותר על הפרינציפ! **ה שדירה ברור שמקום זה לא נועד לקטינים.** לפחות אין להאשים את עליזה שהשחיתה את מידות הנוער. כאשר ביקש מהם שלא לתת שירותים לחברת מגור, בהסכם מנוחתם בין חברת שמגר לבין חברת הגוררים ישנם שתי פסקאות המנוגדות לחוק. הסעיף הראשון קובע שחבר שמגר, שהיא חברת מניות יכול להיות אך ורק חבר באיגוד המוסכים והסעיף השני קובע שאסור לבעלי המניות בשמגר לתת שירותים לחברת מגור.

שמגר החלה לפעול למרות שבקשתה לקבלת היתר מועצת הקרטלים עדיין לא אושרה.

מגור לא ויתרה על זכויותיה. בעליה רה שנבחר על ידי איגוד המוסכים היה שמגר. עוד לפני הקמת החברה פנה מזכיר איגוד המוסכים צבי פיק לבעלי הגררים, ביקש מהם שלא לתת שירותים לחברת מגור. בהסכם מנוחתם בין חברת שמגר לבין חברת הגוררים ישנם שתי פסקאות המנוגדות לחוק. הסעיף הראשון קובע שחבר שמגר, שהיא חברת מניות יכול להיות אך ורק חבר באיגוד המוסכים והסעיף השני קובע שאסור לבעלי המניות בשמגר לתת שירותים לחברת מגור.

שמגר החלה לפעול למרות שבקשתה לקבלת היתר מועצת הקרטלים עדיין לא אושרה.

„אמרנו לאמא

להפסיק עם זה!“

מזל עדותה זו של מזל, מסרה עליזה מזה לשופט אלישע שינבונים עדות שונה לחלוטין.

סיפרה עליזה: „יש לי בית ואני שכרתי אותו בשביל פועלים ערבים, שיושנים אצלי. הבחורה שתפסו אותה אצלי בפנים בדירה היתה גרה אצלי. היא השכירה אצלי את החדר בשכר חודשי. אני לא יודעת בכלל מה היא היתה עושה בפנים. אני באה בבוקר, עושה נקיון והולכת ל-“

הגישו שתי תביעות נגד שמגר. האחת המבקשת לאסור על שמגר להשתמש בשם זה שהינו בעל דמיון למגור, התביעה השנייה על כך ששמגר עוברת על חוק ההגבלים העסקיים. צבי פיק, מזכיר איגוד המוסכים, האיגוד וחברת שמגר, טרם הגישו כתבי-התביעה למשפט, אך עודד רונן מנהל חבר מגור איננו מפסיק לשאול את עצמו: „מדוע אני צריך לבזבז את זמני ולהגיש תביעות לבית-המשפט על עבירות שמבוצעות על ידי אחרים כלפי תהביעה?“

צבי פיק, מזכיר איגוד המוסכים, השיב על כך: „אנחנו אומנם פועלים, אבל עוד

ילדה שלי. עובדה: השכנים רואים אותי. „הילד שלי היה מטפל בי. היום הוא בצבא ואין מי שיטפל בי.“ פעילותן המינית של שתי הנשים לא הפריעה כל כך לחוק. גם העובדה שה-פעילות העיקרית בבית היתה בשבתות וחגים לא הפריעה לאיש. אם כך, מדוע החליט החוק לשים את זרועו הארוכה דווקא על העסק הפרטי הקטן שהקימה הגברת עליזה בדירתה ברחוב יפת ביפו? מסתבר, שמאחורי חריצותה של המש-טרה עומד סיפור של טרגדיה משפחתית. האיש שהלשין על עליזה ועל פעילותה בפני נציגי החוק, לא היה אלא יוסף מזה, בנה בן ה-38 של המאדאם.

יוסף, שהוא עדיין רווק, היה מתגורר עם אמו בחדר אחד. נראה שהעובדה שהיא חזרה לפעילות מכירת האהבה אחרי הפס-קה של כמה שנים ציערה אותו. „אין לי מקום לגור“, אמר יוסף, „פחדתי כי המש-טרה תעצור אותי בגללה. אמרתי לה עוד בהתחלה שתפסיק עם כל העסק הזה. אני לא רוצה לסבול בגללה. היא אמרה לי ולי אחי: אני לא מפסיקה, אם אתם לא רוצים וזה לא מוצא חן בעיניכם, תצאו מהבית.“ גם בנה הצעיר יותר של עליזה, המשרת בצה"ל, התנגד כנראה לעיסוקיה של אמו. לא פעם הוא אומר לה כי תפסיק לעסוק בזנות, מאחר שהוא פוחד לבוא הביתה. לדבריו דיירי הבית הוא איים לא אחת כי יהרגו את עצמן אם תמשיך לה-בא וזנות וסיחובו בבית.

כאשר נשאלה עליזה מזה על איום זה של בנה, היא העמידה פנים מופתעות. „הוא לא אמר לי שאם לא אפסיק הוא יתאבד. הוא התכוון שאפסיק להביא בחור רה לבית. הוא לא רוצה לראות בחורות.“

לא גבינו כסף עבור הגרירות שביצענו. לכן לא עברנו על החוק.“

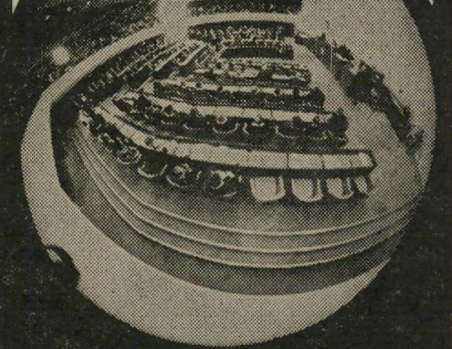
אוניברסיטאות

מוקד

על המוקד

החוג לפילוסופיה שבאוניברסיטת אוכס-פורד נחשב כאחד המרכזים הפילוסופיים החשובים בעולם, אם לא החשוב שבהם. משום כך ברור מדוע נוהרים אליו פילוסו-פי (המשך בעמוד 36)

הרעיונות ביניים

מאת אורי אבנרי

15 - 13 בדצמבר 1971

בין החומות

באשקלון

שער כלא אשקלון נסגר מאתחורינו. סוף-סוף חדרנו פנימה. אבל לא כפי שרצינו.

עיריית ירושלים

לוחמת ב"סוסיאלית"

סיעת רק"ח שנואה כל-כך על חברי הכנסת, שכל הצעה שלה מורדת מסדר-היום באופן אוטומטי. כך קרה גם השבוע, כאשר הצעה להצטרף לסדר-היום: מצב העזרה הסוציאלית בעיריית ירושלים.

השר מיכאל חזני השיב להצעה באריכות, ואחר כך דרש להוריד אותה מסדר היום. קמתי והצעתי להעביר את העניין לוועדה:

אורי אבנרי: אילו הייתי מאמין לרגע שהנימור קים שהשמיע כרגע שרי-הסעד למען הסרת ההצעה מסדר-היום הם הנימורים האמיתיים — לא הייתי עולה עכשיו לדוכן זה. אבל מקנן בלבי החשד, שהסיבה האמיתית לדרישה להוריד הצעה זו מסדר-היום של הי' כנסת נעוצה בזהות המציעים.

טובה מנהדראית: מניין הביטחון הזה? **אורי אבנרי:** זכור קטן לוחש באוזני, ש"אילו חברי-הכנסת טנה היה מציע הצעה זו, היא הייתה עוברת לוועדה ואילו חברי-הכנסת רפאל היה מציע אותה — היא הייתה נדונה אפילו במליאה. המינהג הזה, לדון בהצעות לפי זהות המציעים, עים, אינו מוצא חן בעיני כלל וכלל, מה גם שנוקדי ירושלים ודאי אינם אשמים בכך שרוב הכנסת אינו אוהב טיעון רק"ח.

... בירושלים קרה דבר מאד מוזר: העירייה מכריזה מלחמה על העובדים הסוציאליים שלה. זוהי תופעה חדשה לגמרי בארץ. בימים האחרונים, בקשר עם כל מיני פרשות, נפגשנו בשני סוגי טיפוסים:

מצד אחד: אנשים שאינם רואים ולא כלום, אינם שומעים ולא כלום, אינם מריחים ולא כלום ואינם מדב-

לחמתי על זכותי להיכנס לשם לבדי, לדבר עם אסירים ביחידות, לבדוק מה בלבם. גם אז אין ביטחון שהם יעזו לדבר גלויים. אך לפחות יש סיכוי לכך.

כדי למנוע זאת, הוזמנה ועדת-הפנים כולה. כל קצור נת שרות בתי-הסוהר הוזעקה כדי ללוות אותה. שום שיחה בין ארבע עיניים לא היתה אפשרית.

ממילא לא היתה אפשרות לבדוק באמת מה קרה בכלא, כשפרצה בו ההתמרדות הכללית. התיאור היחידי בא מפי מפקד הכלא. כל האסירים הערביים, שהיו מעורבים במישרין בהתנגשות שהדליקה את הגפרור, לא היו בכלא בעת הביקור המאורגן. בנסיבות אלה, ניתן היה לעמוד רק על התנאים ה-חומריים. הם קשים ביותר.

מבין 500 אסירים, אין עבודה ל-300. כל אלה כלור אים בתאים במשך 23 שעות ביממה. בתאים עצמם הם נמצאים בצפיפות נוראה, כשמחצית-גומי אחת גובלת בשניה. עם רוחו של שניים-שלושה סנטימטרים. אין מיזרונים. אין מיטות. אין מקום לארונות או כל חפץ אחר.

ביקורים יש פעם בחודש. יכולים לבוא ארבעה בני משפחה בבת אחת, והאסיר מדבר עימם דרך אשנב של חצי-מטר על 30 ס"מ, בעל סורג כפול. המבקרים מחכים שעות לתורם.

מכיוון שכל האסירים הם שפוטים מן השטחים המוחזקים. שדנונו למאסר של 10 שנים עד 200 שנה, והי' רואים את עצמם כאסירים פוליטיים, המצב רווי מתח. אחד האסירים קרא לי דרך הסורג: "אני לא רוצה! אני אסיר פוליטי! אני דורש שיתנו לי ספרות מארכי-סיסטית!" אותו אסיר גם דרש שישדרו תפילות מוסלמיות בתאים.

יתכן שביקור הוועדה יביא לשיפורים כלשהם, בפרט טים המישיניים. אולם עיקר דרישה סיעתנו נשארה בעי' נה: לתת לכל חברי-הכנסת את הזכות לבקר בכל בית כלא בינורייטע. לדבר בין ארבע עיניים עם כל אסיר. כל עוד לא תתמלא דרישה זו, קיים החשד, שיש מה להסתיר.

קסיינגור

זכתי הנכון לגרמניה של היום על פי ההגיון.

אל נתחבא מאחורי כל מיני אליבים מגוחכים. כבוד סגן ראש הממשלה ושר החינוך והתרבות, האם אתה באמת רוצה שאנו נאמין, שחילופי מישלחות-הנוער עם גרמניה אינם אלא יומה פרטית לגמרי של כמה משרי געים במרכז השלטון המקומי? פתאום קפץ עליהם הי' שגעון, והם קיבלו על עצמם להיות שושבינים בין ישראל ראל והעם הגרמני?

מישהו יאמין בזה? משרד-החוץ ברח ממערכה זו — כמו שהוא בורח ממערכות אחרות — ולמשרד-החינוך והתרבות לא נעים לטפל בעניין. לכן הטילו זאת על "גוי של שבת", על מרכז השלטון המקומי, שאיננו אחי-ראי בפני איש, והעוסק בזה בשקט ובהחבא.

יגאל אלון: מרכז השלטון המקומי יודע יפה את עמדתו...

אורי אבנרי: אני מרשה לעצמי לומר, שאילו מר-כו השלטון המקומי היה חושב לרגע, שמה שהוא עושה הוא למורת-רוחם של ממשלת ישראל ומישרד-החוץ, היה בורח מהעניין כל עוד נפשו בו. אבל הוא משוכנע, משום מה, שמה שהוא עושה, הוא עושה למען הממשלה. אבל לממשלה לא נעים לעשות זאת. את "שבוע התרבות הגרמנית" אירגנו שלושה ראשי ערים. באומץ לב (אם כי חלק מהם ברחו באמצע) מפני שידעו שמישרד-החוץ רוצה בזה. זה היה רצון מישרד-החוץ. כי מישרד-החוץ סבור, ולדעתי בצדק, שאינטרס המדינה מהיבב זה. אבל אין לו אומץ-הלב להתייצב בפני העם ובפני הכנסת ולומר: אנו, במישרד-החוץ, סבורים שהאינטרס הממלכתי של ישראל בשעה זו מחייב קיום יחסים עם גרמניה.

אין לנו הרבה ידירים בעולם. אין לנו חרי בה תמיכה בעולם. גרמניה חשוכה מאד. ואין זו בושה לקבל תמיכה מגרמניה של וילי בראונר. למישרד-החוץ אין אומץ חלב לעשות זאת, ולכן מישהו אחר עושה זאת במקומם.

אני חושב, כבוד השר, שצריך להעמיד דברים אלה על בסיס גלוי ורשמי; וצריך להביא זאת לפני הכנסת; והכנסת צריכה לדון פעם אחת בעניין זה בכובד ראש ובגילוי לב, ולהחליט מה עמדתה של מדינת-ישראל; ואחרי-כך יוכלו המוסדות לעשות בגלוי מה שהם עושים כיום בהחבא.

גיאורג קסיינגור, שהיה חבר פעיל במפלגה הנאצית — הוא בסדר. מכרנו לו נשק, קיימנו איתו יחסים, נתנו לו תעודות-יכשרות ביד רחבה, תמורת מחיר בכסף — עיסקה די נבזית.

גרהארד שרדר, נאצי פעיל — הוזמן ברוב כבוד לבקר בארץ.

אכסל שפרינגר, לאומן גרמני קיצוני — הוא בסדר, נדבן גדול, תורם לעיר הזאת, עיר-הקודש.

כל אלה הם בסדר. אבל גינטר גראס — אינו בסדר. גינטר גראס, אנטינאצי למופת, שכתב כמה מהספרים האנטי-נאציים המובהקים ביותר הקיימים בספרות העיר למית — הוא אינו בסדר.

מישלחות הנוער מגרמניה, ובניהן מישלחות "אק ציון זינה-צייכן", "פעולת חרטה", הבאות כדי לכפר באופן סמלי לא על מעשיהן שלהן, אלא על מעשי אבותיהן — הן אינן בסדר? ואם הגרמנים מוזמינים אליהם נוער ישראלי, כדי שיבוא במגע עם נוער גרמני ויביא לעם הגרמני את תודעת השואה — זה לא בסדר?

"גוי של שבת"

... כיום, ב-1971, לא עומד בראש גרמניה הנאצית ההוא. שאיתו עשתה ממשלת ישראל עסקים ביד רחבה, כי אם וילי בראונר.

קשה לתאר רקע אישי יותר נקי מזה שכן, גרמני שחיגר בימי היטלר מגרמניה ורחם, עם הנשק ביד, נגר צבא עמו ונגד המישטר הנאצי. האם עליו נטיל חרם?

האם לא נתייחס אחרת לגרמניה שבחרה באיש כזה? הרי העם הגרמני, מסר את השלטון בידי האיש הזה. האם מכך לא נסיק שום מסקנה? האם נעמיד פנים שזו אותה גרמניה שבמרס 1933 בחרה באדולף היטלר? אינני רוצה לכפות את דעתי על אחרים. אינני מת-זוכח עם אנשים שבעניין זה רגשותיהם שונים.

יש לכבד רגש. עז רגש קשה להתווכח. אבל הכנסת חייבת לקבוע את היחס הממ-

* בראונר, כמו היטלר באותן בחירות, לא זכה ברוב מוחלט של הקולות, והיה זקוק לקואליציה.

גראס

אחד התפקידים של סיעה קטנה הוא, לדעתי, לה-גיד, "המלך עירום". כלומר: לקרוע את מסווה הצביעות מעל דברים, שהפכו שקרים מוסכמים.

שום עניין אינו עטוף צביעות כה רבה כמו עניין גרמניה. כי כל המפלגות אומרות לעצמן: יש רבים השונאים את גרמניה. אין איש האוהב את גרמניה. לכן, מי שצועק נגד גרמניה יכול רק להרוויח קולות, ואינו יכול להפסיד. הצביעות משתלמת. ויש התחרות פרועה בין כל המפלגות על כתר המיסחר ברגשות קורבנות הנאצים.

השבוע העלתה סיעת פועלי-אגודת-ישראל את עניין חילופי מישלחות-הנוער עם גרמניה, הנעשים באי-טלה של "מרכז השלטון המקומי" — אירגון-הג של הרשויות המקומיות. פא"י דרשה לשים קץ למישלחות אלה, ויגאל אלון מיהר להבטיח, כי אכן יפסיקו את המישלחות, "מטעמי חיסכון".

לא היה בועתי להשתתף בוויכוח-סרק זה, אולם ראיתי חובה לעצמי להשוף את הצביעות של העניין כולו. לכן נמנעתי מהצבעה, ואמרתי:

אורי אבנרי: אני סבור, שנושא זה חייב להידון פעם במליאת הכנסת, כדי לטהר את האווירה הציבורית מסביב לעניין הגרמני מענני הצביעות הסוגרים עליו. אני יליד גרמניה. רבים מבני משפחתי נגרפו במכור נה הנוראה של השואה, ואין יודע מה עלה בגורלם. אולם כשאני בא כיום לגרמניה, ורואה את הנוער הגרמני של היום, אני שואל את עצמי: מהי אשמתם של אלה, עשרות מיליוני הצעירים אשר נולדו אחרי שנגמר אותו פרק מישלחות שאנו קוראים לו השואה?

הם מכירים בפשעי עמם וארצם. הפשעים האלה מעי-סיקים אותם יומם ולילה. שום ישראלי, המבקר כיום בגרמניה, אינו יכול להיפגש עם בני הנוער הזה, מבלי שהם יעוררו את זכרונות השואה.

מה טעם בהחרמת נוער זה?

חרם סלקטיבי

חברי-הכנסת זלמן שובל אמר, שהוא נגד חרם סלקטיבי. אני דווקא בעד חרם סלקטיבי, אבל הפוך מזה שקיים היום. חרם שיהיה על הנאצים. כיום שוררת אצלנו גישה מוזרה ביותר.

שבע הצעות למלחמה בשחיתות

מזה שנים רבות פעיל ח"כ יוחנן באדר, למען העלאת אחידות החסימה. בשיתוף עם אנשי המערך, התקרב כמה פעמים להשגת יעד זה. אך השבוע, כשנתקלתי בו במסדרון הכנסת, אמר: "היום השתכנעתי שאסור להעלות את אחידות החסימה!" מה קרה באותו יום? התנהל בו הוויכוח על השחיתות. נראה שבאדר הסיק ממנו, שהסיעות הקטנות ממלאות תפקיד, שאין הסיעות הגדולות מסוגלות למלא (באדר עצמו שתק בשעת הוויכוח, אף שבתור חבר ועדת הכספים הוא גדוש ומלא ידיעות).

כל אותו ויכוח בא בעיקבות יוזמתנו. לפני שבועיים, כשהתרגשות הציבור נוכח גילויי השחיתות הגיעה לשיאה, הגענו להחלטה שהיתה קשה לגבינו. אחרי שנשיאות הכנסת לא הכירה בדחיפות הנושא, החלטנו להעלות את העניין כהצעה רגילה לסדר-היום. (הצעות רגילות כפופות ל"מיכסה", יש לנו רק שתי הצעות בשנה, ועל כן, אנו שומרים עליהן כעל בבת עינו, שמה ניתפס יום אחד בלי אפשרות להעלות הצעה, כשיש צורך חיוני להעלות נושא מסוים. הצעות המוכרות כדחופות, לעומת זאת, אינן נכללות במיכסה). ברגע שנודע שאנו מעלים הצעה זו, מיהרו כמה סיעות אחרות, ובראשן גח"ל, להגיש גם הן הצעות משלהן. כשנוכחה הממשלה לדעת, שהנושא עומד להעלות, וכי נציגי סיעות האופוזיציה יפתחו בוויכוח ויתנו את הטון, נקטו בטכסיס: הממ"שלה עצמה החליטה למסור הודעה. בצורה זו התבטלו כל ההצעות, הממשלה פתחה בוויכוח וסיכמה אותו, ורוב נמנה-הדיבור ניתן לסיעות הקואליציה. אך הנושא עלה — וכך השגנו את מטרתנו מבלי להפסיד דבר.

פינחס ספיר פתח בוויכוח, ומישהו דאג להפגנת-נוכחות של שרי הממשלה. מושבי הממשלה, שהם כימטע תמיד ריקים, התמלאו. השרים חזני, אלמוגי, הילל, ורמפיט, גלילי, אלון, ספירא ושטייטבו, השתתפו בהפגנה זו לטובת ספיר. אולם ברגע שסיים ספיר את דבריו, התרוקן האולם כולו. לא רק ספירי הקואליציה התרוקנו, אלא גם ספירי האופוזיציה. כשקמתי לשאת את דברי (שפורסמו בגיליון האחרון של "העולם הזה") נכחו באולם, מלבד ספיר ועקב-שמעון ספירא, רק חמישה-ששה ח"כים. בשעת הנאום חזרו לאולם כחריסר ח"כים נוספים. נאומי היה החריף ביותר בוויכוח, ויחד עם נאומי הסיעות הקטנות האחרות, היוו את הביקורת העיקרית היחידה על ספיר והממשלה. שרי-האוצר סיכם את הוויכוח רק כעבור יומיים, ביום הרביעי. בינתיים חזרה לארץ גולדה מאיר, והיא עצמה הנהיגה הפגנת-סולידריות ממשלתית שנייה. אפילו משה דיין הוכרח לבוא לשיבה, ולהדהות עם ספיר. האולם היה מלא מפה אל פה, כאשר קמתי לקרוא את הצעת-הסיכום של סיעתנו — שהיתה בעצמה נאום ועיר-אנפין, ושהתוותה תוכנית כוללת למלחמה בשחיתות. בניגוד לסיעות אחרות, שהשמיעו במסגרת זו סיסמאות הצהרתיות, העלינו הצעות ממשיות. אך מובן, שההצעה נדחתה ברוב עצום, כאשר הקואליציה והאופוזיציה, ממפ"ם ועד גח"ל, הצביעו נגדה.

וזו לשונה:

אורי אבנרי: כבוד היושב-ראש, כנסת נכבדה.

הנה הצעתה של סיעת העולם הזה — כוח חדש, לסיכום הדיון:

(1) **הכנסת קובעת** שהשחיתות במדינה הגיעה לממדים המסכנים את יסודות החברה הדמוקרטית ושלטון-החוק.

- (2) **הכנסת מביעה** אי-אמון בשיטות הביקורת של מבקר-המדינה, וקוראת לבדק בית כללי של כל מערכות הביקורת במדינה.
- (3) **הכנסת קוראת** למינוי ועדה ממלכתית בדרג עליון, שתורכב עליידי נשיא בית-המשפט העליון, לשם קביעת סטנדרטים חדשים של טוהר-מידות והתנהגות משרי-תייצבור, שתדון בין השאר באמצעים הבאים:
 - א. פירסום שנתי של ספר הנישומים;
 - ב. פירסום מלא של כל פרשות השחיתות. אי-הסדרים והתריגות החמורות מן הסדר הציבורי החקין, שיתגלו עליידי מוסדות הביקורת, תוך זיהוי מלא של הגופים והאנשים הקשורים בפרשות אלה.
 - ג. רבוייה כללית של החוק הפלילי, התקנות השונות והתקשי"ר, כדי לקבוע סנקציות פליליות ברורות וחמורות למעשים כגון קבלת הטבות כלשהן מצד עובדי-ציבור, ובכלל זה קבלת הנחות על טובין מכל סוג שהוא, נסיעות-חינם, שירותים-חינם וכו'.
 - ד. הטלת אחריות פלילית חמורה על כל עובדי-ציבור המחפה ביוזעין עי מע"שי-שחיתות, גונג דו"חות או תלונות על מעשי-שחיתות. ואינו מעבירן לידיעת המשטרה.
 - ה. חובת דיווח על כל תרומה, למטרות ציבוריות או מפלגתיות, מכל סוג שהוא, שתחול על התורם ועל מקבל התרומה, ופירסום ספרית-רוממות שנתי מטעם המדינה.
 - ו. קביעת כללים אחידים לקריטריונים אי-בייקטיביים למתן כל הטבה או סיוע מטעם המדינה למיפעלים כלכליים, והקמת מוסד קבוע לביקורת ולפיקוח על הפעלת קריטריונים אלה.
 - ז. (ואולי העיקר) — התאמת המשכורות הגלוליות של עובדי-הציבור ועובדי החברות הממשלתיות לשכרם האמיתי, והעלאתן לרמה הוגנת, תוך איסור כל צורות השכר המוטוות, הנסתר או העקיף.

שים מאמינים, עניינים שבין המפלגות הדתיות, והמרי"בות ביניהן. הוויכוח הזה יכול היה להתנהל בסנהדרין או בוועד-קהילה, ונדימה לי שהוא מטיל אור על המצב המגוון, הגובע מעצם אי-ההפרדה שבין המדינה והדת. הדבר מביא להתערבות המתמדת של המדינה, של המימסד החילוני, בעניינים דתיים. הווכר כאן דבריו של הרב זולטי, שאמר כי הוא בעד הפרדת הדת מהמדינה, אך נגד הפרדת המדינה מהדת. בבחינת שלי שלי, ושליך שלי.

ייתכן יפרח: זה כתוב במישנה, כחורת הרשע. **אורי אבנרי:** אינני יודע אם מרכז תנועת העולם הזה — כוח חדש צריך להזמין את הרב זולטי, כדי לעמוד על כל סגולותיו. אני יושב כאן בכנסת כנציג תנועה חילונית, ואני חושב שזה מגוון שנציגי מפלגות דתיות וחילוניות, ידונו בענייני רבנות ורבנים. כאשר ציבור דתי בוחר ברב, הרב יונק את סמכותו מכך. אם חוג דתי כלשהו רוצה לבחור ברב — והוא זכותו, ואני מתנגד לכל התערבות של מוסד ממלכתי בבחירה של רבני. הוויכוח הזה כולו מבליט שוב את הצורך החיוני בהפרדת הדת מהמדינה — לטובת הדת ולטובת המדינה גם יחד.

בדרך אגב הוזכר בוויכוח זה הכרוז השעורריתי של רבנים, עובדי מדינה, הקוראים למידה נגד חוקי המדינה.

שריר וקיים במדינה חוק השרות הלאומי. חוק זה לא בוטל. בצורה שעורריתית נמנעה הממשלה מלהפעיל חוק זה, ובכך הפרה הממשלה את חובתה, את שבועת האמונים של חבריה. היא הפרה חוק אשר נתקבל בי כנסת, ואשר לא נתבטל בכנסת.

באים עכשיו רבנים, ממוני המדינה, עובדי המדינה ושכירי המדינה, וקוראים במינשר פומבי לאזרחי ישראל להפר את חוק הכנסת. אם הכנסת תעבור על כך לסדר-היום — אינני יודע אם אין אנהנו מפרים את הצהרת-האמונים שלנו.

נדחתה פה-אחד. הדבר נשאר כקריזו בדבריה-הכנסת, למען ההיסטוריונים של העתיד. השבוע, אחרי שיגאל אלון סיכם את הוויכוח (מלפני חודש) על הטלוויזיה, עשינו תרגיל דומה. הצענו את "הכנסת שוללת כל נסיון למנות קומיסארים פורמליים בטלוויזיה". ההצעה נדחתה ברוב עצום, בהרמת ידיים מרשימה ואוטומטית ממפ"ם ועד גח"ל.

מי תאמין

באלוהים?

השבוע נבחר הרב זולטי, נאמנם של תחרדים הקיי צוניים, לרב ראשי של ירושלים. הטכס היה כולו בלתי-חוקי — דבר חמור שבעתיים, מכיוון שהרב זולטי הוא חבר הרבנות הראשית, ובתור שכזה הוא, למעשה, פקיד המדינה ושכיר המדינה.

עניין זה נדון בכנסת לפני שבועיים, בעיקבות הצעה לסדר-היום של גידעון פת מגח"ל.

אחרי ששרי-הדתות, זרח ורמפיט, השיב לפת, חס"כ ימיו השניים להעביר את הנושא לוועדה. נמנעתי מהצ"בעה ואמרת את הדברים הבאים:

אורי אבנרי: אמונתו של כל אדם היא עניינו הפרטי.

אינני יודע אם חברי-הכנסת גידעון פת מאמין באלוהים. אינני יודע אם יושב-ראש ועדת-הפנים, חברי-הכנסת סת מרדכי סורקיס, מאמין באלוהים. אני אדם שאינו מאמין, ואני מרגיש את עצמי במצב מגוון ממש שאני, כחבר-כנסת, צריך לבחור בין רב פלוני לרב אלמוני.

יחודה כ"מאיר: יכולת להימנע מכך.

אורי אבנרי: ...ולחיינם הנוגעים לאנ-

רים ולא כלום — החל באלוף-מודיעין שלא הודיעו לו שום דבר, וכלה בפקידים, ששמעו וראו והסתירו וחיו, מתוך פחדנות עלובה, וכיסו על מחדלים וגניבות בקנה מידה גדול.

מצד שני: טיפוס מסוג חדש, טיפוס של אי-שמופת, כמו דויד ניב — אדם היוצא למלחמה, שאינו יכול להרוויח בה מאומה, שאינו יכול להפיק ממנה שום רווח. המסכן את הכל, מתוך אורחות למופת. העובדים הסוציאליים של עיריית ירושלים שייכים לסוג השני. הם קמו והתריעו על מחדלי העירייה ועל סבל הנוזקים. הם לא ביקשו להשיג דבר למען עצמם. הם אינם נמנים עם העובדים השוכתים למען עליית משכורת, דירוג חדש, הטבות איזה שהן. פשוט כאב להם שהם אינם יכולים לעשות את אשר הם חושבים שחייב להיעשות למען הנוזקים.

מה יותר יפה, מה יותר נאצל, מה יותר ראוי לחיקוי, מאשר מעשיהם של עובדים אלה?

כתגובה על כך הכריזה עיריית ירושלים מלחמה עליהם. אתמול שמענו, שכעונש על הפשע הזה של היחלצות למען הנוזקים, מחסלים את המחלקה ומעביי רים את העובדים למחלקה אחרת. זוהי העברת עונשים. פרשה זו ראוייה לכך שתידון בכנסת, במלוא הרצינות. אם הנוהג הזה של העירייה יתקבל, זה יוביל לדברים נוראים.

הכנסת

בעד קומיסארים

מפעם לפעם תוקף אותנו החשק לשים לצחוק את הרמתי-הדיים האוטומטית של רוב הכנסת. עוז בימים הראשונים שלנו בכנסת הקודמת, הצענו פעם, בסיום דיון מדיני, את הצעת-הסיכום הבאה: "הכנסת מטילה על הממשלה לפעול למען השלום". ההצעה

במדינה

(המשך מעמוד 33)

פנים צעירים מכל העולם. מדי שנה מקבל החוג רק 7 מועמדים לעבודת דוקטוראט מחוץ לבריטניה עצמה.

אחד הישראלים הבולטים שהתקבלו בשנים האחרונות היה גבריאל מוקד, (37), מבקר ספרותי ותיק, בוגר החוגים להיסטוריה וספרות באוניברסיטה בירושלים והיה חוג לפילוסופיה באוניברסיטת תל-אביב. כאשר עבר בהצלחה את בחינות הקורס קורס לחוג לפילוסופיה באוקספורד, הוא זכה למילגה מקרן "אבי הישוב" בסכום של 5000 דולר לשנה.

אולם הוא לא זכה לראות את המילגה במלואה. תחילה, אחרי שיצא כבר לביריטניה, נמסר לו כי סכום המילגה קוצץ ל-3000 דולר, אחרי שגזירות האוניברסיטה

ד"ר גבריאל מוקד
מיוזג תלת-לשוני

סיטה העברית העבירה את 2000 הדולר הנותרים לסטודנט אחר שיצא ללמוד ב"ארה"ב במסגרת מחקר: מצריים העתיקה. בשנה השניה כתב מוקד לרקטור האוניברסיטה פרופסור דה-פריס: "דווקא כאן שר עברתי מהשלב ההתחלתי של הדוקטוראט לשלב הגמר שלו, החליט פרוי פסור צבי שרפסטיין, ראש החוג לפילוסופיה באוניברסיטת תל-אביב לבטל את תמיכת החוג במתן המילגה, וזאת למרות מיטב ההמלצות מאוקספורד."

אנשי קרן "אבי הישוב", שמימנה את המילגה, ביקשו לדעת מדוע הפך פתאום מוקד לבלתי ראוי למילגה. התשובה לא הניחה את דעתם. מוקד המשיך לקבל את המילגה, השלים את הדוקטוראט, "שלישלת הדחות כמויות".

השני בדרך היסורים הפילוסופית של מוקד היה כשחזר לארץ. בקושי הסכים פרוי פסור צבי שרפסטיין להעניק לו רבע משרה בחוג. טען מוקד: "הוא טען נגדי בשיחה שהתקיימה בביתו כי אני אישיות קונטרבוברסיאלית בהיותי. מיוזג תלת-לשוני, כלומר איש העסקים הפילוסופיה, ספרות ומישנות סוציאליות גם יחד. הוא האשימני בכך שאני מעורר מחלוקת בי פעילותי השמאלית בין ש"ח למק" ותקף אותי על עריכת כתבי-העת עכשווי."

בסופו של אותו יוֹכוח נשללה ממוקד גם רבע המשרה שהייתה לו בחוג לפילוסופיה באוניברסיטת תל-אביב. הוא עצמו שתק, מלבד תזכיר ששלח לרקטור האוניברסיטה. היו אליו פניות רבות לפירסום הפרשה. עתונים מדעיים מאנגליה התקשרו אליו. הפרופסור נועם חומסקי ביקש את רשותו להעניק פומבי לענין. ד"ר מיכאל לוי, אף הוא ממסלוקי האוניברסיטה, המלמד כיום כבוד באוניברסיטה צרפתית, רצה להביא את הענין עד לז'אן פול סארטר. מוקד השתיק את כולם.

האיש שעשה דוקטוראט מזהיר בשני תימים, שהן מחצית פרק הזמן המקובל, רוצה לשמור על קשריו עם אוניברסיטת טאונט ישראל. הוא עדיין מחכה לנס. כתב מוקד לרקטור דה-פריס: "אני מאמין שיש כאן איזו שלשלת הדחות מכוונות: ד"ר טמרין, ד"ר לוי וד"ר מוקד. אני חור שב כי יכול הייתי ללמד — אולי בחצי משרה — מישנות מדיניות של אמפירי-ציזם בריטי, או היסטוריה של האידיאות, באיזו חוג אחר של האוניברסיטה."

ספק אם יקבל את המשרה שביקש. במי קום זה, יוכל אולי לכתוב עבודת דוקטורט חדשה על חופש המחשבה והביטוי באוניברסיטאות ישראל.

אחרי מסע ארוך ומפרך, אתה חוזר למצב של רגיעה. השלווה תחדור, אט-אט, לתוך חייך ותמצא עצמך ב"עמדה של כוח. בת מאזניים: אל תהסס להפתח, אם הבוס עושה לך צרות במישור האישי. זה לא כרוך בחוזה-העבודה. בן מזל מאזניים: יום ד' וה' לא נועדו לזינוק בתחום העיסוקי. דע לשמור על מה שכבר יש.

לא שבוע אידיאלי. סכנה גדולה אורבת לנוסעים למרחקים קצרים או ארוכים. עייפות גדולה תגרום לך להגיז דברים שלא התכוונת כלל — ותתחרת על זה. חיפזון בתחום העיסוקי עשוי לגרום לנוק רציני. וריבית-אוהבים יכולה, אף היא, להפריד בין הדברים, שלא מבינים לכוונת הכוכבים. הרי הרי מצבועים ומחוזים.

פגישה שקיימת עם ישיש רס-מעלה בראשית השבוע, תיגרס לך קורת-רוח והר-גשה, כי אחת באמת משהו. אולי יש בזה שמץ מן האמת, אך יהיה עליך להוכיח זאת. לכן אל תהסס, ובכל מקום בו תינתן לך ה' אפשרות, הצג את דעו תיך ללא חשש, והסבר את עמדתך. הסובבים אותך יבינו זאת. ואת: חילדי להיות ביישנית!

נו, באמת! כמה זמן אתה חושב שהיא תהיה לך? אתה מסוגל בקושי, להשיג את אשר כימעת החמצת — אם תתקפל לרוחב ולאורך ותתרפס ממש. אם אתה סבור, שזה בניגוד לאופייך, וזוהי, שגם אינך אוהב בדידות ושיש דברים תחשובים לך אפילו מגאווה. קשר חם עם ידיד ותיק אך שיטחי יתגלה, לפתע, כבעל חשיבות עצומה לכל בנות מזל תאומים. התלבשי בדרך כלל בצבע סגול.

אם אתה לא תקבל את עצותיהם של שותפייך, אתה תשכיל להטיק מסקנות מדבריהם — ואולי עליהם — תזכה בהצלחה נאה. זה חל במיוחד על יום ד', התחלת השבוע הזה. הקשר הרומנטי עליו חלמת ואשר נדמה היה לך, כי מתחיל מנג' — יגיע למלוא-פריחתו באמצע השבוע. כך, אל תחמיצי את ההזדמנות הגדולה.

מי שאמר, כי המצליח בקלפים נוהל כישלון נות בחיי-האהבה שלו — צדק, בכל אופן לגבי. אם אתה באמת מאמין, כי תוכל לבסס את עתידך הכל-כלי תוך מישחק — בבקשה, אך כדאי יהיה שתשקול זאת היטב. השבוע אתה עתיד לפגוש נערה חמודה, שתעמיד בפניך את הברירה: היא או הפוקר שלך.

לא, את לא טיפשונית. את סתם מזניחה את עצמך ואת הסיכויים שלך להיות מאושרת. את יכולה גם לשנות את הדבר — אבל זה תלוי ביכולתך לשלוט בעצביך, ומה שחשוב הרבה יותר — במצב-הרוח ובדיכאונות ה' כרוניים שלך. אם אתה בעל-עסקים, עכשיו הרגע להחליט — אך אין זה הכרחי לחתום על מסמכים דווקא.

יהיה עליך לרסן יצר מסויים עלי-מנת להגיב כראוי על אחרים. אל תידבק ב'חלומות אבודים' — אתה מבזבז את זמנך ללא תועלת. יהיה עליך ליטול אחריות במצבו של בן-משפחה קשיש. קצת יותר גמישות לא תזיק לך, במיוחד כשתצטרך לעסוק ביותר מפעולה אחת באותו זמן.

אכזבה גדולה בידידות קרובה היא אחד הדברים הפחות נעימים העשויים לקרות לך השבוע, בן-טלה. בת טלה: אם את חושבת, שקשר עם ידיד הוא חיוני — שימי לפחות, עין על מה שהוא עושה. ובכלל, הגיע הזמן, שתשקלי את מעשיך בהירות יתרה. ראי, הוזהרת.

אינך יודעת לא להיות פטפטנית? הלשון שלך עשויה לסכן את מעמדך, בין הימים א' ו' עד ג' ובכלל. לכן גט מוטב שלא תריבי. אם אתה אדם יוצר, אין זה הזמן המתאים לעסוק ביחסי ציבור. מוטב שתשב בבית ותדגור. קניות לא רצויות, כפי שלא רצוי לנקוט באיזשהו צעד נים, הר, עד ליום ג' הבא, בו בא הירח החדש.

אם אתה לא תקבל את עצותיהם של שותפייך, אתה תשכיל להטיק מסקנות מדבריהם — ואולי עליהם — תזכה בהצלחה נאה. זה חל במיוחד על יום ד', התחלת השבוע הזה. הקשר הרומנטי עליו חלמת ואשר נדמה היה לך, כי מתחיל מנג' — יגיע למלוא-פריחתו באמצע השבוע. כך, אל תחמיצי את ההזדמנות הגדולה.

מי שאמר, כי המצליח בקלפים נוהל כישלון נות בחיי-האהבה שלו — צדק, בכל אופן לגבי. אם אתה באמת מאמין, כי תוכל לבסס את עתידך הכל-כלי תוך מישחק — בבקשה, אך כדאי יהיה שתשקול זאת היטב. השבוע אתה עתיד לפגוש נערה חמודה, שתעמיד בפניך את הברירה: היא או הפוקר שלך.

לא, את לא טיפשונית. את סתם מזניחה את עצמך ואת הסיכויים שלך להיות מאושרת. את יכולה גם לשנות את הדבר — אבל זה תלוי ביכולתך לשלוט בעצביך, ומה שחשוב הרבה יותר — במצב-הרוח ובדיכאונות ה' כרוניים שלך. אם אתה בעל-עסקים, עכשיו הרגע להחליט — אך אין זה הכרחי לחתום על מסמכים דווקא.

יהיה עליך לרסן יצר מסויים עלי-מנת להגיב כראוי על אחרים. אל תידבק ב'חלומות אבודים' — אתה מבזבז את זמנך ללא תועלת. יהיה עליך ליטול אחריות במצבו של בן-משפחה קשיש. קצת יותר גמישות לא תזיק לך, במיוחד כשתצטרך לעסוק ביותר מפעולה אחת באותו זמן.

ג'מבו

הצעה האחרונה של האומנה

אפודה צבעונית

מ-אקורילן

לנערים ונערות

רובקס תמיד קרוב אליך

MARY QUANT

מראה חדש לשפתייך ולצפורנייך

MARY QUANT

כסף זה דבר רציני, ואת זה אפילו את יודעת. אלא מה? אינך יודעת ליישם את המשפט הזה בחייך. מגיפת הביזבז שפקדך אותך באחרונה, תביא, בסופו-של-דבר, לתוצאות הרוח-אסון עבורך. לכן הימנעי השבוע מקניות מיותרות, ושיקלי פעמיים בטרם תפתח ארנקך.

השבוע הנך נוסה להגזמות, גם בגדרונות, ובעיקר מילולית. יש לך מזל שכוכבים מסויים גורמים ש'תהיה בנוסף לך גם חביב ומקובל על ידיך. כולל בנות המין השני. אתה מקיף את עצמך בפעולות רומנטיות שונות כאמצעי בריחה וכנקמה על ה'סחבת, שגורמת אותה אחת המעסיקה את מחשבותיך הרבה זמן.

יהיה עליך לרסן יצר מסויים עלי-מנת להגיב כראוי על אחרים. אל תידבק ב'חלומות אבודים' — אתה מבזבז את זמנך ללא תועלת. יהיה עליך ליטול אחריות במצבו של בן-משפחה קשיש. קצת יותר גמישות לא תזיק לך, במיוחד כשתצטרך לעסוק ביותר מפעולה אחת באותו זמן.

אם אתה לא תקבל את עצותיהם של שותפייך, אתה תשכיל להטיק מסקנות מדבריהם — ואולי עליהם — תזכה בהצלחה נאה. זה חל במיוחד על יום ד', התחלת השבוע הזה. הקשר הרומנטי עליו חלמת ואשר נדמה היה לך, כי מתחיל מנג' — יגיע למלוא-פריחתו באמצע השבוע. כך, אל תחמיצי את ההזדמנות הגדולה.

מי שאמר, כי המצליח בקלפים נוהל כישלון נות בחיי-האהבה שלו — צדק, בכל אופן לגבי. אם אתה באמת מאמין, כי תוכל לבסס את עתידך הכל-כלי תוך מישחק — בבקשה, אך כדאי יהיה שתשקול זאת היטב. השבוע אתה עתיד לפגוש נערה חמודה, שתעמיד בפניך את הברירה: היא או הפוקר שלך.

לא, את לא טיפשונית. את סתם מזניחה את עצמך ואת הסיכויים שלך להיות מאושרת. את יכולה גם לשנות את הדבר — אבל זה תלוי ביכולתך לשלוט בעצביך, ומה שחשוב הרבה יותר — במצב-הרוח ובדיכאונות ה' כרוניים שלך. אם אתה בעל-עסקים, עכשיו הרגע להחליט — אך אין זה הכרחי לחתום על מסמכים דווקא.

יהיה עליך לרסן יצר מסויים עלי-מנת להגיב כראוי על אחרים. אל תידבק ב'חלומות אבודים' — אתה מבזבז את זמנך ללא תועלת. יהיה עליך ליטול אחריות במצבו של בן-משפחה קשיש. קצת יותר גמישות לא תזיק לך, במיוחד כשתצטרך לעסוק ביותר מפעולה אחת באותו זמן.

שלב נוסף בדרך לאושר

אם יתמזל מזלכם להזדמן בימים הקרובים עם **אתי אורגד** מלכת-היפות, הקישיבו היטב לכל מוצא פיה. והיה אם תאמר היפה כי הראש מסר תובב לה, דעו לכם כי זה עתה יצאה ממיטת התענוגות.

המקור לכל המסתורין הזה הוא **שמי עזר פרוכטסטה**, בנו של הגביר בעל בית החרושת לחזירים ותוצרתם. לצאצא המבורך הזה, דירת רווקים שרק דמיון קודח או מורח, יכול היה להעלות. הציר המרכזי בדירת החלומות הוא כמור בן חדר השינה. זהו כמעט אולם, מצופה כולו משי סיני אמיתי. מאחורי הכתלים נחבאת מערכת סטריאו שעלתה רבבות אחדים. את הקירות, סביב-סביב מפארים פוסטרים בגדלים טבעיים, בהם כורעות נזירות תמימות בתנוחות שונות של מיש-גלים. ובאמצע החדר, מצופה בקטיפה ושש, עומדת מיטה ענקית ועגולה, המסתובבת כל הזמן סביב צירה. כל זמן השימוש כמובן.

שמעון השתחרר ניהן מחוץ למיטה רחב בה בעור כמה תכונות המחבבות אותו על הנשים. הוא בן 26, מודק כ-180 ס"מ מעל לקרקע ומתלבש בתוצרת-חוץ. אצל אתי המשרתת כעת בצה"ל, שמי עזר הוא שלב נוסף בדרך אל האושר. שלבים ידועים אחרים בסולם הצלחתה: **אבי יורקובסקי**, בנו של רופא השיניים המפורסם, ובני **טוכטרמן** הזכור לטוב מאשתו **ציונה**.

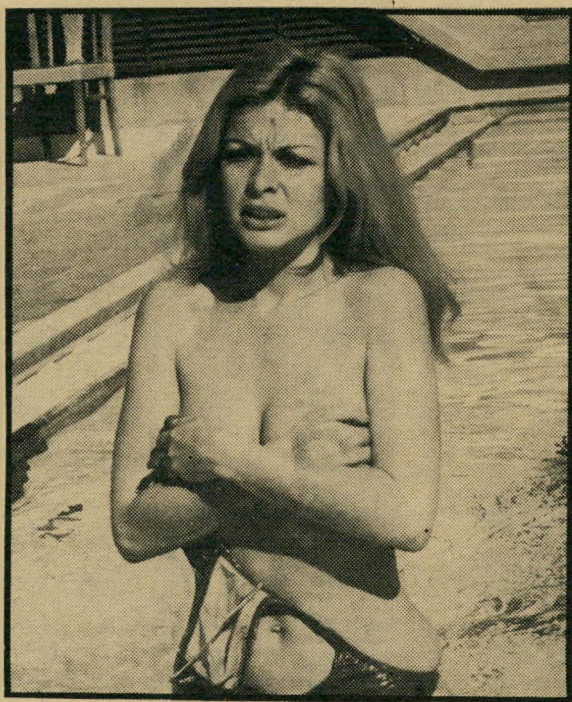
מה שבטוח - ביטוח

נא לנשום לרווחה. **רותי בקרמן** לא חנקת בשום אמצעים דרסטיים. היא לא תעזב את עמק הבכא ולא את ישראל. אשת החמודות, שחורת השיער והעיניים מתאוששת מן המיליונר הצעיר, **יצחק אנגושינסקי**, שהתחמק ברגע האחרון ממיליון חובתו כגבר וכבעל. היא החליטה להתעלם מן הוורר הזול והמטעה, ולהתמסר לבניין עתידי טוב יותר ובטוח יותר. בתורת התחלה מצאה לה משרד ובוס, מקום בו היא יושבת וממלאה בנאמנות את תפקיד המזכירה הקטנה. כהשקעה ריווחית יותר, התלבשה הנערה על מנהלה של חברת הביטוח **הפניקס הישראלי**. זה שמר חכמי הנדון הוא קצת

רות בקרמן

מכריס, הרבה מקריח וטובח על גבו יותר ממאה ושישים עונות שנה, לא מפריע. נסיון ההווה הקרוב מוכיח, כי מנהל טוב ומבוסס הוא השקעה יוצאת מן הכלל לכל פרגית יוצאת לציד. שיהיה ביותר מזל, חבובה...

ציונה טוכטרמן

מי הזמין את מי?

אני מצטערת שלקולגה שלי **ג. עיטור**, נגרמה אי-נעימות. אך לא לזה בדיוק התיכוונתי בשבוע שעבר. מתברר כי עיטור אמנם ירד לאילת, אך לא חיכה שם **לאלי דילון** כפי שכתבתי. נהפוך הוא הדבר: עיטור הזמין יום קודם לאכול בחברת דילון, אך סירב והעדיף לרדת לאילת לפרמיירה של **כז וקרסו**.

תכוח שכולו זהב

אם כסף נדבק לכסף, מה רע אם יהלומים חיים בשלוט עם תפוזים? הסטודנט **שמואל שניצר**, 23, בנו של נשיא בורסת היהלומים, הגיע לפרקו ואת מי הוא העדיף מכל בנות חוה, אם לא את **שרונה בן-עזר**, שאבא שלה חולש על כמה דונאמים פרדסים. אבל זה היה יכול להיות סתם סי' בא עגל הזהב לסנוור עיניים. החתונה פור אהבה, נאיבי, צנוע, חביב, אם לא של שרונלה ושמואליק תעלה 100,000 לירות, לירה יותר, לירה פחות. חתונת יהלומים קודמת שערך אבא של החתן עלתה בסביבות 120 אלף לירות. זה היה ביזבז.

השופט התאהב

בשחקנית

עתה כבר מותר לגלות את הדרך בה ניצחה נבחרת הבנות של יצחק חילן באוסטריה. בנות ישראל גברו על הנבחרת המקומית בתוצאת האינפלציה — 7:1.

מה שלא היה ידוע אז הוא כי השרףט האוסטרי, היה מסנוור לחלוטין. קפטן נבחרת הבנות, **חנה גרסי בת ה-22** שבתה את כל מדורי ליבו, עלי יונים כתחתונים.

כשחזרו הבנות ישראל, הזדרו הן שופט הצעיר, **ז'ראר בושו**, לבוא לביקור גומלין אל אהובתו הכדור-גלנית.

כיאות לאיש הספורט וההגינות, עמד וביקש את יד הבת מן ההורים המופתיעים. מה שהטריד קצת את הוקנים הוא מוצאו של חתנם העתידי. תחילה נבעתו לשמוע כי אביו אינו יהודי, אך מייד גאנחו בהקלה לבשר רה ההלכתית, כי אימו יהודיה כשרה ומעבירה אליו הכשר זה אוטומטית.

נותר רק לקוות כי מזיווג כדורי זה יצמח לא פחות מחלוץ מרכזי.

חנה גרסי

הלכה הדירה בעיקבות הכלה

בבלגן הכולל, ואשיבה: שושנה, הבלונדית למחדין, כאשת יחסי-ציבור לא נמה ולא ישנה, עד אשר הראתה לבוס הגדול מאמיקה את כל מכמני הארץ.

הלשונות הרעות מוסיפות, כי לא רק שלא נמה, אלא עשתה לילות כימים למטרה מקודשת זו.

וכאן נכנס ינוש לתמונה. הוא התקשה לעמוד בפרידה הארוכה מידידתו החוקית, שוכנת דירתו. ומשנתארך המי שוט שלה בארץ, קם והודיעה בפסקנות לעזוב את ביתו ומשכנו. מה אתם סבורים עתה החוצפנית הקטנה?

„עזוב בעצמך“.

ומה אתם חושבים עשה הגבר ינוש? הוא עזב והלך אצל אמא שלו.

הצד המשעשע בפרשה הוא שלושונה הנ"ל אין כל חלק ונחלה בדירה המדוברת. המקום הינו רכוש הפרטי-אישי של ינוש הגולה.

זה כבר עובר כל גבול. שמישהו יעיף מביתו שלו טיפוס או טיפוסית כלשהם, נחא. אבל שטיפוסית אחת תקום יום אחד ותביא להמראתו של אדם מקינו האישי והקני — או לאזניים שזאת תשמענה!

ושלא תדמו כי המשוגר האומלל הוא סתם איזה טילון מדרגה נמוכה. האיש הוא מיודענו, נער הלחם והשעשועים, **יצחק ינוש**, בעל דיסקוסק רמת-אביב.

מעשה שהיה, כך היה: העלמה **שושנה לבית לזין**, חברתו צמודתו של ינוש הטוב, גילתה סוף-סוף את זוהר המיליונים. היא משמשת זה כבר כאשת יחסי-ציבור במרכז התכשיטים בנגעתיים, מפעל השייך ל**סם ברונפמן** היהודי, איש המצל-צלין והוויסקי.

סבא סם הגיע לארץ לפני זמן קצר, דחף איזה עשרה מיל-יון ירוקים למקומות המבוקשים, והחליט שהגיע הזמן לראות את ישראל מההתחלה ועד הסוף.

עכשיו תשאלו ודאי איך מתחברים שלושת הטיפוסים

דיין בא להצגת הבכורה,

גולדה לא באה להצגה

אחרת, ברילב הלך לחתונה

פעמים אחדות הופרעה ההקרנה החגיגית של כנר על הגג, שנערכה ביום חמישי בקולנוע זון בתל-אביב. מחיאות-כפיים שהסעירו את האולם, מנעו שמיעת המתרחש על הבד. לחיים טופול לא הפריעו התשואות. נהפוך הוא. בהפסקה הקצרה נראה קורן מאושר ומלא סיפוק על ההערכה לה זכה. גליה טופול, לעומתו טענה, כי איננה מסוגלת לראות את הסרט בפעם התשיעי. עית. היא צרפה מעשה לדיבור, וגותרה בחוץ בחלקו השני של הסרט. בהמשך נעה החגיגה לעבר מלון דן. שם, ברוב עם ובהדרת דיין, אכלו כל המי ומה-שמו אספרגוסים ובורקס על חשבון

המלכה רוזנשטיין בשימלה שחורה מרהיבה עליה הדפס סיני של פרחים. מאחוריה ניצב בהכנעה בעלה עו"ד אמנון רוזנשטיין.

ראש המודיעין בנימין ג'יבלי, מנהל "שמן" כעת חיה, מחזיר לעצמו את כל התמונות בהן לא הצטלם בשנות סודיותו. לאחר שהתייצב בפוזות מסוגננות עם כל חתיכות הערב, הזמין גם מעמד אחד עם אישתו הצעירה, אלישבע, פסיכולוגית עמה התחתן במז"ט בתקופה האחרונה.

אלופים על הגג

דיין בפעולה בהתפרצות גועשת של שימחה נפגש שר הבטחון עם רעייתו של מאיר וייסגל. השניים נראו כאילו מצאו סוף-סוף איש בזרועות רעהו את האושר הנכסף. דיין עזב, כמנהגו ברושם, את הקוקטייל לחצי שעה מיסתורית. כשחזר הביטו כולם בהערכה באיש המנהל את בטחון-ישראל אפילו ממסיבת קוקטייל שנערכה אחרי ההקרנה של "כנר על הגג".

הכנור השני במשפחת טופול, גליה, בפרוות מינק לבנה. בחזית הצייר גרא ואשתו נעמי. בתמונה משמאל, לוחצת פדריקה (ימנית בתמונה) את ידי "חוה'לה" בתו של טוביה החולב, היא השחקנית היהודיה נאוה סמול. ממושקף באמצע, ידדה האישי של הנאוה שהעדיף להישאר בעילום שם.

הצמחים

בפריחה מלאה.
ברכה צמח היפה
פיה מעניקה נשיקת-צילום לבעלה שמואל.

כרטיסי ההזמנה שקנו בכסף מלא (15 עד 100 ל"י טבין ומרשרשין).

כיאות למאורע בו היה שר הבטחון אורח כבוד, שלטו האלופים בכיפה. אליר פים של אז ואלופים של היום, אלופי פרשיות ואלופי שערוריות, כולם שימשו בעירבוביה ססגונית.

ב-11.30 עם שוך השמחה, הופיעו הא" מרגן אברהם (פשנל) דשא ומאורגנו שמור אל רודנסקי. השניים הגיעו ישר מבכורתם הם. המעניין הוא, שפשנל בעורמתו כי רבה, ניסה מקודם לגנוב את המסיבה מ" טופול, בכך שהזמין את גולדה מאיר ל" בכורת הרוטשילדים. הסוף היה שגולדה לא הגיעה, והשניים, המארגן והשחקן הראשי בהצגה, נאלצו ללכת אצל המתח" רים. שם לפחות הופיע דיין.

חיבוק אבהי

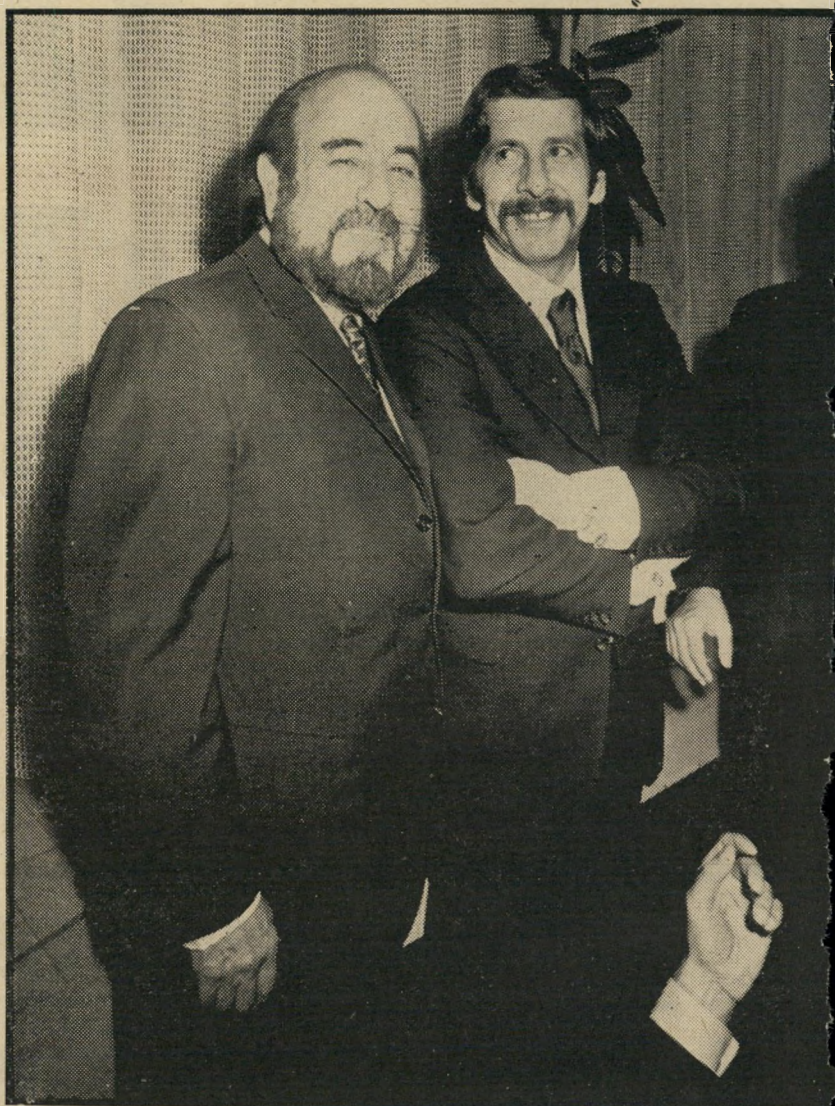
מספר כיצד הצליח לרזות כל כך למרות צחוקיו השופעים, ענה: "אל תשאלו, יש לי קשרים במערכת העיכול." רציני יותר היה יחסו למדינה: "ישראל היא המקום היחיד היקר לי באמת."

מעניק טופול לבתו הבכירה ענת בשעה שהוא מציגה לפני משה רמול, מימין. טופול שפע חיובים כל הערב. כשנשאל פעמים

למעלה במרכז מאיר עמית צמוד לעיתונאית מירה אברך. מירה עצמה נכנסה ללובי של מלון דן, כשהיא תלויה מעדנות על זרועו האיתנה של שגריר ארצות-הברית בישראל, וולורט ברבור. למטה ניצב האלוף מוטי הוד בחברת ידידים. הוא הגיע רק למסיבה. להקרנה שלח את אשתו.

האלופים

..לו הייתי רוטשילד"

חיובו של שמואל רודנסקי נראה מאולץ קמעה. לעומתו מחייך טופול בממזירות מופגנת. באותו ערב נערכה הצגת הבכורה ל"רוטשילדים" בכיכובו של רודנסקי. ראשי-הממשלה גולדה מאיר, שהוזמנה להצגה על-ידי מנהל התיאטרון העממי אברהם (פשנל) דשא, לא הגיעה. לעומת זאת הגיעו פשנל ורודנסקי לבכורה של טופול.

העולם הזה

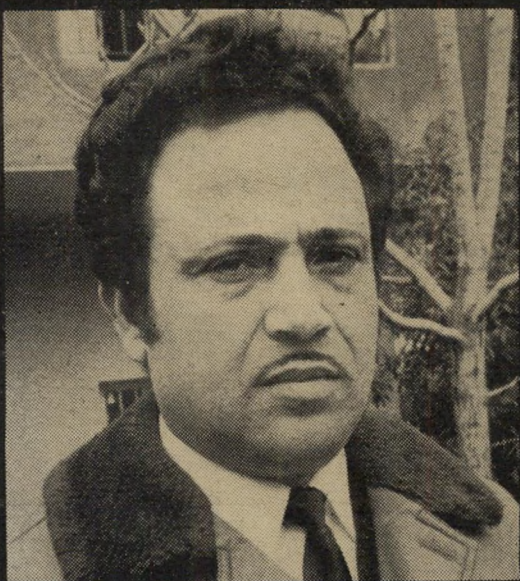
הבלש שהוכה באמצע חיפה

לעיני המשטרה, מאשים:

"הבריונים

שוכטים

בארץ!"

אברהם סייב

הדברים הטובים
נשל בתיה בנדיקט

